

TUYỂN TẬP THƯ TỪ LAI VÃNG

1980

Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

VÔ VI

PUBLISHED BY
VÔ VI

Copyright © 1989, 2014
by Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên & VÔ VI

website: <http://www.voviphatphap.org>

All Rights Reserved
Printed in the United States of America
September 2014

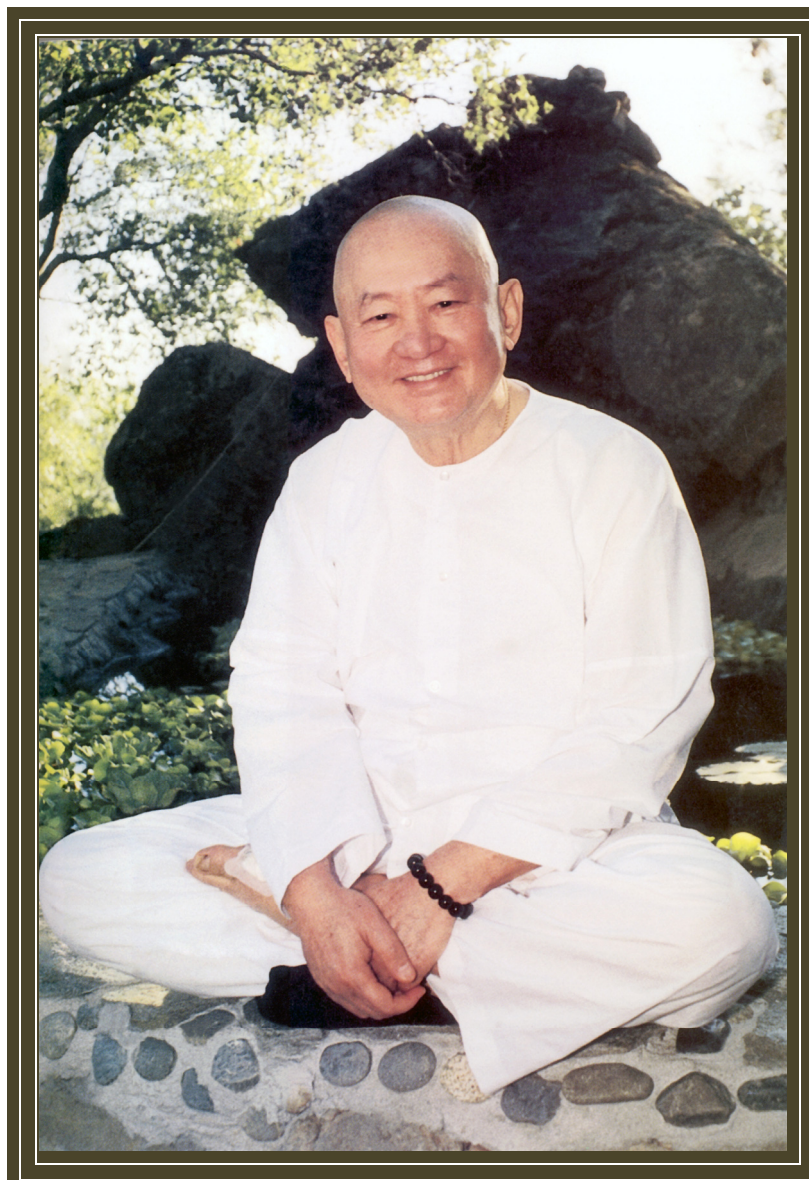
Unicode version
First Edition, Set in San Jose, California

ISBN 978-1-933667-28-7

Mục Lục

Tiểu Sử.....	v
Lời Giới Thiệu.....	ix
Cảm Nang Cuộc Sống	1
Thư Từ Lai Vãng 1980	7

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên (1923 – 2009)

TIỂU SỬ

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên (1923-2009)

Thiền sư Lương Sĩ Hằng sinh ngày 13 tháng 11 năm 1923 tại Quy Nhơn, thuộc tỉnh Bình Định, Việt Nam trong một gia đình đông con gồm 4 trai 4 gái. Phụ thân là Lương Thâm và mẹ là Lâm Thị, Ông là người Việt gốc Hoa, đã từng giữ chức vụ phụ tá giám đốc đặc trách thị trường cho công ty hóa học Getz Brothers & Co. (*Hoa Kỳ*) trước năm 1975. Ông có vợ và 2 con gái nuôi. Ông còn nghiên cứu thêm khoa châm cứu và chữa được nhiều người.

Khi còn trẻ, thiền sư bị đau tim và đau thận nên hay có ý chán đời. Sau có cơ duyên gặp được tổ sư Đỗ Thuần Hậu, ông xin thụ giáo tu hành theo Pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Nhờ cương quyết tu hành nên trong ba tháng đầu công phu thiền sư đã thấy nhiều ấn chứng phi thường về sức khỏe và tinh thần. Tổ sư Đỗ Thuần Hậu liểu đạo ngày 13-11-1967 (*nhằm ngày 12 tháng 10 năm Đinh Mùi*) đã truyền dạy lại cho thiền sư Lương Sĩ Hằng để tiếp nối công việc truyền bá đạo pháp.

Thiền sư Lương Sĩ Hằng đã bị cầm tù trong 13 tháng tại Việt Nam vì bị tình nghi làm do thám cho chính phủ Hoa Kỳ trong thời gian trước 1975. Trong thời gian bị cầm tù, thiền sư đã chăm cứu chữa bệnh và dạy cho những người trong tù phương pháp tu thiền để đạt được sự thanh tịnh và sự thiện lành. Với sứ mạng hoàng pháp, thiền sư đã rời Việt Nam năm 1978 đến trại tị nạn Fabella, Phi Luật Tân. Thiền sư đã mang công sức chữa bệnh cho đồng bào tại trại tị nạn và các viên chức người Phi. Nếu có ai phát tâm thì ông lại đem giúp cho các trại tị nạn Bataan, Palawan và Fabella. Thiền sư còn dành nhiều thì giờ giảng pháp thiền cho đồng bào trong các trại tị nạn.

Năm 1979, thiền sư định cư tại Montréal, Canada và hằng năm theo lời mời của các bạn đạo, thiền sư đã đi thuyết giảng tại khắp các quốc gia trên các lục địa Âu, Á, Phi, Úc, và Mỹ. Tuy tuổi đã cao, nhưng thiền sư cũng không quản ngại nhọc nhằn tiếp tục truyền pháp đến khắp nơi mà đồng bào Việt Nam cần đến hầu giúp họ tìm lấy con đường giải thoát cho chính họ. Thiền sư liểu đạo ngày 23-09-2009 (*nhằm ngày 05 tháng 08 năm Kỷ Sửu*) thọ 86 tuổi (*87 tuổi ta*).

Qua 50 năm hoàng pháp trong nước và tại hải ngoại, thiền sư đã chủ tọa 28 Đại Hội Vô Vi Quốc Tế (1982 - 2009) và dưới sự hướng dẫn của thiền sư, Vô Vi Multimedia Communication (VMC) đã thực hiện

được 13 buổi Đại Nhạc Hội Thiên Ca (1995 - 2007). Thiên ca Vô Vi là sự hòa hợp tuyệt vời giữa thơ thiền và nguồn âm nhạc phong phú Việt đang chuyển dần qua nhạc tâm linh dưới mọi lãnh vực từ tân nhạc, cổ nhạc đến nhạc dân tộc và được mệnh danh là Nhạc Tâm Linh Thế Kỷ 21.

Những áng thơ thanh nhẹ, siêu thoát của thiền sư Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên đã rung cảm và tạo nguồn sáng tác cho nhiều nhạc sĩ tài danh: Hoàng Thi Thơ, Phạm Duy, Trần Tử Thiêng, Trần Trịnh, Nhật Ngân, Duy Khánh, Chí Tâm, Châu Phố, Phạm Vinh, Phạm Đức Thành.

Các bài giảng của thiền sư để lại rất nhiều đã được thu vào cassette, CD, video, DVD và cũng đã được Hội Ái Hữu Vô Vi in ra thành sách. Các tác phẩm của thiền sư để lại là Chơn Kinh, Nguyên Lý Tận Độ, Phụ Ái Mẫu Ái, Bé Tám Bàn Bạc Cùng Các Bạn Khắp Năm Châu, Thực Hành Tự Cứu (*Phép Hành Thiền Đời Đạo Song Tu*), Thiện Ý, Thư Từ Lai Vãng.

Thiền sư còn minh giải thêm trong các sách sau:

- Kinh A Di Đà của Đổ Thuần Hậu.
- Địa Ngục Du Kí, Thiên Đường Du Kí của Đào Mộng Nam.

LỜI GIỚI THIỆU

Những trang giấy đã in thành văn tự thư từ lai vãng xuất phát từ chơn tâm đáy lòng của mọi người, đã dẫn thân tại mặt đất này, sống trong sự kích động và phản động cùng chung đóng góp từ trước tới thanh, từ thanh tới trước để mọi người có cơ hội tự cảm thức nguyên lý của tâm linh hướng về sự trao đổi của tâm thức diễn tả và xây dựng cho nhau từ giây phút khắc.

Đọc để cảm thức và tự dẫn thân vào trong mọi hoàn cảnh tâm linh, để chọn lấy một con đường thức tâm, tự tu tự tiến và phá mê phá chấp.

Ngày 25 tháng 4 năm 1989

Lương Sĩ Hằng

CẨM NANG CUỘC SỐNG

Khóc vì thế cảnh điêu linh
Khóc vì nhân cách gập ghềnh khó đi
Khóc vì ràng buộc nghĩ suy
Khóc vì động loạn khó ghi chân tình
Khóc vì dễ cảm khó mình
Khóc vì bận rộn giam mình một nơi
Khóc vì chẳng rõ ông Trời
Khóc vì thế cảnh tạo nơi u sầu
Khóc vì chồng vợ đụng đầu
Khóc vì khó giải nhiệm mầu bất minh

Buồn vì thấy khổ nợ tình
Buồn vì con, vợ chưa mình ông Trời
Buồn vì kẻ khác lắm lời
Buồn vì nhân cách tạo đời khổ đau
Buồn vì bản tính cầu nhàu
Buồn vì tánh nóng đập đầu tự than
Buồn vì nghiệp quả phàn nàn
Buồn vì eo hẹp tướng nàng là cao
Buồn vì chưa rõ nhiệm mầu
Buồn vì ăn học tạo sâu tạo lo

Tủi vì tự hạ dầy vò
Tủi vì cuộc sống quanh co một mình
Tủi vì chết sống chẳng minh
Tủi vì sống chết duyên tình dở dang
Tủi vì tâm trí bàng hoàng
Tủi vì chẳng biết thiên đàng nơi nao
Tủi vì chửi họ rồi sao
Tủi vì chưa hiểu nơi cao thấp tầng
Tủi vì trí thức cù lần
Tủi vì chưa biết sẽ lần đến đâu

Nhục vì chưa rõ nhiệm màu
Nhục vì phản trắc ăn sâu thể tình
Nhục vì luận thuyết chẳng minh
Nhục vì sân tánh chính mình tạo ra
Nhục vì ý thức chẳng hòa
Nhục vì tâm tối chửi la ông Trời
Nhục vì thiện ác đổi đời
Nhục vì không xét tự rơi lệ trào
Nhục vì chẳng rõ thấp cao
Nhục vì bản tánh ào ào dâm ô

Vui vì được rõ tánh tình
Vui vì mình khổ do mình tạo ra
Vui vì biết được hồn ta
Vui vì kiếp sống chuyển qua ý Trời
Vui vì tâm trí thanh thoi
Vui vì giây phút do Trời sang ban
Vui vì thuận cảnh tâm an
Vui vì mình đạo tự bàn tự tu
Vui vì thấy rõ mình mù
Vui vì xét rõ mình ngu hơn Trời

Tươi vì rõ lý minh lời
Tươi vì bất hoại đời đời yên vui
Tươi vì tự luyện rèn trui
Tươi vì thoáng khí đẹp mùi trước ô
Tươi vì hợp cảnh hư vô
Tươi vì ngộ đạo gặp bồ nơi nơi
Tươi vì rõ lý Đất Trời
Tươi vì cởi mở đời đời an vui
Tươi vì trong khổ có tui
Tươi vì trong sướng còn vui hơn người

Nhẹ vì đã được rưới tươi
Nhẹ vì thanh thân người người hợp khuy
Nhẹ vì đã sửa được mình
Nhẹ vì được rõ âm thanh của Trời
Nhẹ vì chuyển hóa nơi nơi
Nhẹ vì thiên hạ nhớ Trời mà tu
Nhẹ vì đã rõ chẳng ngu
Nhẹ vì tự sửa trùng tu thiên đàng
Nhẹ vì khai triển nhiều màn
Nhẹ vì thức giác thực hành giải tâm

Nhàn vì rõ lý diệu thâm
Nhàn vì dẹp loạn khỏi lầm khỏi sai
Nhàn vì chẳng có tranh tài
Nhàn vì xét rõ ai ai cũng mình
Nhàn vì rõ lý duyên tình
Nhàn vì mọi việc Trời tinh chuyển hành
Nhàn vì rồi sẽ đạt thành
Nhàn vì cõi tạm cạnh tranh làm gì
Nhàn vì khỏi bận nghĩ suy
Nhàn vì chân lý chuyển ghi đời đời.

Khóc Buồn Tủi Nhục Vui Tươi Nhẹ Nhàn

THƯ TỪ LAI VÃNG

1980

Bình Dương, ngày 5 tháng 2 năm 1980

Ông Tám kính yêu,

Trước hết chúng con xin kính chuyển đến ông Tám, bà Tám lời chúc sức khỏe, luôn vui tươi trên bước đường của một năm mới Canh Thân!

Thế là thêm một cái Tết nữa vắng bóng một vị truyền pháp, một cha già kính mến của chúng con! Nhưng cái hình cao quý tuyệt đẹp ấy không bao giờ phai lạt trong tâm hồn chúng con. Âm thanh như còn văng vẳng của những ngày giảng đạo như bên tai chúng con đó ông Tám ạ. Từ khi ông Tám ra đi, tức là sau khi đã đem những bài học của trường đạo lần trường đời, truyền đạt cho lớp người hậu thế này, con nhận thấy rất nhiều người vấp ngã cả hai con đường của đời mạt pháp nhiều cam go này. Con đang hình dung có lẽ ông Tám đang khóc, đang buồn. Nhưng ông Tám ơi, con biết chắc là ông Tám đã hiểu rõ đó là căn duyên của một số người. Mọi người đều có một căn phần riêng biệt.

Kính thưa ông Tám, trình độ sơ thiếu của chúng con, tuy là ban đầu không hiểu được sâu xa những lời ông Tám dạy, nhưng lời ông Tám có thể một năm, hai năm nữa, chúng con sẽ hiểu thấu đáo lời vàng ngọc của vị cha già luôn luôn hướng về chúng con. Chúng con, một số bạn đạo Bình Dương, xin ghi khắc những lời ông Tám dạy và nguyện noi theo con đường ông Tư, ông Tám đã đi qua. Những chông gai đang chờ đón, nhưng chúng con quyết vạch gai đi tới cái đích mới thôi. Tâm thần còn u minh, để giúp con thêm hiểu rõ quá trình trên đường đạo cũng như khích lệ tinh thần mình.

Con xin làm phiền ông Tám cho con hai bài thơ, một cho N.N.T., hai cho T.T.M.P., và một lần nữa, xin làm phiền ông

Tám cho chúng con một bài thơ nói về tất cả bạn đạo Bình Dương. Chúng con thiết tha rất mong gặp lại ông Tám trên đất nước Việt Nam thân yêu này.

*Kính chào ông Tám,
Chúng con bạn đạo Bình Dương*

Montréal, ngày 2 tháng 4 năm 1980

Thưa các bạn,

Nhớ nhung luận giải Trời cao
Nơi nào cũng thấy ào ào động tâm
Đi đi lại lại sai lầm
Không sao rõ được chơn tâm thanh quang
Mất phàm cảm thấy bất an
Tâm phàm cảm thấy muôn đàng khác nhau
Đâu dè diễn tả nhiệm màu
Tu rồi mới thấy kết tào về quê
Chẳng còn động loạn chán chê
Sửa mình tự tiến mới về đến nơi
Sống còn chỉ có ông Trời
Tâm thanh minh cảm nơi nơi dung hòa
Biết rồi đành phải tạm xa
Lời vàng tiếng ngọc vẫn hòa nội tâm
Xét ai luận giải sai lầm
Xét ai chưa mở thiên tâm nhãn quan
Buồn lòng uất hận thổ thân
Quên đi thực chất luận bàn lầm sai

Phàm tâm dọn lý tranh tài
Chẳng ai đạt được ngày ngày thiêu
Vì không lo sửa mình nhiều
Chỉ lo mê chấp tạo điều nhập tâm
Bạn ơi biết bạn khổ lắm
Sửa mình tiến hóa mở tầm nhãn quan
Từ đời qua đạo chuyển sang
Thiên đàng trực chỉ tâm an đời đời
Luận đi xét lại lắm lời
Trời cao bể rộng đời đời chắc ăn
Chính mình là kẻ khó khăn
Bất minh đời đạo cần nhân cực tâm
Trong ngoài siêu diệu thậm thâm
Sang tồi một lúc chẳng làm chẳng mê
Mau mau hướng trở lộn về
Yêu thương vô tận muôn bề yên vui
Thực hành lắm cảnh lắm mùi
Lắm trui lắm luyện lắm vui lắm buồn
Xét ra cũng có gốc nguồn
Do đâu đã đến luân tuôn thế này
Trong ngoài chẳng cảm có Thầy
Lấy ai hỗ trợ ngày ngày sửa sai
Khổ ơi là khổ khổ hoài
Khổ sao không hết cứ đày lấy ta
Nhờ trong cảnh khổ mới hòa
Thấy ta động loạn nôm na nhiều lời
Bất minh nguyên lý của Trời
Cha cho xuống thế dự đời khảo thi
Được không chỉ có kỳ ni
Kiên trì ngộ pháp ta thì mới yên
Chớ nên tạo cảnh buồn phiền
Sửa sai tự tiến nối liền căn cơ

Bên trong chuyển hóa phút giờ
Bên ngoài cũng vậy thiên cơ hợp bàn
Thế tình lận đận chằng nằng
Cần khôn phân giải an ban thế tình
Xét đi xét lại một mình
Tâm linh đón nhận nhân tình cảm sâu
Thế gian chuyển hóa nhiều màu
Hư không có một thâm sâu nhân tình
Nhẹ thời càng nhẹ càng minh
Quy hình vạn trạng hợp tình Trời ban
Chẳng còn nhiều nẻo nhiều đường
Chỉ còn có một điển quang hợp hòa
Tâm tình phân cách tự xa
Chung hòa chung hiếu mới là thương yêu
Càng thương càng rõ nhau nhiều
Càng minh chân lý tạo điều tiện nghi
Chẳng còn buồn hận sân si
Có đi như ở cũng vì tình thương
Tâm lành minh cảm như gương
Đời đời chân lý là đường tiến thân
Thực hành lại rõ muôn phần
Kiên trì thức giác mở tầng cảm giao
Dù cho bể rộng trời cao
Nơi nào cũng đến cũng vào đến nơi
Thiện tâm thiện chí lập đời
Tân Dân học hỏi chẳng rời tình thương
Rồi đây sáng tỏ như gương
Dự thi đậu rớt rõ đường quang minh
Thế gian học hỏi chữ tình
Thiên đàng học hỏi tâm minh ý Trời
Điều hành thực triển nơi nơi
Hòa mình sống chết tạo nơi ôn hòa

Hương đăng nội tạng phát ra
Hòa cùng các giới mới là người ngoan
Thực hư cảm nhận rõ ràng
Trong ngoài thiện ác tồi sang chuyển hình
Vui cùng thiên hạ cùng mình
Sống cùng các giới sửa mình tiến lên
Quy nguyên căn bản đạo nền
Quân bình tư tưởng chẳng quên Phật Trời
Thực hành chơn lý đời đời
Trong sống có chết trong rời có quy
Xét mình quy cảnh hợp thì
Thực thi lời nguyện đêm ni thực hành
Pháp Luân khứ trước lưu thanh
Soi Hồn ổn định chẳng sanh loạn tình
Định Thần càng cảm càng mình
Chính mình động loạn tâm linh u mờ
Thực hành từ phút từ giờ
Quy cơ chơn chánh giác mơ chẳng còn
Quyết tâm giữ lấy lòng son
Mắt còn cũng phải nỉ non hướng về
Hướng về nguồn cội hương quê
Hào quang vô tận hưởng kê bên Cha
Tâm tình hiếu thảo chan hòa
Thương Cha nhớ Mẹ nhớ đà hóa sanh
Hồn thời thực hiện trưởng thành
Vía thời chuyển giải luật sanh cao tầng
Tạo duyên tạo phước góp phần
Dựng xây vũ trụ mở tầng Thánh Tâm
Phật Trời chuyển hóa chẳng làm
Giúp người tại thế tự tâm đến nơi
Cùng chung nguyên lý của Trời
Chẳng rời thực chất hợp nơi chung tình

Ước mong các bạn xét mình
Giúp tôi tiến hóa hợp tình Trời ban
Dù cho lâm cảnh chàng nàng
Cũng đồng ý chí cũng đành mở tâm
Lý Trời siêu diệu thậm thâm
Chớ làm phàm ý tạo lầm tạo sai
Nhớ thương thương nhớ bạn hoài
Trai tài gái thiện an bài tiến lên
Chúc cho các bạn đạt nền
Chung vui hòa cảm giữ bền lấy tâm.

Ngô giáng trần luân chuyển gió mây
Nguyệt trung hữu pháp ẩn nơi này
Thanh quy thuận cảnh thành tâm giải
Pháp lý chuyển khai ngộ pháp Thầy

Pháp Thầy cứu giải thân này
Dày công tu luyện ngày ngày đạt mình
Sống trong chơn lý chơn tình
Minh ơn Trời Phật minh hình thực hư
Thế gian sống cảnh con người
Tham sân trần tục vui cười tạm khuynh
Hồn thời vọng động vô minh
Vía thời giới hạn chẳng tình hơn người
Xét xem thế cảnh nực cười
Học rồi lại học người người phải theo
Sợ sanh sợ tử sợ nghèo
Đeo theo ngoại cảnh khó trèo lên cao
Tu hành tự giải bao rào

Mở tâm mở trí nơi nào cũng thông
Càng ngày càng rõ Hóa Công
Ngài vì muôn loại gieo trồng lý chơn
Sửa sai tự sửa không sờn
Ngày kia ngộ đạo mình ơn Phật Trời
Thực hành chánh pháp chơn lời
Vui say đời đạo là nơi chuyển hòa
Trong ngoài tự giải lấy ta
Tâm hòa muôn loại học qua thể tình.

Thái giáng trần sống cảnh ngộ ngang
Thị hòa nghịch thuận tạm thân an
Minh đường chơn pháp nay hành ngộ
Phương cách Cha Trời chuyển pháp ban

Pháp ban chân lý ngập tràn
Dạy cho hiểu biết mở đàng mà đi
Chuyện đời chuyện đạo tạm ghi
Hồn là chủ chánh ta thì đảm đương
Vía thời chuyển hóa đo lường
Nơi nào là chánh rõ tường cứ đi
Đi về chơn pháp thực thi
Chu trình tiến hóa ta thì tiến lên
Trí tâm khai triển vững bền
Có Trời có Phật có nền Trời cao
Thực hành chân lý nhiệm màu
Tâm thân thanh nhẹ chuyển hầu Phật Tiên
Khai thông các nẻo các miền
Các tâm thanh trực, các quyền thực hư

Cùng chung đàm đạo vui cười
Người người tại thế người người đắm mê
Tu thời hướng trở lộn về
Bền tâm vững chí muôn bề yên vui
Tự rèn tự luyện tự trui
Pháp thanh đạt pháp an vui đời đời
Học rồi xét lý luận lời
Đời là học hỏi tự rời Tham, Sân.

Thiền đường ngày 15/3/1980

Kính gửi ông bà Tám và Tuyết,

Đã được tin là ông bà Tám đã sang Canada, nhưng tới nay chúng tôi vẫn chưa nhận được một cái thư nào ở địa chỉ mới của ông cả. Không biết là gia đình đã tới nơi chưa?

Bên này gia đình vẫn bình thường, ăn Tết vui vẻ. Mừng hai các bạn đạo cũng lên thiền đường rất đông, ăn uống, cười nói thoải mái. Chiều đến chúng tôi và một số bạn đạo xuống đánh lễ Cha. Lúc này Cha hơi ốm hơn trước một chút. Chỉ một chút thôi. Hôm ấy Cha mặc bộ đồ xanh mà ông Tám đã gửi vải về tặng Cha đấy. Ông Tám chọn rất hay, màu ấy Cha mặc rất hợp, đẹp ghê. Hôm ấy Cha đến sau khi trấn bàn thờ ở nhà Bá mẫu xong. Cha liền ra một tràng thơ, cũng đại ý là khuyên ráng tu để trở về, để tránh đại nạn, để qua Long Hoa. Năm nay các con sẽ được tin của vị Cứu Thế. Chắc vị ấy năm nay ra mặt đấy ông Tám ạ. Và cơ quy ẩn năm nay của Cha sẽ hết. Thế là Cha xuất hiện đấy. Mà Cha xuất hiện chắc là phải có biến chuyển. Cho nên Cha nói thêm rằng: Muốn yên phải đảo điên. Ôi, cha nói thế là năm Canh Thân này nhiều chuyện lâm li lắm, không thua gì Mậu Thân đâu.

À, còn một chuyện nữa, là Cha nói Cha sẽ chuyển cho Tám nó về. Sao? Ông anh của tôi về không? Lúc đi Cha không cho đi nhưng ông anh vẫn lên tàu vượt biển. Không gì ngăn chặn được Hư không? Rồi bây giờ Cha biểu về, ông anh tôi có đáp máy bay về không, hay là về thẳng Hư không? Hư không thì không có gì hết, nhưng nơi nào cũng có. Tất cả những chuyện đó là bên ngoài, là thời cuộc. Cha ra mặt hay không, ông Tám về hay không, đó là thời cuộc. Tôi đang cố gắng tu làm sao để thời cuộc bên trong tôi được yên ổn. Đó là Long Hoa. Tôi không cần cái Long Hoa bên ngoài, nó đến hay không đến, tôi muốn tôi chỉ là kẻ vô danh, vô sắc, vô tài. Tôi không phải tu là để hưởng cái thời Thượng Ngươn Thánh Đức mà Cha sẽ lập ra, mà là để trở về với sáng suốt thanh tịnh, không hạnh phúc mà cũng không đau khổ. Vì còn hưởng hạnh phúc thì trong cái hạnh phúc đó đã có sự đau khổ rồi.

Vĩ kiên ơi! Nhớ anh kinh khủng nhưng ghét cái mặt anh ghê. Tôi nói vậy đó. Phản động tôi đi. Chỉ có anh kích động là tôi mới tu. Tôi đang lơ là làm biếng tu đây nè, anh biết không? Hết khen tới chê, hết chê tới khen, thịnh rồi suy, vinh rồi nhục, sanh rồi diệt có gì đâu. Lòng vòng mãi. Tâm tôi đang bình thản lần lần trước những khen chê thiện ác. Người ta phân biệt chữ thiện ác cũng y như nhau mà thôi. Vì thiện hay ác cũng làm cho người ta tiến hóa.

Thôi không thềm nói mấy cái lý xạ, lý ba phải này nữa. Tôi xin gởi lời đến Bà Tám và Tuyết. Bà Tám ơi! Lúc này Bà Tám có mập ra thêm nữa không. Ăn vừa vừa thôi chớ không ông Tám chê đó. Ông Tám có mè mắ công bà Tám ghen lắm. Lúc này qua Tết rồi, Sài Gòn nóng kinh khủng bà Tám ơi! Hơi mới mệt. Hôm nào bà Tám gởi cho tôi một con búp bê thiệt đẹp nhe, tôi thích búp bê lắm, tóc vàng.

À, Tuyết mến, tôi vẫn nhớ đến Tuyết luôn. Lúc này Tuyết khỏe luôn chứ? Bệnh ở cổ chắc hết luôn Tuyết nhỉ? Lúc này

Tuyết có đi làm hay đi học gì không? Chắc chúng ta còn phải học nhiều thứ lắm phải không Tuyết? Lúc này tôi bên này vẫn đi học đàn piano và học thêm sinh ngữ ở nhà, ông xã dạy. Ở nhà dạy thành ra làm biếng lắm Tuyết ơi. Cứ xin nghỉ học mãi. Bên này lúc này tới mùa xoài rồi đó Tuyết. Tuyết có thèm xoài xanh chấm mắm đường không? Ôi nói tới là chảy nước miếng đấy? Ờ răng nữa. Thôi ăn xoài chín ngọt hơn Tuyết nhé. Mình sẽ ăn giùm Tuyết một trái xoài thật ngon nha. Còn Tuyết, à để coi, Tuyết ăn giùm mình 4kg nho đen thật ngọt nha. Mình thèm nho đào để. A, hôm nọ Ba có gửi 2 cuốn chỉ móc đó. Mình móc áo xong rồi, mặc đẹp ghê Tuyết ơi. Cám ơn Tuyết nhiều nhe. Thôi giấy đã hết, tôi xin chào cả gia đình và hôn tất cả. Tiện đây có gửi đến gia đình hai tấm hình chụp hôm Tết Canh Thân.

Montréal, ngày 7 tháng 4 năm 1980

Kính gửi M/M

Độc thư cứng cứng mềm mềm
Chuyển qua hai ngõ, ngõ đêm ngõ ngày
Đổi thay thay đổi mặt mày
Vui vầy tạm bợ đổi thay thế tình
Canh Thân tiến giải càng mình
Sự tình rõ rệt hợp duyên chung cùng
Khai thông thực triển trong vùng
Cùng chung giải pháp cùng vùng tiến lên
Minh tâm kiến tạo đạo nền
Vững bền gìn giữ chẳng quên Phật Trời

Khai thông từ ý từ lời
Rõ đời rõ đạo rõ nơi dung hòa
Buồn lòng tủi phận lấy ta
Cô Ba thử thách vẫn hòa với cô
Ghét tôi là ghét hư vô
Vẫn trong không động vẫn bề với cô
Thâm tâm vẫn niệm Nam Mô
Càn khôn hợp nhứt ra vô hoài hoài
Tu thời trái lại mới tài
Đòi xin búp bẻ như ai hỏi người
Bình tâm người xét lại cười
Cha cho biết trước vậy người tính sao?
Xét xem ý tứ thấp cao
Thực hành là đúng ước ao ích gì
Đố cô một việc thế ni
Ai là trần trước ai thì thanh cao
Chơn tâm nằm ở nơi nào
Loạn tâm xuất phát giờ nào hỏi cô
Nơi nào quy định nắm mồ
Nơi nào hòa hợp nơi vô ra vào
Mấy ai hiểu rõ cái tao
Mấy ai biết được mình cao hơn mình
Mấy ai tự xét tự mình
Mấy ai tự sửa chữ tình dở dang
Mấy ai đã biết được Thầy
Mấy ai đã biết trong ngoài có tui
Mấy ai kích động tạo mùi
Mấy ai thương nhớ ai vùi trí tâm
Mấy ai rõ thấu siêu âm
Mấy ai được rõ siêu tâm nhạc thanh
Mấy ai đã tự thực hành
Mấy ai đã rõ âm thanh của Trời

Mấy ai đã sống hợp thời
Mấy ai yên ổn mở lời tự khuyên
Mấy ai lập cảnh tạo duyên
Mấy ai tự sửa giải phiền nội tâm
Mấy ai rõ lý diệu thâm
Mấy ai tự tiến tự thâm tiến lên
Mấy ai phản bội Bè Trên
Mấy ai chịu sửa không nên không hòa
Đến đây xin tạm thông qua
Ngày kia tái ngộ lại hòa chung vui
Hành trình tự luyện rèn trui
Đầu đuôi khai triển dẹp mùi đấu tranh
Chung quy cũng phải thực hành
Tâm thanh tự đạt duyên lành đến nơi
Tu là phát triển nghỉ ngơi
Không tu lại thấy cách Trời rất xa
Tăng thêm động loạn dâm tà
Khổ càng thêm khổ khó hòa các nơi
Xoài chua nước mắm thẩu Trời
Nho đen lại ngọt là nơi dung hòa
Học đi ráng học chữ moi
Toi cùng thi thử moi toi thế nào
Hôm nay ba phải ào ào
Hỏi tui đủ thứ câu nào cũng hay
Chỉ kia thêu dệt đêm ngày
May thành áo tốt trình bày chúng sanh
Khuyên người tại thế thực hành
Sanh sanh tử tử vẫn dành tình thương
Đường đi nước bước tạo gương
Quy hườn chơn pháp tự lường tự đi
Khép mình hóa giải tiện nghi
Lấy không làm đích ta thì yên tâm

Nhớ thương thương nhớ thì thâm
Trong không mà có vẫn tầm đến nơi
Khổ rồi học khổ tự rời
Sướng trong thanh tịnh đời đời không phai
Đi đâu cũng tiến tiến hoài
Cũng nơi Ngài ngự cũng đài giải tâm
Thế gian chớ vội sai lầm
Không Ngài cũng tiến cũng tầm đến nơi
Quy nguyên thanh tịnh luật Trời
Là nơi xuất pháp đời đời tiến thẳng
Dự qua các lớp các tầng
Chê khen một lượt góp phần dựng xây
Kiên trì thanh tịnh vui say
Đạo đời hai ngõ ngày ngày vẫn qua
Chung quy cũng phải thật thà
Buông xuôi động loạn tâm hòa với tâm.

Gởi kèm theo một cái hình bận áo trắng:
Áo trắng tình thương đẹp lạ thường
Dựng xây xây dựng lý như gương
Thương yêu vô tận người đau khổ
Chân lý lót đường dựa dựa nương.

Foyer Herblay, ngày 27/3/80

Kính gửi ông bà Tám và gia đình kính mến,

*Gia đình con kính lời thăm ông bà và cháu Tuyết và bà Má Di
được vạn sự lành. Còn gia đình con đã đến Pháp, vạn sự đều
tốt đẹp cả, ông Tám à.*

Con đã gặp lại mấy đứa con và chúng nó cũng được khỏe mạnh. Có lẽ gia đình con về Toulouse, vì ở đó có người bạn cũ. Vì họ bảo con về đó, nhưng phải chờ sự chấp thuận hay không, tùy nơi đó có chỗ hay không. Khi còn ở Indonésia, con có nhận được hai lá thư của ông Tám, con liền hồi âm, không biết ông Tám có nhận được không? Kính thưa ông Tám, con có nghe tụi nhỏ kể chuyện là chuyến đi của cháu Tiên chỉ còn có cháu Tiên sống sót lại thôi, còn bao nhiêu người đều chết cả, phải không ông Tám? Chuyến ấy có gia đình anh T. đi nữa phải không ông Tám? Thật tội nghiệp cho người bạn vô phước ấy quá. Có lẽ họ hết nợ đời rồi hay là họ thiếu tu?

Còn chuyến đi của con cũng vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng qua. Thật là vô cùng nguy hiểm, không thể nói ra hết. Ông Tám ơi, hiện giờ con chỉ còn biết mình còn sống để trả nợ hay để tu mà sống, chớ sống để hưởng thụ thì con không còn thích nữa. Xin ông Tám cho con biết con sống để làm gì? Con không thích gì nữa cả. Hiện giờ ở Việt Nam còn bạn bè anh em ruột thịt còn lại, làm sao mà vui được, ông Tám ơi. Hiện nay con không biết làm gì cả và cũng không vui như xưa, cũng không sáng suốt như xưa nữa. Viết thư lại nói chuyện cũng không thông. Thật lạ qua. Có lẽ con khùng quá, ông Tám ơi. Anh Hai Pháp còn lại ở Việt Nam.

Lúc con đi, có xuống Bà Rịa rủ anh chị đi, nhưng anh nói: Tụi nó sắp chết rồi, đi đâu cho mệt. Con không còn ý kiến gì nữa, con phải đành chịu thôi. Nghe nói hiện giờ ở Việt Nam khổ lắm, không gạo ăn, ăn bo bo và cám vì bệnh thủng nhiều lắm. Con không còn biết nói gì. Con cầu chúc ông Tám được sự lành trên đất tự do và ông thư về cho con và cho con một bài thơ mới để con coi và tiếp tục tu, chứ con đang khùng hoảng tinh thần quá, ông Tám ơi.

Con,

P.

Montréal, ngày 9 tháng 4 năm 1980

Kính gửi anh Ba,

Thư anh cộng với tin lành
Anh đã đạt đích qua thành Paris
Cha con sum họp kỳ ni
Trời ban tình đẹp vậy thì nên tu
Tu thời để độ người mù
Như ta đã được trùng tu chơn tình
Rồi đây ổn định càng minh
Minh Trời minh Phật minh tình giả chơn
Càng tin càng tưởng nhớ ơn
Cha lành cứu khổ quy hườn tựu tan
Thâm tâm tự xét tự bàn
Không còn lo đói, vẫn an như người
Chung cùng thiên hạ vui cười
Français chút ít vẫn xoi đồng đều
Quyền sanh quyền tử đạt nhiều
Hơn mùi cộng sản đứng điêu một mình
Trời ban tình đẹp lại xinh
Quy hình vạn trạng đổi tình thể sanh
Đến đây dưỡng khỏe lại hành
VÔ VI PHÁP LÝ chơn thành dựng xây
Đùm đê con, vợ đổi thay
Kẻ già người lớn thơ ngây đủ điều
Tâm hồn quyết đạt cao siêu
Vượt qua động loạn vượt nhiều khổ đau

Nhìn theo lớp lớp theo sau
Kẻ sanh người tử nhiệm mầu khai minh.
Không ngoài bản chất đệ huynh
Vì tình cao đẹp bỏ mình ra đi
Không nuôi giết hại sân si
Đành nhường cho họ ở đi do Trời
Minh tâm kiến tánh thoát lời
Khuyên người kế tiếp tự rời tham sân
Quân bình tạo hóa có cân
Số phần tối sáng phải lần sửa tu
Tu cho đỡ khổ đỡ mù
Đỡ ngu đỡ dại đỡ u tối sâu
Xét xem thế sự chuyển lâu
Hành trong động loạn nổi đầu bỏ đuôi
Duyên tình lỡ dở bụi nguì
Rèn trui chẳng rõ chơn mùi nơi nao
Bình tâm khai mở thấp cao
Nơi nào cũng thế cũng vào ra vô
Vía hồn tương hội gặp bề
Tiền căn quy định hơi mô xin cầu
Lý trời siêu diệu thâm sâu
Có tu mới thấy nhiệm mầu nơi ta
Chẳng còn luận giải ta bà
Trong sanh có tử cũng hòa đến nơi
Cha Trời *CHÂN LÝ* sáng ngời
Vui say đời đạo tự rời đến nơi
Tình thương ban rải do Trời
Thực hành do bạn đời đời yên vui
Không tu luẩn quẩn tới lui
Có tu lại tiến chẳng lùi phút giây
Việc làm chuyển đạt hàng ngày
Trong ăn ngủ ỉa đỗi thay trẻ già

Biết Trời lại sống mẫn mà
Không tu lại sống tà tà nơi
Nằm trong nguyên lý của Trời
Nơi nào cũng thế cũng lời ra vô
Sanh tiền lại sợ nắm mồ
Chết rồi lại phải ra vô nơi này
Than Trời sợ chết đổi thay
Ngày nay vẫn sống thân này vẫn an
Luận đi xét lại tự bàn
Thiên đàng địa ngục chẳng an chút nào
Đổi thay thay đổi ào ào
Dạy cho hồn tiến thanh cao đạt thành
Chuyên tâm tự tiến tự hành
Chẳng còn ỷ lại đạt thanh tự hòa
Nhân nào quả nấy phân qua
Sống còn là chuyện học hòa học thân
Tự mình chuyển giải mới gần
Gần Trời gần Phật gần tầng thấp cao
Quy hình vạn trạng nhiều màu
Khai thông tứ đại trước sau dung hòa
Sống trong ý thức thật thà
Chung cùng các giới tự hòa nơi
Bình tâm xem lại anh ơi
Anh là phước đức do Trời ân ban
Gia đình đoàn tụ đàng hoàng
Thư về đàm đạo vẫn an bạn hiền
Chuyển hành thực thập giao duyên
Nay đã giải nghiệp sống yên với Trời
Chẳng còn suy luận lăm lời
Trong ta có sẵn đời đời yên vui
Thực hành trong cảnh rền trui
Hồn càng thanh nhẹ vượt mùi thể sanh

Sống trong ý chí thực hành
Vui hành đời đạo đạt thanh hiếu hòa
Chẳng còn xa cách lắm xa
Chỉ lo sửa tiến mới là người ngoan
Tình thương đạo đức mở màn
Nay đà được học tại đàn vượt biên
Mất trong hung dữ đảo điên
Cướp tiền cướp bạc cướp duyên thế tình
Con người trong cảnh mới mình
Chỉ đường Trời Phật mới tin hơn người
Chuyện đời khủng hoảng nực cười
Rồi đâu vào đấy người người vẫn vui
Nhớ anh vẫn nhớ đến tui
Sống cùng tâm trạng lý vui vẫn còn
Nhớ anh muốn xách ba toong
Đánh cho một trận điển tròn như xưa
Charlot tánh nét khó ưa
Diễn rồi lại diễn diễn bừa nơi nơi
Chung quy phải sợ ông Trời
Gối quỳ xuống đất cầu ơi là cầu
Đến nơi thấy rõ nhiệm màu
Ngài đà hỗ trợ chiếc tàu yên xuôi
Rồi đây sẽ được làm xui
Ăn trên ngồi trước chung vui thế tình
Xét xem thế cảnh như mình
Như bông kết nhụy hành trình phải đi
Làm sao tránh khỏi chuyện ni
Luật sanh sanh hóa hóa thì phải theo
Nợ xưa lắm nợ mới nghèo
Nay theo bầy trẻ phải đeo theo đời
Tu thời hồn vía tự rời
Thực hành *PHÁP LÝ* lập đời Thượng Ngươn

Cha lành ban rải điển đơn
Dù cho Hồn tiên quy hườn hư không
Hành thông Chơn Lý tự phòng
Hồn là vô tận lòng vòng làm chi
Chúc anh chúc chị kỳ ni
Đạt thông Chơn lý thân thì mới yên.

Thương Nhớ

*Ngày anh ra đi không một lời
Tháng năm dài rộng dạ bồi hồi
Đêm đêm ướm gối em vẫn khóc
Thương nhớ anh ôi biết bao lời*

*Em gọi tên anh vạn bao lần
Cho càn khôn chuyển động không gian
Cho vũ trụ thổn thức thương nhớ
Cho điển quang biến hóa vô ngân*

*Bao giờ em lại gặp anh đây?
Để cho thương nhớ được thỏa khuây
Để cho gối ướm không còn nữa
Để được cùng anh cười vui hay*

*Thương nhớ hoài anh ơi có biết
Nhìn mây nghe gió cũng tha thiết
Thấy anh thấy anh cùng khắp cả
Nghe anh nghe anh ôi minh triết*

Học cười học khóc học làm Cha

*Mới hiểu ta đây chính thực Cha
Cần khôn vũ trụ ta đang nắm
Chuyển hóa luôn luôn Cha là ta!*

*Hình gởi về không áo không quần
Nhưng còn êm đít cái nệm bông
Ai đó tu hoài vẫn còn nệm
Ta đây tu mãi vẫn chưa không*

*Vẫn thương vẫn nhớ cái người đó
Vẫn khóc vẫn đau vẫn lắm trò
Bao giờ ta thoát tù giam cảnh
Thiên không hòa cảnh ta tự do.*

Nhưng chắc gì tự do, thế gian bao nhiêu ràng buộc, áp bức, ngũ hành vây hãm. Nhưng thoát cái ngũ hành này thực sự tự do hay không? Như ai đó thật sự tự do chưa? Hay vẫn bị thiên cơ đưa đẩy, mặc dù tâm thanh tịnh. Thôi không nói chuyện này nữa, nói chuyện khác.

Tapis hai loại cứng mềm, đúng quá anh Vĩ Kiên ơi! Em làm tapis, nhưng tapis của em còn cứng quá, còn đầy gai nhọn quá. Em trải ra cho người ta đi lên, nhưng người ta đi lên vẫn còn đau chân chảy máu. Ôi cái tapis vẫn còn vô dụng. Vĩ Kiên ơi, em sẽ cố gắng, cố gắng trui luyện hơn để cái tapis này ngày càng mềm dịu hơn. Người ta sẽ đi lên nó, êm ái hơn, nhẹ nhàng hơn, để một ngày nào đó nó sẽ êm ái như tơ, hết cả gai, như trái sầu riêng thuở nào. Nhưng anh ơi, đối với anh thì khác, em vẫn muốn chọc anh, phá anh, ngang bướng cao ngạo với anh. Anh đọc mấy vần thơ của em thì thấy. Em vẫn còn ngang bướng đối với anh, Vĩ Kiên ơi. Em thích như vậy. Tapis em cứng hay mềm, anh vẫn dạy được em những điều hay.

Biết anh ở xa, nhiều việc lắm, không có thì giờ để đọc thơ, trả lời thư nhưng sao em cứ nhớ anh mãi và động lực nào cứ thôi thúc em viết cho anh mãi. Em sẽ viết nhiều cho anh đây, nhưng không sao, anh đừng trả lời cũng được. Hãy phóng điện về với em trong gương mặt vui tươi, nụ cười Di Lạc. Đừng phóng về với đôi mắt nghiêm khắc nhìn em anh nhé. Rất cảm ơn những món quà anh gửi về cho em. Tất cả những món quà đều thích hết.

Lúc này em công phu rất bê bối, cỡ nửa giờ là xả ngay, Pháp Luân thì chỉ vài cái trong ngày. Nhưng bộ đầu thì luôn luôn tụ điểm, luôn luôn niệm Phật, luôn luôn nghĩ tới anh, luôn luôn tư tưởng đạo tuôn ra.

Và lúc này rất thanh thản với những tư tưởng của mình, không động loạn, không bức tức, không khổ trí. Coi chừng khoe với anh là bị khổ trí ngay đấy. Nhưng không sao, em chấp nhận học để trui luyện, để thanh tịnh.

*Đầu năm ta mở kinh ra
A Di Đà tự kinh mà khai kinh
Để cho trọn suốt năm sinh
Đọc hoài đọc mãi cuốn kinh Di Đà
Hiểu ra muốn hiểu được Cha
Cơ quan kết cấu điển mà làm sao?
Giới thanh giới trước thế nào?
Ngũ hành ngũ sắc phần nào do đâu?
Tại sao chuyển hóa ào ào?
Tại sao tham dục, tại sao vui buồn?
Cần khôn vũ trụ này luôn
Sanh sanh hóa hóa chuyển luôn hoài hoài
Trong kinh đạt sẵn đã bày
Ông Tư nói hết, nói rày từ lâu*

Vậy mà ai hiểu được đâu
Thiệt tức ta đây cái đầu vẫn ngu
Phải rồi phải ráng công phu
Phải khai kinh kệ, phải tu sửa mình
Để mà hiểu rõ lại mình
Để mà chính mới thực tình hiểu Cha.

M/M 30/2/1980

Montréal, ngày 14 tháng 4 năm 1980

Kính gửi M/M

Nước nở thăng trầm lúc tiến đi
Quên rồi sao phải người trong ý
Tu tâm quyết chí tâm bền vững
Đạo ở trong người đạo cứ đi

Kêu vang vũ trụ bao nhiêu lần
Đạo lý đạt siêu đạo góp phần
Thương nhớ Cha Trời chuyển động yêu
Hòa thanh đạt giới mở thanh tầng

Giờ nào cũng gặp tùy tâm thức
Thực hiện tình thương dựa dựa nương
Gối ướm trước ô đà biến mất
Tình thương sáng tỏ đẹp như gương

Mây gió hòa màu gợi nhớ thương

Thương Cha kính Mẹ trí phân đường
Đạo đời minh triết cùng chung tiến
Gợi nhớ thương tình nắng nắng sương

Có cười có khóc mới minh hòa
Hiểu Phật trong người lại hiểu Cha
Vũ trụ cần khôn ta thực hiện
Sửa mình thực hiện lý chan hòa

Không áo không quần vẫn có da
Êm êm ỏn ỏn dưới trên hòa
Điểm không khác biệt là thân xác
Cổ chấp cố mê khó đạt không

Vẫn thương vẫn nhớ lý phân dò
Vẫn khóc giải trần đạt điểm kho
Vượt mức siêu phàm tâm tự thoát
Điểm thanh đạt đạo vẫn tròn vo.

Sự thấy, âm thính, cử động đều là phương tiện của Thượng Đế ban cho phần hồn thức giấc, để sớm trở về với thanh tịnh. Chỉ có thanh tịnh mới là ta. Tapis thanh tịnh hơn người đời vì nó chịu để hòa tiến, nó vui để phân giải quy nguyên, chỉ có thanh tịnh thì mới sáng suốt.

Cho nên Cha và Phật chịu bao khổ nhục và tai tiếng, nhưng cuối cùng rồi cũng giữ lấy sự thương yêu, nhiên hậu mới khôi phục tất cả.

Di Đà vẫn ở trong ta
Ngũ kinh ngũ giới vẫn hòa tiến lên
Tiến lên sáng suốt đạt nền
Ông Tư phân tách rõ bền giữ tâm

Điển thanh chuyển hóa lai lâm
Học cho hiểu biết mỗi tầm cảm giao
Sống trong ý thức thấp cao
Nhiệm màu hóa giải đui đầu giải thông
Chẳng còn mê chấp lòng vòng
Cha là con vậy cứ tòng cứ đi
Chẳng còn buồn tủi sân si
Tâm thì tiến giải uy nghi đời đời
Sống trong thần thức không rời
Cao siêu đời đạo dụng lời giải thông.

Kính thư,
L.S.H.

Thành phố HCM 22/3/1980

Kính Ông Tám,

Người đàn bà hư thúi, con người hay là giống gì? Con người ăn cơm hay ăn cứt? Thưa ông Tám, từ một cô gái đoan trang, nét na, dịu hiền, trở thành một người đàn bà hư thúi trong gang tấc. Đau khổ lắm, thưa ông Tám. Do đâu đã biến chúng như thế? Giờ đây tất cả đều xa lánh con, con cô độc, con khao khát sự thương yêu như ngày còn là trinh nữ nét na. Bao đêm trần trọc khóc thương cho chính mình. Mình đã làm mất tất cả chỉ vì mù quáng. Con lầm lẫn chẳng? Tại sao tu cao, xuất hồn mà lại đưa con vào khổ đau tuyệt vọng. Không thương yêu con sao chiếm đoạt con? Bảo rằng đây là bài học con phải học. Một bài học bất chánh lén lút như thế, con phải học sao? Vợ nhỏ không ra vợ nhỏ, tình nhân chẳng ra tình nhân. Vậy là sao? Con muốn sự chơn chánh, sự thật phơi bày dưới ánh

nắng mặt trời, chứ con đâu muốn lấp liếm như thế này. Con càng vùng vẫy, sinh lầy càng lún con xuống sâu. Đau khổ dày xéo. Sự công phu gián đoạn vì đó, hay sức tâm tư con vô cùng khoắc khoải, chua xót nhiều. Đòi đạo song tu. Đòi con đâu còn tạo lập một mái nhà ấm êm được. Vì chẳng là trinh nữ. Đạo thương đau bao quanh, công phu trở nên khó khăn và con buông trôi hết rồi. Con không lối thoát, thưa ông Tám. Những câu chữ trên không làm con đau khổ, nhưng con xót xa trong sự nhẹ nhàng khoan khoái, vì biết người ta liệt mình vào hạng đàn bà hư thúi. Có ở trong cảnh này mới hiểu được khổ đau, thân phận bạc phước một cô gái mất trinh. Mới hiểu được vì đâu xã hội có các cô gái điếm học thức. Và mới hiểu vì sao người con gái dễ dàng tự tử khi mất trinh.

Bởi đó, con không buồn người đã thốt những tiếng chữ đó. Chỉ chua xót cho phận mình thôi. Mất tất cả rồi, từ danh dự tinh thần đến danh dự thể chất, từ thương yêu đến cô độc thối. Ai cũng tìm cách lánh xa và vang dội tiếng nguyền rủa cùng khinh bỉ, ngay chính người đàn ông tạo thương đau cho con, đâu còn thẳng thắn nhìn các trinh nữ tươi tắn mà chỉ biết gục mặt đón đau và vương mang sự nhục nhã. Hủy diệt kiếp người hiện tại, con không đủ can đảm. Kéo lê kiếp sống nhục nhằn thì khôn nạn cho đời con quá, ông Tám ơi.

Kính ông Tám, hoàn cảnh này con phải nghĩ thế nào? Và định hướng thoát cho đời con ra sao? Cúi mong ông Tám sáng suốt chói rọi tất cả, xin người chỉ cho con một cách sống thích hợp với hoàn cảnh một người đàn bà hư thúi như xã hội đang miệt khinh. Xin cho con một chút lửa ấm đừng xoa dịu tâm hồn con. Dám mong ông Tám từ bi ngó xuống.

Kính bái,

Con

P.

Montréal, ngày 15/4/1980

P. con,

Thư con gửi đến với bao oán trách, bực tức và đau khổ. Ông Tám đã đọc và đi vào thần thức của con mà nhận định thì thấy rõ con đã được giải nghiệp. Nghiệp là sự đau khổ, mà con đã hiểu nguyên lý của sự Khổ. Con đã vươn lên và từ bỏ cái khổ mê muội như con đã đề cập tức là giải nghiệp.

Con đã được bước vào trong giai đoạn thực tập để rõ đời hơn và chán ngán lấy chính mình. Vì thiếu sáng suốt trong lúc ban đầu, nhưng kết quả cũng vẫn còn sự sáng suốt để nhận định đời là gì và đạo là gì? Bị hạ nhục mà hiểu được thì mới học được chữ Nhẫn. Học được chữ Nhẫn rồi mới thực hiện được Từ Bi. Bước vào thiền môn đều là những người đau khổ, mới chịu dứt bỏ trần tánh, tham dâm. Người chịu khổ nhục là người đi trước một giây phút ngộ đạo. Cực khổ là cực sướng. Cực sướng là cực khổ. Đi tới hết chấp sướng, chấp khổ thì mới thành Đạo. Cảnh đời là dạy ta tiến, phải ném qua mọi trạng thái thì mới rõ chân lý. Muốn tu là muốn thực hiện Chân lý. Muốn thực hiện Chân lý thì chẳng oán trách ai cả. Ngược lại phải cảm ơn những sự đối xử ngược đãi, để đo lường sự thanh tịnh trong chu trình tiến hóa. Có học mới có tiến. Có chạm mới có mình.

Nếu còn tạo lấy sự hận thù, ghen ghét thì chẳng bao giờ được tiến hóa về đạo pháp. Giữ lấy sự từ bi hỉ xả thì sẽ tiến mãi mãi. Hồn của con người là vô cùng tận thì phải tiến đến vô cùng tận, không nên dừng nơi điểm nào chấp hay mê cả. Con đã được dự trong cảnh chán ngán, thiếu quân bình vì con đã

cho đó là hay ở lúc đầu. Sau cái hay là dở. Khi con hiểu rõ nó là dở thì con nên từ bỏ ý niệm đó để tiến tới sự công bằng mà loài người đã và đang khao khát, chớ không riêng con. Trong cuộc hành trình tu luyện, luôn luôn gặp phải sự chông gai. Hành giả phải chấp nhận vì mọi việc cũng do mình mà ra. Phải trở về với chính mình càng sớm càng tốt.

HOÀNG thiên bất phụ hảo tâm nơn
THỊ tiến du hòa nội ngoại cơn
PHƯƠNG thức siêu tầm do ý đạt
Thứ ba tâm tiến đạo dài hơn

Dài hơn hôn vía quy hườn
Thương yêu vô tận chẳng hờn chẳng than
Linh quang sáng suốt khai màn
Mở màn tiếp giải chẳng bàn u ơ
Trí tâm hóa giải từ giờ
Quy cơ thực chất giấc mơ chẳng còn
Vía hôn chẳng có hao mòn
Vẫn còn thanh đẹp vết son đời đời
Học bài sử dụng tạm thời
Thành công thuyết pháp dạy đời như không
Chớ nên lệ thuộc lòng vòng
Thế gian làm vợ tạo còng khó đi
Hiểu rồi tự xét tự ghi
Quy y chơn cảnh ta thì tiến lên
Phân hôn vẫn vững vẫn bền
Vẫn binh đời đạo, vẫn quên dục tình
Thực hành tiến giải đẹp xinh
Sanh ra trong thối vẫn minh Phật Trời
Dù cho biến chuyển đổi đời
Tâm con vẫn vững chẳng lời thở than

Quan Âm chịu cảnh ức oan
Vẫn thương vẫn độ mở đàng cứu sinh
Thế gian tạm luận chút tình
Bày cho mệt nhọc, đẹp xinh chẳng còn
Bình tâm hướng thượng lòng son
Quy về nguồn cội tâm con vui vầy
Cha Trời quả thật là Thầy
Dạy cho các giới ngày ngày sửa sai
Học thanh học trước học hoài
Trước thanh hai ngã vẫn dài sửa tâm
Siêu hình siêu lý diệu thâm
Tâm nơi phát triển chơn tâm hợp hòa
Thực hành Pháp Lý phân qua
Đời là giả tạm nên hòa tiến lên
Trong tâm có sẵn đạo nền
Vững bền tiến hóa chẳng quên Phật Trời
Dù cho thiên hạ lắm lời
Trong ta giữ vững đạo đời sẽ phân
Cần khôn vũ trụ có cân
Nằm trong thưởng phạt mỗi phần khác nhau
Ngô tâm minh giải trước sau
Đuôi đầu vẫn hợp nhiệm màu khai minh
Lý kia phân giải chính tình
Điển kia triển hóa thân hình phát quang
Thực hành khai triển nhiều màn
Tâm linh cởi mở rọi đàng mà đi
Đạo đời suy diễn khảo thi
Bình tâm học nhẩn ta thì đạt thông
Chẳng còn bận bịu đề phòng
Lòng thành tự đạt vượt công trước ô
Chết rồi thể xác dưới mồ
Hồn thời tiến hóa hư vô an bài

Trong sinh có tử rõ tài
Cha Trời quy định chuyển ngày chuyển đêm
Dạy cho minh lý tạo niềm
Điển thanh hòa dịu im lìm thặng hoa
Trở về nguồn cội ngộ Cha
Tương hòa tương hỉ vinh hoa đời đời
Con vui xét lý phân lời
Mất trình là chuyện người đời dạy phân
Ai ai cũng phải một lần
Ông Tám cũng vậy chẳng cần giữ trình
Giữ sao đạt lý siêu hình
Đời đời bất hoại do mình hành thông
Khuyên con dẹp bỏ cơ còng
Vui cùng thiên hạ luận vòng tự tu.

Cần Thơ ngày 12/2/1980

Ông Tám kính mến,

Hôm nay con viết thư này đến ông Tám với một tâm hồn đang đầy đầy sự động loạn, đầy đầy tham sân si dục cùng với một sự buồn bực bất thường, hầu mong điển lành của ông Tám đến giải bày giúp con.

Kính thưa ông Tám, con công phu đã được tròn ba năm. Lúc mới tập, con rất cố gắng và kết quả thể hiện rõ trong những tháng công phu đầu. Con thấy sức khỏe đạt khả quan và con người nhẹ nhàng thơ thới, và con cảm thấy cuộc đời rất đáng yêu và đáng sống. Suốt một năm trời tập luyện tập con đã dứt bỏ được nhiều thói hư tật xấu và con thiết tưởng rằng sẽ đạt sự minh triết trong một thời gian ngắn. Con bắt đầu tập ăn chay theo lời khuyên của ông Tám đến với các bạn đạo Ở

Môn, cũng như các bạn đạo ở những nơi khác. Cho đến những ngày hôm nay, con ăn chay đã được gần hai năm, nhưng thỉnh thoảng có ngã mện vì lý do công tác của trường và vì ăn tập thể. Đây là lúc thời gian công phu của con rất ngắn và lấy lệ. Thời gian này hầu như con thiếu ý chí hoàn toàn. Con được phước duyên nhiều lần gặp ông Tám ở Cần Thơ, tại nhà chị A. và được nghe những lời chân thành, những lời khuyên vàng ngọc của ông Tám, của đấng Cha lành rằng: " Ý chí của ta là vô cùng tận. Học nơi tất cả, hòa nơi tất cả. Lấy Trời làm nhà, lấy đất làm giường". Những lời vàng ngọc ấy còn ghi sâu vào tâm khảm con, nhưng không biết tại sao con chỉ có thể hành được trong một giai đoạn ngắn mà thôi. Ý chí dứt bỏ của con chỉ có cao độ trong lúc ấy. Trong lúc có sự hiện diện của ông Tám tại quê nhà, mà nó không ảnh hưởng sâu xa mãi về sau. Có phải chăng trường đời có muôn nghìn triệu bài học, mà các con đây là những người học trò đang học, đang trả bài và đang tiếp tục học và trả bài mãi mãi, chỉ vì chúng con chưa thuộc bài. Chưa thuộc bài nhiều kiếp rồi và vẫn còn học bài. Cứ mãi cho đến ngày hôm nay.

Lửa thử vàng, gian nan thử sức. Thời gian là cây thước để đo lường ý chí của chúng ta. Con đã thất bại chỉ vì giai đoạn đầu luyện tập của con là một sự ham muốn, sự si mê đạt thành chứ không phải là tu tập do sự thấu hiểu cái giả tạm của cuộc đời, cái giả dối của cuộc sống, để có dũng chí giải thoát. Chỉ vì lúc ấy con chỉ muốn đạt được con mắt huệ để nhìn thiên hạ, nhìn mọi người. Con đã vô tình bị cái pháp nó lường gạt mất. Giờ đây ý chí đã mất, con giải đãi, công phu bê trễ, còn ham muốn đủ thứ, tiền, tình và vật chất. Đó là những thứ mà con đòi hỏi, và nó làm cho con phải điên đầu. Con muốn có tiền để mua sắm, để tiêu xài, con cảm thấy thiếu thốn mọi thứ. Con trở nên sân hận. Con giận cả ông Trời. So sánh với các bạn khác, con cảm thấy mình quá thiếu và trở nên đua đòi.

Con lại bước vào cửa tình yêu và càng ngày càng để cho tư tưởng tình cảm nảy nở đi sâu vào, nhưng không thể thốt nên lời và lúc nào cũng dệt xây mộng đẹp trong lòng. Con đã trở thành một kẻ si mê tột độ. Lúc nào con cũng thấy bực bội, tham lam, sân hận và cả lúc thiên định. Trong trí cứ bất suy nghĩ, mặc dù cố gắng niệm lục tự và Pháp Luân, Soi Hồn cách mấy đi nữa, thì cơ thể cũng không thể nào định được.

Con được nghe trong băng lời khuyên của ông Tám, người Cha đáng kính, rằng: "Đời là giả tạm, say mê làm gì". Con hiểu, nhưng tại sao con cứ mê và tự chui đầu vào rọ tìm tình, để chịu lãnh khổ. Vợ tiên không chịu cưới, cứ muốn cưới vợ đời. Và càng ngày càng thấy trầm luân và chậm tiến. Con kính xin Cha cho con một chút giải đáp là: Có nên để cho tình cảm tiếp tục nảy nở đi sâu vào hay là nên chặt đứt? Theo như con được biết, anh H., cháu ruột của ông Tám, đã được ông Tám khuyên không nên cưới vợ. Nó muốn yêu cứ cho nó yêu, nhưng đừng đi tới hôn nhân và cũng chính anh H. đem lời khuyên đó nói cho bạn đạo khác, tên B., cũng đang trong cơn động loạn.

Kính thưa Cha, có phải thành lập gia đình sẽ làm cho chúng ta chậm tiến một bước dài mười năm hơn nữa, so với các bạn khác? Chẳng lẽ đây là nghiệp khảo để thử sức mọi người có thể vượt qua hay không? Tại sao lúc này con người con quá dục. Có thể nói con bị khảo cả mọi thứ. Chán nản cả bạn bè, bạn đạo. Đôi lúc muốn xa lánh lẫn trốn. Con chỉ sống ích kỷ cho riêng con mà thôi. Có lúc cảm thấy rất yêu đời. Như vậy con đã hoàn toàn bất thường. Con chẳng biết gì để diễn tả nữa, để nói nữa. Nhưng con vẫn còn ghi mãi trong lòng Tình Thương của ông Tám đối với con. Cái ngày gặp đấng Cha lành lần cuối, lúc 6 giờ sáng tại nhà chị A., Cha đã hỏi thăm về cuốn băng đã thu những ngày trước đó của các bạn đạo Ô Môn, không may bị tịch thu trên đường về. Sáng sớm hôm ấy

Cha đã dùng điểm tâm và lúc ấy chỉ có một mình con gặm gỏi, nên con thấy có sự săn sóc của Cha đến các bạn đạo cũng như đến với con. Con xin phép được gọi ông Tám bằng Cha, mặc dù ông Tám không nhận làm Thầy làm Cha đi nữa, con vẫn luôn kính người và luôn tôn thờ. Con còn nhớ mãi lần gặp cuối cùng ấy, lúc con về có thư với Cha: "Thưa ông Tám con về". Thì Cha đã nhìn con và trả lời một cách âu yếm săn sóc: " Thôi con về đi". Con rất sung sướng cảm động và hình ảnh ấy ngày nay con không bao giờ quên được.

Kính thưa Cha, theo lẽ con viết thư này đến với Cha nhân dịp đầu xuân, trước tiên phải hỏi đôi lời vấn an sức khỏe gia đình, cuộc sống của Cha ra sao, nhưng vì quá động loạn nên kính xin Cha miễn thứ cho.

Con có vài hàng đến với Cha và mong mỗi được từ điển của đấng Sáng suốt, đấng Từ bi ban ân lành. Con cũng xin kính Cha cho con một hoặc hai bức ảnh để con nhìn vào đó mà nhắc nhở mình trong những lúc giải đãi, thiếu dũng chí, và nhìn vào đó xem như Cha vẫn luôn luôn gặm gỏi, kề cận bên con từng giây, từng phút.

Sau cùng, con kính gửi đến Cha muôn vàn tình thương, gửi đến Cha hàng vạn nụ hôn thắm thiết nhất, đến với Cha sức khỏe dồi dào để phụng sự nhân loại được lâu dài hơn, cứu khổ phần nào nỗi khổ đau của con người, của kiếp làm người, hầu giúp chúng sinh sớm trở về nguồn cội, trở về với đấng Tạo Hóa, đấng Cha lành đang luôn luôn mỉm mơn trông đợi.

*Kính thơ,
Con của Cha
N.V.T.*

Thưa Cha, có một bạn đạo bị viêm mũi khoảng ba năm nay, đã dùng thuốc đông y, nhưng không dứt tuyệt. Kính nhờ Cha

chỉ cách châm cứu, vì có một số bạn đạo hành châm nhưng trị không hết. Hai lỗ mũi thường bị nghẹt, do đó rất khó thở Pháp Luân, vì vậy thiên kém kết quả. Toàn thể bạn đạo Ô Môn cũng xin đánh lễ ông Tám ba lạy và mong được sự chỉ dạy quý báu của ông Tám.

Montréal, ngày 16/4/1980

T.con,

Vui nhận được thư con đề ngày 12/12/80 đến ngày 12/4/1980. Được biết con đang bị sự lôi cuốn của phàm ngã, ý chí lung lay không tự chủ được. Con đã có ý niệm thăng hoa tự cải tạo nhưng chưa thực hành được cũng vì ý chí của con chưa gắn liền với ý chí của Thượng Đế. Nếu con muốn gắn liền với ý chí của Thượng Đế thì con nên trở về vị trí Thượng Đế của tiểu vũ trụ, tức là Hồn con.

Khai triển sự thương yêu đối với vạn linh trong bản thể của con, dẫn giải, tiến hóa đến vô cùng tận. Nếu hướng ngoại là tạo nghiệp. Nếu mang nghiệp là khổ và rối loạn chơn tâm. Kết quả của nó là sẽ biến thành nạ quỷ, súc sanh, chỉ biết tình dục eo hẹp nhưng chẳng biết tình dục cao siêu cứu độ đời đời. Pháp không bao giờ gạt người mà chính người tự gạt người đó thôi, chính con đã tự hiểu bài vở nào cũng cần học, nhưng hướng thượng để học, thì Tình Thương và Đạo Đức lại bộc lộ và chuyển hành đến sự sáng suốt vô cùng tận. Trong động có tịnh, trong âm có hòa, trong sân có tiến, nhưng phải cần thiên để hỗ trợ cho sự tri kiến kể trên, nhiên hậu mới biết sử dụng cơ khí sẵn có trong ta là **Tham Sân Si Hỷ Nộ Ái Ố Dục**. Sử dụng bằng cách nào?

Sử dụng **Tham** trong lúc ta tự cảm thấy sự sáng suốt là quý giá, thì ta nên thực hiện tham lam sự sáng suốt ấy, giữ lấy nó và sống với nó đời đời.

Sử dụng **Sân** trong lúc ta tự cảm thấy Sân là luồng điện thúc đẩy sự tiến hóa thượng thặng, thì ta nên vun bồi sự sân hướng thượng thay vì gây rối loạn nội tâm và đem lại ảnh hưởng không lành cho ngoại giới.

Sử dụng **Si** trong lúc ta cảm thấy sự si mê khai triển về đạo pháp tạo nhân lành, thì ta nên sử dụng nó trong chu trình hành hương. Không nên buông tha nó vào nơi giới hạn của tình cảm tạm bợ.

Sử dụng **Hỉ**, trong lúc ta cảm thấy sự trung dung hoan hỉ, nên giữ lấy nó để thừa tiếp với thanh điển của Bề Trên, vui tươi hướng thượng trong chu trình tiến hóa vô cùng tận. Nếu ta hoan hỉ một vật hay một việc gì như của cải thì không biết sử dụng cái hỉ sẵn có, thì nó sẽ trở nên thất vọng khi đánh mất của cải ấy.

Sử dụng **Nộ**, trong lúc ta sử dụng Nộ để làm bàn đạp xuất trở về hư không thì bảo vệ và vun bồi nó trong lúc ta hướng thượng. Không nên nộ mà không lối thoát.

Sử dụng **Ái**, ta cảm thấy ái là liều thuốc trị bá chứng thì nên giữ lấy nó làm của quý và phát triển đến vô cùng tận thì mới thực hiện được Tình thương và Đạo Đức. Nếu sử dụng nó trong một phạm vi eo hẹp, ích kỷ thì sẽ phạm lỗi giữa đời cũng như đạo.

Sử dụng **Ố**, khi ta cảm thấy từ ố có thể đạt thanh thì nên thực hành để đi đến. Từ ố đến thanh là phải dừng mới đạt được. Không nên sử dụng ố rồi chê nó thì tiến tới một lùi ba bước. Đi trong cực tối lại trở về với ánh sáng. Kiên trì thực hiện thì ai cũng như ai. Lúc đó mới thấy rõ sự công bằng của Chân lý.

Sử dụng **Dục**, khi ta cảm thấy dục là khoái lạc và sự đòi hỏi phải làm, thì ta nên hướng thượng dục giải thì mới thấy rõ

thực chất vô cùng tận. Nhờ nó mới hỗ trợ cho cuộc hành hương đi tới đích. Nếu sử dụng sai, hướng hạ, tranh chấp thì mọi việc sẽ bị tiêu hao và mất đi tánh chất đời đời của nó. Tam giới kể trên đều có cơ hội phát triển đến vô cùng tận. Nhưng loài người đang sống trong vô minh, bỏ ghế Thượng Đế mà lần hồi theo ma quỷ và tự hạ nhục đó thôi.

Bình tâm xét rõ sang tôi
Thấy tâm động loạn vì ngồi không yên
Chạy theo ngoại cảnh tạo duyên
Quên phân chơn giác quên tiền căn cơ
Tạo ra cảnh giả sóng mơ
Hư hư ảo ảo tạo mờ nội tâm
Oán than vì cảnh sai lầm
Trách Trời trách Đất tạo tâm khổ đau
Tham tiền tham bạc cầu nhàu
Đốn đau vì bởi đuôi đầu bắt mình
Nguyện rằng khổ hạnh tự tin
Nay đà thay đổi chính mình làm sai
Nếu tin phải tiến tiến hoài
Dù cho lìa xác đêm ngày cứ đi
Hồn là vô tận thực thi
Đạt thanh giải quyết việc gì cũng nên
Thương mình phải nhớ Bề Trên
Hóa sanh vạn vật tạo nền tiến thân
Công bằng luật pháp có cân
Do tâm ứng chiếu mọi phần khác nhau
Khai thông mới rõ nhiệm mầu
Phải hành mới tiến do đâu có mình
Hồn là thanh điển kết tinh
Bên trong thanh tịnh rõ mình là ai
Chẳng còn suy nghĩ lầm sai

Cha Trời ban rải có tài mà theo
Chẳng còn lý luận giàu nghèo
Tịnh rồi giải thoát chẳng đeo theo đời
Minh tâm kiến tánh thoát lời
Nhũ khuyên thiên hạ hợp thời tiến lên
Hạ ngươn diễn tả siết rên
Sửa sai tiến tới đạt nền thượng ngươn
Cha thương phân rõ đường gương
Các con tiến tới tự lường tự đi
Rồi đây tái ngộ một khi
Cha con sum họp ta thì ban vui
Đạo đời diễn biến thanh mùi
Đổi trao trao đổi an vui tâm hồn.

Cha của con
L.S.H

Kính thưa Thầy,

*Thư Thầy về đến gia con
Thân con lận đận sống còn lo tu
Cuộc đời tại thế mờ lu
Linh hồn luyện đạo ngao du an nhàn
Thầy thương dạy bảo pháp thiên
Tinh thần cởi mở tâm hồn thanh cao
Mặc ai đem sóng gió rào
Con lo tu luyện để vào Vô Vi
Lo tu cho kịp kỳ thi
Thi vào Pháp Lý Vô Vi của Thầy
Mặc dù đau khổ kiếp này
Tu cho thanh nhẹ được Thầy chấm thi*

*Thầy thương mở lượng từ bi
Dắt dìu con trẻ đường đi lối về
Ngồi thiền con được ngồi kể
Nghe Thầy giảng đạo hội về tâm linh
Càng nghe tâm lại càng minh
Hồn con thanh nhẹ dắt dìu lục căn
Vía càng được hội tiến thăng
Giúp cho khối trược là anh lục trần
Càng minh tiến hóa lần lần
Vía hồn tương hội bỏ trần hồi nguyên
Thầy thương phước rải triền miên
Con thơ lãnh hội đẹp phiên hết lo
Bài thi lắm khúc quanh co
Con làm bài được cũng do nhờ Thầy
Tiền duyên tạo pháp lý này
Kiếp này hội ngộ gặp Thầy dạy tu
Ngồi thiền luyện đạo công phu
Pháp luân thường chuyển con tu chưa thành
Nay con gắng luyện cho thanh
Đền ơn hiếu thảo rạng danh pháp mẫu.*

Nam Mô A Di Đà Phật, con đã nhận được quà của Thầy gửi cho con, con cảm ơn Thầy nhiều. Bà nội, cô Út kính gửi lời hỏi thăm Thầy.

25/5/79 Thầy có gửi cho V.C. một bài thư. Thư tới trước một ngày thì gia đình con bị bất an. Lúc đó có Thầy Hai lên, cho nên cũng nhờ có Thầy Hai mà con có sự an tâm một chút, chứ nếu không thì có nước con đi châu mất rồi còn đâu. Nhưng Thầy Hai nói, Thầy đi để cho ông một gánh nặng. Ông nói, nếu sau này ông gặp lại Thầy, ông sẽ ăn thua đủ với Thầy. Đó là Thầy Hai nói đùa, con cũng viết vô cho Thầy xem. Thầy Hai

gởi lời thăm Thầy mà còn trách sao ai cũng có thơ mà ông không có.

Ông nói chắc Thầy quên ông rồi. Con xin Thầy nhún chút thì giờ làm cho Thầy Hai con một bài thơ gởi về, để cho Thầy Hai của con cùng vui như bao nhiêu người đã nhận được thơ của Thầy.

Con kính lời thăm Phật phò, cô T., bà D., con cầu cho gia đình Thầy vạn sự như ý.

*Kính thơ,
Con
T.T.D.*

Montréal, ngày 17/4/1980

D. con,

Thư con đề ngày 12/12/79, đến Canada 14/4/80. Biết con và gia đình vẫn bình an:

Điển con tiến triển xét bàn
Biết thanh biết trước biết an chỗ nào
Nhơn sanh nghiệp quả tự rào
Tiến mau hay chậm nhiệm mầu ân ban
Khai thông Chân lý mở đàng
Tiến lên càng tiến tâm an hoài hoài
Sống trong thuận cảnh đêm ngày
Chu trình tiến hóa có Thầy có con

Tình thương chẳng có hao mòn
Tâm lành đón nhận lòng con hướng về
Hương về thanh cảnh hương quê
Quy về nguồn cội chán chê cõi trần
Học vui phân giải mỗi phần
Nguyên căn đâu phải cù lần đắm mê
Bày cho thiên hạ khen chê
Sửa mình tự tiến khỏi bề loạn tâm
Phật Trời chuyển hóa lai lâm
Điển thanh dẫn dắt con tầm đường đi
Đi trong hợp thức hợp thì
Khai minh tâm ý quy y chơn tình
Lý Trời phân giải đẹp xinh
Quy hình vạn trạng mới minh ý Trời
Chơn hồn chơn vía chẳng rời
Sống nơi minh triết phân lời giả chơn
Chuyện đời chuyện đạo keo sơn
Trong đời có đạo quy hườn hư không
Trong đạo sáng suốt giải thông
Đạo đời liên hệ tréo tròng giải phân
Cảnh đời bàn đạp thoát thân
Học rồi tự tiến tự lần tiến lên
Quy về thuận cảnh Bề Trên
Thâm tình phân giải đạt nền vô vi
Sắc không không sắc chuyển ghi
Tâm thì yên ổn ta thì yên vui
Quy hình vạn trạng chơn mùi
Rèn trui tiến hóa an vui đời đời
Học đau học khổ tận nơi
Biết đời là giả biết đời nôm na
Chung quy phải giữ chữ hòa
Thứ tha mới tiến mới xa cõi trần

Thầy khuyên thầy dạy bao lần
Học Bi Trí Dũng góp phần dựng xây
Chớ nên lý luận thơ ngây
Đời là giả tạm trời mây hợp hòa
Luận tâm luận trí xét xa
Chung hòa chung hướng mới là người ngoan
Bình tâm phân giải mới an
Loạn dâm tạo khổ cơ hàn bơ vơ
Tiến trình phân giải từ giờ
Tâm minh đời đạo bơ vơ chẳng còn
Nguyện hành nguyện giữ lòng son
Mắt còn vẫn giữ nỉ non hướng về
Hương hồn chơn cảnh chơn quê
Thanh bình đời đạo hướng về hư không
Từ bi một dạ một lòng
Phong ba cũng vậy không mong đổi dời
Tin Cha hòa cảm ông Trời
Niệm Phật thức giác dụng lời từ bi
Khai thông động loạn sân si
Trăm hoa đua nở thân thì cảm vui
Luận đi xét lại tự bàn
Cần khôn vũ trụ là đàng khai tâm
Lý Trời siêu diệu thậm thâm
Tự tầm tự tiến tự thâm tiến lên
Thả hồn luận xét Bề Trên
Chẳng còn tranh chấp vững bền thương yêu
Thương yêu những kẻ khổ nhiều
Độ cho họ tiến là điều cần tu
Rõ đời rõ đạo rõ ngu
Sửa mình giúp họ trùng tu thiên đàng
Tình thương khai mở nhiều màn
Đạo đời hai ngã chọn đàng mà đi

Thực hành tự xét tự suy
Quy y chơn tánh ta thì mới nên
Niệm Cha ta nghĩ Bề Trên
Ta là Thượng Đế giữ bền lý chơn
Niệm Phật cũng vậy chẳng sờn
Phật trong tiềm thức quý ơn Cha lành
Chẳng còn lý luận cạnh tranh
Phật Trời đứng tiến đạt thành hư không
Chẳng còn trong ước ngoài mong
Cảnh thanh cảnh trước cảnh tròng dựng xây
Hồn là chánh giác là Thầy
Là mây là gió là ngày là đêm
Sống trong thôi thúc tạo niềm
Quy về nguồn cội rõ điềm dở hay
Càng tu càng phước gặp may
Bề Trên sắp đặt Phật Thầy chuyển cho
Mong con tự xét tự dò
Ngày kia thành đạo quanh co chẳng còn
Tình thương chẳng có hao mòn
Vững tâm bền chí nỉ non Phật Trời
Trăng sao hòa hợp ý lời
Giải cho thông suốt cuộc đời tạm sinh
Luận đi xét lại nhân tình
Vì chưa thức giác tâm linh tối hù
Sống thời có mắt như mù
Vì chưa minh bạch thân tù là ai
Miệng thời trở lý tranh tài
Tâm thời rước khổ đêm ngày thở than
Làm sao lý luận được an
Thực hành mới rõ mở đàng khai tâm
Xét mình thấy rõ chẳng lầm
Biết mình là kẻ âm thầm tạo sai

Cần tu tự sửa sửa hoài
Tâm linh cởi mở lập đài chánh tâm
Điểm thanh hòa cảm lai lâm
Chơn tầm chơn giác diệu thâm hiểu hòa
Chẳng còn phân biệt gần xa
Chỉ còn tự sửa tự hòa mới nên
Nhớ Thầy lại nhớ Bề Trên
Ông Tư phân giải đạo nền phân minh
Tâm Ngài vẫn sáng vẫn linh
Giúp cho các giới tự minh hợp hòa
Thầy Hai tuy ở cách xa
Tâm Thầy vẫn nhớ vẫn hoài với Sư
Bình tâm xét thấy nực cười
Người người cảm mến người người phải tu
Cảm ơn bà nội hỏi ngu
Chúc cho bà tiến bà tu hoài hoài
Chớ nên lý luận lầm sai
Bình tâm mở trí thanh đài tự đi
Mong con thức giác xét suy
Lời văn mộc mạc Thầy ghi chơn tình
Gắng tu gắng sửa lấy mình
Tâm thần yên ổn, tâm linh xét bàn
Mong con thủ tục đàng hoàng
Sớm ngày đoàn tụ vẫn an Thầy hiền.

Thầy của con,
L.S.H.

Mountain View, ngày 14/4/1980

Kính thưa ông Tám,

Vì nghiệp quả quá nặng nên mãi đến tháng Giêng vừa rồi, con mới biết được PHÁP LÝ VÔ VI, lòng sung sướng biết bao. Nhưng mới công phu được một thời gian quá ngắn, con lại mang thai và bị con nghén hành ốm lên ốm xuống. Với sức khỏe yếu kém, cho nên con chỉ làm được Pháp Luân Chiếu Minh và niệm Phật cùng tịnh tâm thôi. Con có vài điều thắc mắc xin hỏi ông Tám:

- 1) Khi thiền định con thấy khói xanh và một chút khói trắng xoáy bong ra. Hiện tượng đó là gì?*
- 2) Có lần con nằm mơ thấy hình như có cái gì từ trong tim bắn vọt ra và thấy con bay qua biển cũng trong một giây rất ngắn. Đó có phải là con tưởng tượng hay là một dấu hiệu khác?*
- 3) Có lần con nằm mơ, thấy đầu mình lóe sáng như vậy sự tu tập của con có tiến không? Hay là hoàn toàn trí tưởng tượng? Có khi con nằm mơ thấy mình bay tới đưng trần nhà rồi thấy nặng nề quá nên tụt xuống. Phải chăng đó là xuất vía không?*

Thưa ông Tám, con có rất nhiều uất ức nội tâm dần vạt con trong 10 năm trời nay, kể từ ngày con đi lấy chồng. Nhiều lúc con muốn tự tử, nhiều lúc con muốn điên cuồng. Con muốn tu và nghiên cứu đường đạo, để giải thoát. Nhưng rồi nghiệp trần cứ dìm con xuống. Gia đình nhà chồng đối xử với con hết sức tàn nhẫn. Những đắng cay đó sâu xé tâm can con không biết đâu mà nói hết được. Con muốn trút bỏ đi những u uất đó, nhưng hình như với bản tánh nhạy cảm của con, đó là quyết định lớn của con.

Nên càng ngày con lại càng thấy như đau thương cứ chồng chất thêm lên. Ông Tám ơi, nước mắt con đã cạn, nhưng niềm uất ức kia vẫn chưa tan. Con biết rằng: Phải tự tu tự tiến, nhưng lúc này tâm thần con rất xáo động, cho nên con buộc

lòng kính xin ông Tám mở lòng thương giúp cho, giải đáp cho con những uất khí nội tâm đó, để con được hưởng phần nào thanh điển hầu kéo con thoát khỏi tình trạng tuyệt vọng này để con ráng tu tập tiến lên. Con biết những sai lầm của con. Con biết con phải tha thứ cho kẻ đã nhục mạ, chà đạp lên danh dự con. Bởi vì đó là những kẻ đã giúp cho con tiến về đạo. Nhưng con vẫn không biết làm cách nào để phá đổ những uất khí đó.

Ông Tám ơi! Biết đến bao giờ con mới trút bỏ điều bi ai đó. Con là người quyết tu kia mà. Con là người biết thương tha nhân, biết theo con đường phước huệ song tu kia mà. Con là người không thích chạy theo quyền thế, vật chất, của cải hay danh vọng, mặc dù con tương đối có một vị trí khá vững vàng về phương diện học vấn cũng như nghề nghiệp. Vậy ông Tám ơi, tại sao tâm con lúc nào cũng đầy đầy đau thương? Tại sao tâm hồn con luôn bị kẻ khác dày xéo và tại sao con lại để cho dày xéo đến tâm can con? Phải chăng kiếp trước con làm nhiều điều sai quấy. Với tâm trạng tuyệt vọng này, lời khuyên bảo và chỉ dẫn của ông Tám sẽ là chiếc phao cứu vớt con. Con cúi xin ông Tám thư cho con. Mong tin ông Tám từng giờ từng phút. Kính chúc ông Tám được dồi dào sức khỏe để dìu dắt những linh hồn mê muội như con tiến lên ánh sáng thanh tịnh vô vi. Con xin chân thành cảm ơn ông Tám.

Nay kính,

L.

Montréal, ngày 24/4 /1980

L.con,

Thư con đề ngày 14/4/80 đã đến tay ông Tám. Được biết con đang ở trong cơn dày xéo của đời để sớm được tiến về đạo. Con nên xem kỹ lại có ai đắc đạo mà không bị sự ngược đãi của đời? Gia đình là một con dao bén để tước sớ thịt của con người.

Không xảy ra việc này cũng xảy ra việc nọ, không một giờ phút ổn định từ vua cho chí dân, từ giàu cho đến nghèo, đều sống trong một sự phản nghịch thì mới có sự tiến hóa về tâm linh.

Ngày nay con là người đang đứng trong tình cảm này. Con đã thấy rõ sự đau khổ là nghiệp do con đã tạo ra từ nhiều kiếp, vậy con nên chấp nhận học cho hết bài, rồi mượn Pháp Lý mà giải thoát. Con đã có nhiều ưu điểm giải thoát như con đã kể vào điểm một cho đến ba:

Điểm 1: là con đã được thấy vành điểm của Mô Ni Châu, tức là phần Hồn của con.

Điểm 2: Trong tim bắn vọt ra là phần Hồn xuất khỏi tim bay xuống Tề Luân Hư Cảnh, Tứ Hải Quy Gia bao quanh lỗ rún.

Điểm 3: Đầu lóe sáng là khớp xương bộ đầu mở đúng nhịp với tim. Bay lên trần nhà là vía nhẹ nên xuất. Con không nên chấp hoàn cảnh. Ngược lại con nên hoan hỉ đón nhận nhiều nghịch cảnh chừng nào lại càng quý. Con thấy lịch sử lưu lại, Jésus thực hiện từ bi trong sự đau khổ nhất của trần gian. Đức Thích Ca cũng vậy, thành đạo với nghịch cảnh, với thú dữ.

Quan Âm Thị Kính không bao giờ kêu ca tâm sự oan ức của mình. Bài học của mọi người đi tới thành đạo đều gian truân.

Con nghĩ sao? Có phải con đang ở trong cuộc hành trình này không? Con nên vui lên. Con đã và đang được cơ hội đi trước mọi người. Bởi vì những người đã làm cho con buồn, họ cũng

phải ngộ đạo trong kiếp này hay nhiều kiếp khác. Rồi cũng phải bước qua bài học đau khổ nhiên hậu mới đạt thành.

Con xem kĩ lại, giờ phút lâm chung có ai thản nhiên đi theo ý muốn của họ không? Sau cái khổ là cái sướng đó con. Có thai cũng là một cái nghiệp. Con nên thường niệm Phật để độ cho đứa trẻ tương lai sẽ sáng suốt và sẽ thay Thượng Đế thực hiện điều lành cho nhân sinh. Không có lý do gì để tự hủy diệt cả. Thượng Đế cho con đến đây để học rồi trở về với Ngài. Rốt cuộc chẳng có gì là đau khổ và uất ức cả. Có bài không chịu trả, không chịu trả bài và tự cảm thấy đau đớn đó thôi. Nên hùng tâm dũng chí học trong bi trí dũng, chấp nhận, là sáng suốt nhất. Người hiền luôn luôn cảm hóa được người dữ, chứ người dữ chẳng giúp được ai. Nói ít hiểu nhiều. Chúc con vui tiến.

Ông Tám của con
L.S.H.

Paris, ngày 21/1/1980

Kính thăm ông Tám,

Hôm nay ba anh em con là L.,H.,H. xin có lời kính thăm ông Tám và bữu quyến ở đó được mọi Khang an và sau đây chúng con xin gửi kèm theo một tập photocopy của bản chỉ dẫn Phương Pháp Công Phu bằng 4 thứ tiếng do thiền đường VN nhờ chuyển đến ông Tám và các bạn đạo ở Phi, có khi hữu dụng. Nhân thế con là N.Q.H., tu Pháp lý đã được 5 tháng nay, có lòng kính xin ông Tám bỏ chút thì giờ quý báu, ban cho con một bài thơ dạy đạo, con vô cùng cảm tạ. Cuối thư ba

*anh em chúng con xin có lời cầu chúc ông Tám càng ngày
càng phát triển đường đạo mạnh mẽ hơn.*

*Nay kính thư,
N.Q.H*

Montréal ngày 25/4/1980

Kính gửi anh H.,

NGUYỄN giảng trần bản chất cực đoan
QUANG lâm đời đạo trí bàng hoàng
HOÀNG thiên chuyển pháp nay hành ngộ
Trí điển khai thông pháp chuyển bàn

Chuyển bàn siêu lý siêu âm
Thâm tâm cõi mở tự tầm đến nơi
Huyền thâm chuyển nhớ Cha Trời
Từ hành tự tiến mở lời cảm thông
Mến thương ý chí Hóa Công
Xây trồng dựng tiến giải thông muôn bề
Thành tâm tự hướng trở về
Quê xưa nguồn cội muôn bề yên vui
Thực hành đạt lý thanh mùi
Quy hoàn chơn ngã rèn trui do mình
Hành thông điển pháp kết tinh
Góp công xây dựng càng minh Cha Trời
Lắm công hóa giải đời đời
Chúc cho nhân loại tự rời tham sân

Công bằng tạo hóa có cân
Nằm trong thanh trược hợp phân đủ mùi
Thế tình phân giải tạm vui
Sửa mình tu tiến bụi ngài tiêu tan
Thực hành điển giới phát quang
Hào quang chiếu diệu mở màn giải tâm
Chẳng còn lý luận sai lầm
Thâm tâm thanh tịnh tự tầm đến nơi.

Nhận được thơ đề ngày 21/1/80 và một tấm giải thích công phu. Cảm ơn sự lưu ý của các bạn.

Kính thư,
L.S.H.

California, ngày 14/4/1980

Kính Thầy,

Thầy kính thương,

*Mượn mấy câu thơ vô vần tự
Kính thăm Thầy quý quyển an vui
Con là Thu Phạm bao nhiêu kiếp
Ngọc đã lu mờ biết bao niên*

*Bao niên mài luyện cho ngọc sáng
Nay vẫn còn lu bởi chấp mê
Chấp lấy hữu hình và sắc tướng
Mê thời bùa phép với âm binh*

*Âm binh giờ vẫn còn đang dự
Nên kính xin Thầy chút điển linh
Khuyến tất cả về nơi an vị
Để tâm con trở nên yên tịnh*

*Mượn pháp màu ngày đêm tu tịnh
Hầu mai sau hạnh ngộ với Thầy
Cho thỏa ý bao niên mong ước
Lời con trẻ xin Thầy soi xét*

*Chỉ dạy thêm để bước tỏ tường
Ơn Thầy con nguyện ghi tạc
Thơ ngắn tình dài con đạo đạt
Kính chúc sức khỏe tăng luôn*

*Xin giã từ Thầy Tám kính yêu
Võ Phật lui bước thụ xin khứ hồi.*

*Làm thành ngày 14/4/80
Kính bái,
P.N.T.*

Montréal, ngày 25/4/80

PHẠM thiên đình giáng xuống trần gian
NGỌC đực biến sắc trí bất an
THU vọng động biến thành võ đạo
Rước âm đạo tặc khó phân bàn

Phân bàn lý luận bất an
Tranh trước đấm đá khó ban chơn tình
Ngoại xâm lão đảo khó mình
Tự hành tự tiến chơn tình quang khai
Bình tâm hành pháp sửa hoài
Vô cùng thanh đạt rõ Ngài là ai
Điển trong xuất phát hai vai
Long thần hộ mạng thanh đài tiến thân
Khổ hành vượt khỏi khó khăn,
Thừa vô hóa vãn cơ tăng triển khai
Tâm xin nguyện với các Ngài
Thực hành chánh pháp lập đài tự tu
Bề Trên xin chứng giải ngu
Dày công rèn luyện thân tù tự mình
Nguyện theo đóng góp chơn tình
Hòa đồng vũ trụ tâm linh hiếu hòa
Thực hành đánh lễ Phật Cha
Quy về nguội cội tâm hòa nơi nơi
Cùng chung phát triển duyên lời
Khuyên người tại thế tự rời tham sân
Dựng xây xây dựng muôn phần
Hòa mình đời đạo độ tăng chưa mình.

L.S.H.

Manila, 8/4/1980

Kính dâng Đức Phật Thầy

BẢN LOẠN

Hơn tháng nay hồn con bấn loạn
Bê trễ giờ thiền chẳng hân hoan
Chả biết vì sao con thay đổi
Thầy ơi tâm trí rối lo toan

Lo toan lại càng hỗn loạn hơn
Quay quắt làm sao tránh khỏi cơn
Gió lốc tung hoành tâm xáo trộn
Phật hỡi! Trời ơi giúp cứu con

Cứu con mang đến bức tâm thư
Vừa lúc hồn con đắm đuối như
Liều thuốc hồi sinh cho tâm bệnh
An lành con vội bốc tình thương

Tình thương Thầy ban lời khuyên dạy
Chặn ngăn triều sóng lòng con dậy
Trả lại hồn con biển lặng yên
Tiếp nối đoạn bài học dở dang

Dở dang con biết còn dang dở
Nếu chẳng trì tâm để thói lui
Chính con lèo lái con thuyền khổ
Vượt bể trầm luân tránh bến mê

Bến mê nhận tâm thư người nhủ
Thầy luôn luôn thương nhớ các con
Học nhấn minh tâm con sẽ rõ
Rồi tự hành tu giải thoát tù

Thoát tù lìa khổ dìu con tiến

*Đôi lúc thương con phải hạ mình
Bước cùng đời đạo cũng hi sinh
Thầy đã vì con hiểu chúng con*

*Chúng con Thầy quý từng cơn khổ
Thượng Đế an bài mệnh số ngon
Món quà quý báu đời đau khổ
Dũng tiến đạt thành đặng hóa khôn*

*Hóa khôn thanh tịnh hành thẳng tiến
Giải nghiệp thân con gặp Đức Thầy
Vũ trụ cần khôn ban tình đậm
Sưởi ấm hồn con xóa lỗi lầm*

*Lỗi lầm tạo nghiệp vì ngu muội
Chả biết tiền thân nghiệp chướng cơ
Lúc biết đâm lo tâm chẳng tịnh
May nhờ hồng phước đức Thầy thương*

*Thầy thương con tiến vượt thời gian
Vượt cả không gian cả thế nhân
Để còn phụ giúp đàn em nhỏ
Dẫn tiến hành hương bước bước nhanh*

*Bước nhanh kéo trễ quá rồi ư
Thức giác đi mà nhớ chuyển đi
Cấp bách thời gian đâu có đợi
Còn chờ chi nữa học đi thi*

*Đi thi ráng chiếm bảng đề danh
Kéo uống công Thầy hổ bạn lây
Ai đó chúng ta cùng cố gắng*

Để tạ ơn Thầy rạng pháp danh

*Pháp danh Thầy đã vì Thượng Đế
Xuống trần nhận cứu đám dân mê
Bụi hồng nặng trước kẻ vai gánh
Đừng để Thầy thương chịu lễ ơn*

*Lễ ơn trong đám con thương mến
Chẳng nhẽ không ai nghĩ đến Thầy
Thầy ơi đàn con Thầy có đấy
Hầu hết thương Thầy nguyện ghé vai*

*Ghé vai chung gánh gánh trần gian
Về với Cha lành tránh nát tan
Hội tụ đền vàng vườn Tây Trúc
Nâng chén bồ đào ca hát vang*

*Hát vang phủ phục châu Thiên Đế
Huynh tử cùng con mũ áo thêu
Tiên nữ thánh thần đều đánh lễ
Cha cười Mẹ cảm thấy xao động*

*Xao động vì con về đủ cả
Thầy hân hoan mỉm miệng từ bi
Kiếm lại đàn con mình yêu quý
Còn sót kẻ nào chưa có tên
Có tên đủ mặt chúng con đây.*

T.

Kính thưa Cha,

Thưa Cha, con còn động loạn quá, tánh tình con thường hay nóng giận quá và hay buồn hay chán quá mặc dù con rất cố gắng về việc rèn luyện PLVVKHHBPP. Thưa Cha, Cha có thể giúp con được việc này không Cha nhỉ? Hiện nay con bị gan, da mặt con lấm mụn và con lại bị ghẻ nữa. Lúc nào con cũng thấy ngứa ngáy, nhất là những lúc con xả thiền xong. Cha có cách nào làm cho hết không Cha? Thưa Cha, không biết kiếp trước con gây nhiều nghiệp quả cho nên kiếp này con phải trả, phải không Cha? Cha có thể cho con biết được không Cha?

Thưa Cha, bây giờ không còn nghĩ gì về tương lai của con nữa. Con chỉ mong tới tới con ngồi cho đều đặn là đủ. Con sống ở tập thể đã được 3 năm rồi Cha à. Mà vừa rồi Tết về cô V. con có nói với con rằng: Chú T. quen với cô V. con xin cho con về làm tại ngân hàng quận năm, thành phố HCM, không biết con được về không Cha nhỉ? Thưa Cha, con bây giờ chỉ mong sống gần gia đình để con có điều kiện công phu cho đều đặn thì con rất thích Cha à. Cha ơi, ở chung quanh con, bạn bè thân của con gần đây họ xin chuyển đổi công tác, còn chỉ có mình con. Con không biết số phần con sẽ đi đâu và sẽ có được đổi như số bạn bè của con không? Con nghĩ tới đây con buồn lắm Cha à và khổ quá thưa Cha.

Hằng đêm con ngồi lúc nào con cũng tưởng niệm đến Cha, Cha có biết không không Cha? Thưa Cha, bây giờ thì Cha vẫn khỏe hở Cha? Cha sống có vất vả lắm không Cha? Cha, những lúc con ngồi làm Pháp luân đó Cha, sao hơi thở con ngắn quá, vả lại tinh thần con còn yếu quá, cho nên cứ tắt đèn là con thường hay sợ sệt một điều gì đó mà con không biết được Cha ơi.

Thưa Cha, thư con quá dài, con xin ngừng bút và con mong rằng Cha trả lời cho con những cái con thắc mắc. Con chúc

cho Cha của con được dồi dào sức khỏe và mau trở về với chúng con, để chúng con được sống gần Cha.

*Con,
V.K.C.*

Montréal, ngày 28/4/1980

K.C. con,

VƯƠNG đạo tại đời không vĩnh cửu
KIM mài nhọn bén vẫn luân lưu
CÚC hoa tuy đẹp khó thường trụ
Điển pháp trường sanh tiến đạt ưu

Đạt ưu pháp giới trường lưu
Từ đời qua đạo khỏi mưu cũng thành
Phát tâm tự luyện tự hành
Đi đâu cũng sống điển thanh chiếu hòa
Càng tu càng rõ ý ta
Cha con hòa hợp chan hòa nơi nơi
Sống trong thức giác mở lời
Chuyển cho thiên hạ nhớ Trời mà đi
Chẳng còn bận bịu nghĩ suy
Thực hành chơn pháp thân thì an vui
Xác thân trong cảnh rền trui
Vui buồn lẫn lộn tạo mùi đấu tranh
Tu thời phân giải trước thanh
Tâm thời niệm Phật thực hành ngày đêm

Vượt qua ngựa ngáy mới êm
Ngồi thiền cũng vậy ngày đêm tiến lên
Thế gian học hỏi lần lần
Rồi đâu vào đấy chẳng còn lo âu
Lo tu mới giải được sầu
Chẳng còn dung dưỡng tâm đầu bất an
Hồn thời trẻ đẹp quý sang
Thế gian là cảnh mơ màng khổ đau
Học rồi mới rõ nhiệm màu
Cha Trời mới thấu con tàu thiên cơ
Luyện tu tiến giải từ giờ
Quy về nguồn cội chẳng mơ nợ đời
Sớm tu, sớm xuất, sớm rời
Nơi nào cũng khổ cũng đời tạm khuynh
Cha con tu giác rõ tình
Thương yêu không bỏ mới minh ý Trời
Ngày nay Cha tạm xa rời
Ngày kia tái hợp lập đời Tân Dân
Có Trời có Phật chuyển phân
Nằm trong đời đạo ân cần luyện tu
Thế gian sống tạm như mù
Bất minh sanh tử dự trừ làm chi
Lo tu mới rõ một khi
Công bằng Trời Phật oai nghi đời đời
Nhơn gian lý luận lắm lời
Tạo thêm cực nhọc khó rời tham sân
Chuyên tu tự giải các tầng
Dẹp tan trần trước tiến lên đến nơi
Minh tâm kiến tánh rõ Trời
Chính Ngài Cha thật đời đời dựng xây
Chuyển luân tiến hóa hằng ngày
Giúp con phát triển đổi thay thế tình

Càng tu càng tiến càng minh
Chơn tình hóa giải tâm linh hiểu hòa
Thanh bình tâm đạt tiến xa
Ngồi nằm đi đứng niệm Cha hoài hoài
Học hành tiến triển hằng ngày
Tâm lành hóa giải đổi thay tâm hồn
Không còn nuôi dưỡng ác ôn
Thương yêu vô tận ôn tồn dựng xây
Cha con chung sống hằng ngày
Biết mình biết họ biết Thầy nơi ta
Tâm linh chuyển giải hát ca
Tâm hòa vũ trụ ý hòa nơi nơi
Mong con thanh tịnh nghỉ ngơi
Nơi nào cũng thể chẳng rời Cha đâu.

Cha của con,
L.S.H

Saigòn, ngày 8/3/1980

Kính gửi ông Tám,

Con kính gửi lời thăm ông Tám, bà Tám, cùng Tuyết và Dí được nhiều sức khỏe. Gia đình con đến đây đôi lúc cũng gặp nhiều khó khăn và trở ngại, nhưng rồi đâu cũng vào đó và qua đi. Nhà con mấy anh em thì đứa nào cũng có công ăn việc làm với lương 50 đồng mỗi tháng, và ba má con vẫn nai lưng ra nuôi cơm hằng ngày.

Con cũng bình thường. Chỗ con làm nhàn lãn. Con tu tài tử quá và cứ dậm chân tại chỗ không. Con biết con bị rớt hoài, nhưng con cũng chưa tiến nổi như bài thơ ông Tám đã cho

con trước khi ra đi. Con vẫn nhớ lời ông Tám dạy con và những điều ông Tám nói con đều gặp hết, dù là chuyện không may. Nhưng con vẫn còn yếu đuối, con chưa có dũng trí tí nào.

Bà Tám lúc này ra sao? Chắc là bà Tám mập lắm phải không? Bà Tám qua bên đó chắc là sướng lắm? Bà Tám viết thư kể bên Canada cho con nghe. Bà Tám cho tui con một tấm hình với ông Tám nhé.

Thơ dài, con xin ngừng bút. Kính chúc ông Tám và bà Tám được nhiều sức khỏe. Mong thư ông Tám.

Con,

T.

Kính thưa ông Tám,

Chúng tôi rất mừng khi được tin và địa chỉ của ông Tám. Kính chúc ông Tám và gia quyến được vui khỏe mạnh. Gia đình chúng tôi vẫn bình thường, vẫn cố gắng công phu đều đặn. Các cháu vẫn nhớ và thường nhắc nhớ đến ông bà Tám. Nhớ mãi lời ông Tám dạy. Muốn tu hãy xem mình như chết rồi. Mong được sự chỉ dạy của ông Tám.

*Xem như mình đã chết rồi
Chết đời sang đạo tâm thần thanh thoi
Không còn tranh chấp ta người
Một lòng hòa cảm vạn lời yêu thương
Mặc cho thế sự nhiều nhưong
Nhớ lời Thầy dạy noi đường tâm linh
Điễn thanh tự tiến tự mình
Tam Công chí quyết sửa mình lo tu*

*Gắng công vệt hết mây mù
Mây tan trắng tỏ người tu an lành
Thế gian giả tạm phù sanh
Tắm thân tứ đại chỉ mảnh treo chuông
Xuống lên mỗi mỗi lớp tuồng
Mải mê giả cảnh via hồn mờ lu
Nhớ Cha tịnh niệm công phu
Lưu thanh khứ trước ngục tù phá ra
Mười năm công quả trôi qua
Sóng tâm chưa lặng đạo nhà chưa khai
Ơn Thầy nghĩa bạn cao dày
Làm sao cho trọn những ngày còn đây
Nợ trần ráng trả không vay
Nghiep đời không tạo thôi say men đời
Thế nhân lữ khóc lữ cười
Sớm cười chiều khóc ai người trọn vui
Rượu đời nhấp cạn ly bôi
Đắng chua mặn chát ngọt bùi men cay
Mộng trần tỉnh giấc mê say
Đường về bến giác ra tay lái lèo.*

*17/3/80
Kính thư,
L. V. Đ.*

Montréal, ngày 29/4/1980

Kính gửi anh chị Đ.,

Vui nhận được thư anh đề ngày 17/3/80. Được biết anh chị cùng các cháu đều được vui khỏe cộng với những lời thơ về tâm đạo của anh rất tiến bộ.

Đường thơ phân giải hư vô
Lấy không làm đích chuyện mô cũng thành
Thực hành tu luyện đàng rành
Mười năm thực hiện đạt thành Vô Vi
Tiên tâm phân giải từ li
Nay thông mai nghịch cũng vì tiền thân
Có thông lại nghịch rất cần
Chu trình tiến hóa góp phần dựng xây
Cộng đồng ngoại cảnh là Thầy
Dạy cho hiểu biết từ ngày lẫn đêm
Khổ càng thêm khổ tạo niềm
Chơn tâm ngộ đạo học thêm hiểu hòa
Cha Trời tuy ở cách xa
Ta hòa tu tiến nó là nơi đây
Thầy ta vẫn ở trong này
Chơn tâm thức giác Cha Thầy trong ta
Bình tâm tự xét mới là
Trong đời có đạo có hòa có thẳng
Vượt qua các lớp cơ tầng
Khai thông thanh tịnh khó khăn chẳng còn
Tình thương tâm đạo chẳng mòn
Giữ cho trọn vẹn chẳng còn khổ đau
Sống thời học hỏi sắc màu
Chết rồi tiến hóa đáp tâu tây phương
Thế gian phân lý mở đường
Dạy cho hiểu biết đường gương Phật Trời
Thực hành mới đến tận nơi
Chứng tâm các giới do Trời ân ban

Sống trong cảnh khổ mới an
Đời là giải nghiệp mở đàng quy tâm
Lấy không làm đích diệu thâm
Tự tầm tự tiến chẳng làm chẳng sai
Tiên trong đà tiến tiến hoài
Phân hai đời đạo chẳng sai chút nào
Từ nơi chỗ thấp đến cao
Nơi nào cũng quý cũng ao ước tình
Càng tu càng tịnh càng minh
Quy hình vạn trạng tâm linh hiểu hòa
Chẳng còn sống hẹp trong ta
Sống cùng các giới tâm hòa nơi nơi
Diễn thanh thoát lý mở lời
Giải cho thiên hạ hiểu đời là sao
Thanh trực chuyển hóa chỗ nào
Giải minh đời đạo nơi nào thấp cao
Mắt dòm xem xét trăng sao
Trong ta cũng có vậy cao chỗ nào
Ngũ quang ngũ sắc ra vào
Tâm linh hóa giải tự dào mà đi
Chẳng còn eo hẹp sân si
Chỉ cần tiến hóa ta thì tiến lên
Hợp tình hợp lý Bề Trên
Đạt nền thanh thản chẳng quên Cha Trời
Sống trong thanh cảnh đời đời
Hồn là vô tận nơi nơi hợp hòa
Chẳng còn vọng động tưởng xa
Chỉ còn tu sửa hợp hòa nơi nơi
Sống cùn gia cảnh đất trời
Trở về thanh tịnh đời đời yên vui
Tự mình thực hiện rèn trui
Trở về nguồn cội chung vui Cha lành

Càng tu điển đạt càng thanh
Thực hành chơn chánh trở thành chơn như
Miệng thời ướm mở nụ cười
Tâm thời sáng suốt chẳng lười hơn xưa
Ai ai cũng thích cũng ưa
Cũng cùng phân giải nắng mưa hợp hòa
Trở về chân lý thật thà
Chẳng còn sợ mất xa hoa làm gì
Lúc nào cũng khẩu cũng thi
Cũng là bài học cũng ghi cũng hòa
Chẳng còn quỵến rũ tâm tà
Chỉ còn tự sửa tự hòa tiến lên
Khai thông chân lý đạo nền
Bề Trên hóa giải vững bền tự tu
Càng tu xét rõ mình ngu
Quân bình tự học an du đời đời
Không sao bỏ được Cha Trời
Do Ngài chuyển hóa đời đời học thêm
Trong sanh có tử tạo niềm
Thương yêu vô tận là điềm giải tâm
Điển thanh đạt lý diệu thâm
Điển hòa các giới mở tầm quang khai
Thiên đình quy luật an bài
Nơi nào cũng có lập đài giải tâm
Tự phân tự giải sai lầm
Thầm tu thắm tiến chơn tâm hợp hòa
Cứu người lập hạnh thứ tha
Phát tâm sáng suốt thuận hòa cảm giao
Tùy duyên hỗ trợ tùy màu
Chúc cho tiến hóa tạo tàu tự thẳng
Chẳng còn lý luận bần khoăn
Cơ tầng khai triển cơ tầng cảm giao

Thực hành kẻ trước người sau
Nhiệm mầu khai mở tự hầu Phật Tiên
Hành trình ngộ lý tạo duyên
Hai miền đời đạo nối liền cảm thông
Khai thông chuyển hóa một vòng
Cần khôn vũ trụ giải tầng tiến tu
Chẳng còn loạn động mê mù
Khổ không sợ khổ an du đời đời
Hồn thời chủ trị hợp thời
Vía thời linh động đổi đời tùy duyên
Cộng đồng vũ trụ chẳng riêng
Cùng chung nhứt lý mối giềng cảm giao
Tâm tôi như vẫn lúc nào
Nhớ thương bạn đạo chẳng sao xuyên tình
Đêm đêm hành độ giải mình
Chơn tình thương nhớ hành trình quang khai
Chúc anh chúc chị đời mai
Cùng chung các cháu học hoài không ngưng
Tuyệt con cũng vậy chớ ngừng
Sửa mình tiến hóa con cung của Trời
Thanh nhàn tạm sống ở đời
Sửa tâm sáng suốt mở lời thông minh
Ngày nay bà Tám sửa mình
Cùng con đi học văn minh của đời
Tiện đây xin gửi đôi lời
Hỏi thăm anh chị Sáu Kỳ ra sao
Được thơ cháu Đạo ước ao
Ngày kia sẽ gặp đối trao chơn tình
Hiện nay cháu sống một mình
Ba Lê đang học được sinh giúp người
Đến đây xin tạm dứt lời
Anh Chị các cháu đời đời yên vui.

Kính thư,
L.S.H

Cần Thơ, ngày 9/3/1980

Kính ông Tám

Từ ngày ông Tám đi đến nay con thấy mình như đã mất một thứ gì quý nhứt mà không tìm lại được. Có phải chăng một tình thương vô giá ở cõi đời này. Một lời ông Tám giảng con ghi tâm. Con vẫn biết rằng sự đạt được là đòi hỏi ở ta một ý chí kiên nhẫn vô cùng tận mà ông Tám thường khuyên bảo mọi người.

Kính ông Tám, hôm nay con viết gửi ông Tám vài lời thăm hỏi, trước là ông Tám vẫn khỏe, bà Tám và gia đình vẫn vui vẻ. Sau nữa con muốn hỏi vài điều mà con thắc mắc. Ông Tám thương yêu của các con, con xin giới thiệu về con là em của chị A., tên T.B. và con là người đại phước đã gặp ông Tám ngày sau cùng của ông Tám ở SG. Trước giờ ông Tám sắp ra đi, con đã nhớ những lời ông dạy bảo và con buồn vì chưa làm đúng theo lời ông Tám dạy nhưng con vẫn cố gắng phấn đấu để không làm buồn lòng người đã truyền pháp cho con. Kính ông, con cảm thấy mình còn nghiệp đến bao giờ, trong khi lòng con hướng về Phật pháp quá nhiều, nhưng chồng con lại không thích tu. Nếu như vậy sự hành pháp có thành công không? Vì con nghĩ rằng những lúc gần chồng con, ba vật báu mà mình đang cố gắng gom tụ hàng ngày thì nó sẽ mất đi, đến bao giờ mới đạt được. Ông Tám thương yêu của con, xin ông giải cho con được rõ và con mong ước được ông khuyên bảo đôi lời để ý chí con càng phấn đấu thêm lên. Con không

biết mình hành pháp ra sao mà lúc này nó nhúc đầu xung quanh quá. Đôi khi nhúc trên đỉnh đầu như ai cú đau. Còn cái bệnh quên nó tái diễn. Ai nói gì một chút là con quên liền. Thưa ông Tám có sao không?

Kính ông Tám, nơi xứ lạ quê người, ông Tám vẫn hướng về chúng con, con không ước nguyện gì hơn hàng đêm được ông Tám dạy bảo cho con tu hành càng thêm tinh tấn, thì

*Ơn này ghi tạc trong lòng
Cố công trau sửa thoát vòng trầm luân
Hành trong pháp lý siêu quần
Đạt phần thanh điển hợp phần vô vi
Đêm đêm con biết đường đi
Trở về chốn cũ hợp thì hư không*

Kính ông Tám, 6 câu thi vừa rồi con gửi đến ông với tất cả tấm lòng con phát xuất. Xin ông nhận lòng kính mến của con gửi đến một bậc Đại giác đã hy sinh thân mình vì Phật pháp. Con xin tạm dừng bút nơi đây. Kính chúc ông Tám và gia đình mọi sự an khang.

Kính ông Tám

Con

T.B.

Ông Tám viết gửi cho con theo địa chỉ chị A.

- L.T.B. 30 Đ.B.P. – C.T.

Montréal, ngày 29/4/1980

T.B. con,

Ông Tám đã nhận được thư con đề ngày 9/3/80. Được biết con vẫn được bình an và vẫn tu tịnh trong niềm tin vô cùng tận của chính con, đã bộc phát ra những vần thơ như sau:

On này ghi tạc trong lòng
Cố công trau sửa thoát vòng trầm luân
Hành trong pháp lý siêu quần
Đạt phần thanh điển hợp phần vô vi
Đêm đêm con biết đường đi
Trở về chốn cũ hợp thì hư không
Chẳng còn vòng động ước mong
Lấy không làm đích thiên tòng giải khuây
Điển trần lâm trước hằng ngày
Bao vây kích động thân này bất an
Chồng con bài học rõ ràng
Dạy cho hiểu biết chơn đàng mà đi
Nằm trong nguyên lý sân si
Bình tâm sử dụng thân thì được an
Thực hành hướng thượng phân bàn
Điển thanh siêu diệu mở màn khai thông
Hòa đồng vũ trụ thì thâm
Sửa sai tự tiến tự tầm đến nơi
Đứng đi tưởng nhớ Cha Trời
Ngài ban thanh điển mở lời giải tâm
Hư không thông suốt chẳng làm
Hữu hình hữu hoại cố tầm làm chi
Lời vàng thanh điển tạc ghi
Vô cùng sáng suốt an thì chơn tâm

Chớ nên lầm tưởng sai lầm
Bên ngoài không thật tự tầm bên trong
Cần khôn vũ trụ trong lòng
Tu cho thanh tịnh tiếp vòng điển thanh
Tâm không điển pháp thực hành
Khai thông muôn nẻo đạt thành chơn như
Hồn thời vui nhẹ tươi cười
Vía thời cởi mở người người mến thương
Học cho hiểu rõ các đường
Cảm giao đời đạo tự lương mà đi
Chẳng còn luyện tiếc sân si
Việc gì cũng chẳng đạt thì bền lâu
Cực hình sống khổ như trâu
Nắm đầu xỏ mũi còn đâu nhân tình
Chỉ tu tự đạt tâm linh
Dọn mình tự tiến biết tình giả chơn
Dù cho nói rộng hải sơn
Tâm người eo hẹp vẫn hờn giận nhau
Cần tu thấu đáo nhiệm màu
Tình Trời ban rải khỏi sầu khỏi lo
Quy hườn tan tự quanh co
Học cho hiểu biết tự dò tự đi
Vía hồn sáng suốt chuyển ghi
Đi đi lại lại hợp thì giải mình
Bình tâm tự xét nhân tình
Tung hoành tham dục khó mình nơi Trời
Đến già tự động phải rời
Vì thân lụn bại về nơi yếu hèn
Tánh tình đen tối ghét ghen
Chẳng còn sáng suốt lại hèn hơn xưa
Lẽ đời chín dạ mười thương
Tâm không hưởng ứng chẳng vừa lẽ chơn

Nói năng như hát như đồn
Tâm không thanh tịnh quy hườn loạn tâm
Tu thời ít nói thâm trầm
Thực hành tới đích khỏi lằm ngoại tâm
Giữ bền vững tiến chơn tâm
Điển thanh khai tận chơn tâm cảm giao
Dù cho biến động nhiều mâu
Chơn tâm sáng suốt lo mau thực hành
Học bi trí dũng đạt thành
Hành trì không đổi đạt thanh vững bền
Bên trong có sẵn đạo nền
Bên trên vẫn có hòa nền hư không
Chẳng còn trong ước ngoài mong
Đi trong thanh tịnh lòng vòng tiêu tan
Chí tâm thực hiện mới an
Cảnh đời giả tạm dạy bàn tạm sanh
Quy hình không động mới thành
Quan Âm chuyển hóa thực hành đến nơi
Từ bi phân rõ ông Trời
Cha vì nhân loại đời đời dựng xây
Ngược xem chuyển hóa Trời mây mưa
Tu hành đạt pháp trong này như nhau
Tu cho khai triển bộ đầu
Hào quang chói rọi khai mầu thanh quang
Cha Trời lui tới vẫn an
Con Trời thực hiện con đàng Cha đi
Đạt tình đạt nghĩa tự ghi
Đời đời Cha vẫn an nghi cứu mình
Ngài là vĩ đại cứu tinh
Giúp cho muôn loại muôn tình quang khai
Thực hành Chân Lý đời mãi
Cảm thông các giới đạt ngày vinh quang

Sớm tu sớm đạt tâm an
Hành trong bê trễ bàng hoàng bất minh
Sống trong lẩn lộn duyên tình
Trong tà động loạn chẳng minh lý Trời
Đòi ăn đòi nhậu đòi xôi
Tự gây bản loạn trách Trời bỏ quên
Chẳng lo xây dựng đắp nền
Chỉ lo dâm dục một bên chữ tình
Chẳng còn minh lý đẹp xinh
Chỉ còn chậm tiến vùi mình vào sâu
Không thông chẳng mở bộ đầu
Tối tăm là bởi lo âu thế tình
Quên đi Trời Phật càng minh
Giúp cho nhân loại chơn tình quang khai
Lo tu tự sửa đôi mài
Quy đài chơn pháp xét tài Cha ban
Tình thương đạo đức mở màn
Quy hàng muôn loại luận bàn minh tâm
Thực hành pháp lý diệu thâm
Soi hồn khai mở diệu thâm bộ đầu
Pháp luân hóa cảm nhiệm mầu
Thiền định sáng suốt kết tầu về quê
Hồn thời hướng thượng tiến về
Quê hương thanh tịnh muôn bề yên vui
Nằm trong giác lý chơn mùi
Say mê mùi đạo an vui tâm hồn
Chẳng còn động loạn bồn chôn
Hai không ông Tám vẫn còn trợ trợ
Thương con không bến không bờ
Vô cùng ôm ấp điển cơ chuyển hòa
Mong con sớm đạt thanh đài
Tiến hoài tiến mãi đạt ngày quang vinh

Tiện đây xin gửi đệ huynh
Tình thương sống động tùy hình cảm giao.

Ông Tám của con,
L.S.H

St. Louis, ngày 28/4/1980

*Kính dâng
Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn*

*Ông Tám cùng các bạn đạo:
Sớ Táo N. M.*

*Bẩm trình Thượng Đế
Táo đây xuống thế
Hai tháng mới về
Quần áo tả tơi
Đầu bù tóc rối
Khóc cười tối tối
Nửa buồn nửa sợ
Đáp chiếc trục thăng
Nặng nề cát cánh
Thiếu điện thiếu dầu
Mặt Mai rầu rĩ
Nghĩ việc mình làm
Tào lao quá trốn
Thay vì rủ tu
Lại ngồi cú rữ
Ở trong ngôi tù
Phét vàng sơn son*

Đổ thừa ông Phật
Ba phải một cây
Lúc thì nói được
Lúc lại nói không
Làm Táo thối mốc
Làm liều cho xong
Lấy lỗ ông chồng
Ngày đêm rầu rĩ
Đòi về quá cỡ
Mặt xanh mày đỏ
Nhớ cảnh trên Trời
Làm chồng năn nỉ
Lại sợ hết hồn
Lấy nhầm ông trẻ
Lại nhớ ông già
Nằm gần ông nợ
Nghĩ tới ông kia
Hay cười ha hả
Sáng tối trên mây
Chồng lười chồng kéo
Co giò muốn chạy
Níu áo ông già
Ông già khoái chí
Rung đùi chọc què
Làm Táo mốc cỡ
Muôn cõi luôn áo
Ngồi thách ông chơi
Xem ai anh hùng
Ông già thật ác
Bảo Táo vừa vừa
Bốn lần một tháng
Không thì lỗ cốt

Lại kêu lương y
Đến nhà rần rần
Táo đây giận quá
Tuổi hã còn non
Mạnh tợ thiên lôi
Trèo non lặn biển
Chỉ có hơi yếu
Một chút nơi chân
Đi lâu nó mỏi
Lại hay té ẩu
Ông già còn nói
Về uống lục vị
Mất sáng mặt đẹp
Thật là mai mỉa
Thần đây xấu hổ
Về châu Thượng Đế
Thưa kiện ông già
Thương ông quá cỡ
Xin phạt ít ít
Thần đà mệt mỏi
Nói hết ra hơi
Không dám che dấu
Làm ăn nhiều quá
Nay đà kiệt sức
Chân cẳng run run
Cho Thần vài viên
Lục vị của Tàu
Uống vô nó khỏe
Thần Táo tiếp tục
Tội lỗi ông già
Còn về cho sớm
Kéo ông chồng giận

*Thần hết có dịp
Trở về thiên cung
Quy trước điện ngọc
Hun hít ông Phật
Cho ông cú đầu
Nghe chửi đồ ngu
Nhưng mà sung sướng
Tâm thần khỏe ru
Thần xin phép về
Giã từ Thượng Đế
Cho Thần gửi lời
Thăm hỏi bá quan
Hẹn ngày tái ngộ
Ma Phật gặp nhau
Ôm nhau khóc kể
Vui cười hớn hờ
Thần về kiếm kê
Ngôi báu ông Trời.*

Táo N.M. kính bái

Montréal, ngày 6/5/80

Táo N.M.,

Tội Táo an bài
Đổ lỗi Phật Thầy
Lấy roi Trầm đập
Mặt mày bầm dập
Chiên chiên xào xào

Ra vào nhúc nhích
Tội tình kích thích
Sướng đã rồi chê
Đòi về châu Phật
Té ra không thật
Ăn đòn Chân Lý
Khổ sướng cũng mi
Tao lì hơn thú
Ráng học kỳ ni
Trăm sẽ phân xét
Phật không chịu mét
Táo làm dở ẹt
Cơm khô lại khét
Đổ lỗi cái lò
Nằm ngủ quanh co
Ôm giò cậu Lễ
Thích thú không về
Lo chuyện táo bết
Được phong làm xếp
Mê trần tại thế
Trăm nay nhắc lại
Từ ngày xuống thế
Trăm bảo phải về
Lo tu kéo trễ
Giúp kẻ sống kè
Được tu như Táo
Sao Táo chẳng khuyên
Cú dâm mãi miết
Sao không nói thiệt
Linh căn chẳng phạm
Lâm phạm nặng trước
Bỏ quên thiên ước

Làm điều bất chính
Tự gạt lấy mình
Thiên điều quở trách
Táo mau rửa sạch
Khai thông kế hoạch
Độ người tu tiên
Cứu khổ dẹp tiên
Tiền duyên tái ngộ
Vượt khỏi năm mờ
Hồn người thanh nhẹ
Trực thẳng về quê
Nguyên căn nguồn cội
Cha già mong mới
Táo đem bè bạn
Cùng chung tiến bước
Hành hương lộn ngược
Bỏ đời qua đạo
Táo vui niềm nở
Ôm lấy Cha Trời
Đời đời không bỏ
Học chi chuyện võ
Mới gói mỗi giò
Đập nhau lấy có
Thân đau nằm đó
Hai cùng đo ván
Càng thêm chán ngán
Đời là giả tạm
Khó hiểu khó an
Táo làm mãi miết
Cuối năm sẽ biết
Thân phận bất an
Về bàn với Trẫm

Nhiều chuyện thì thâm
Táo không chịu nói
Hạ lệnh quân hầu
Bắt Mai trói lại
Cho gánh hai vai
Toàn đồ thật nặng
Gây chuyện khó khăn
Học cho hiểu đạo.

Cali, ngày 6/5/80

*Thơ của chị B. B. cảm hứng theo bài của X.H.:
Bảo Thầy biểu gọi ông Tám*

*Tám ơi Tám hỏi Tám à
Tám đem thanh điển dạy mà đàn con
Tham lam động loạn vẫn còn
Lang thang khắp nẻo đường mòn thế gian
Thương con Tám giải lòng son
Khuyên răn dạy dỗ nỉ non đêm ngày
Nhưng bây con trẻ nào hay
Ham ăn ham mặc ham vầy cuộc chơi
Bao danh bao lợi trong đời
Giữt giành giành ghét dựa hơi thế tình
Lại còn toan tính rập rình
Nhảy lên thế Tám tưởng mình tài hơn
Miệng nói Thầy đẹp Thầy xinh
Thâm tâm chỉ muốn thượng đài lên ngôi
Những mong lấy đạo tạo đời
Tạo ra lắm cảnh mơ hồ thiệt chơn
Bày dân cúng lấy phần son
Phủ lên thân xác ta đây Ngọc Hoàng*

Tám là Phật có hào quang
Xuất thân mọi cảnh thế gian bày trò
Bi trí dững chẳng so đo
Miệng cười thương cảm con mò đường đi
Giúp cho mỗi đứa kì thi
Tùy cho căn nghiệp tùy y chánh tà
Thương thì giúp chẳng rầy la
Để cho tự sửa mình đà trị sai
Thậm chí có kẻ đại tài
Thần thông phép tắc thông khai dưới trần
Thâu thanh khí ban phước ân
Ra oai sát phạt không cần nghĩa nhơn
Lập lẽ lộng giả thành chơn
Dựa vào Phật tám kéo đờn lên giây
Dây thanh thế dựng oai ngay
Làm cho dấy động làm cho điên cuồng
Phật một trượng ma ba cây
Lấn áp Phật Tám dựng xây cơ đồ
Cốt cách như đấng từ bi
Nỡ nào cấm cản nỡ nào sân si
Mùi tục lụy tình lâm li
Vì không thỏa mãn nên tha thiết hoài
U minh biết một không hai
Cốt đoạt cho được cho hài lòng tham
Phật Tám thương cảm héo hon
Nhưng không cản nổi đường mòn của ai
Vào ra ba cõi miệt mài
Xuống lên sáu cửa cũng chai chân rồi
Nhưng thương một nỗi bầy con
Tuy còn non nớt tâm còn chưa thông
Ngỡ ngang giữa chốn mênh mông
Thầy ta sao vậy sao vậy sao kia

Lãng xăng lộn xộn hỏi bàn
Chia năm xẻ bảy một hai như Thầy
Lòng tin tưởng những lung lay

...

Thầy ta quyền phép ai tà
Mà sao phải lay con người chưa minh
Đâu có biết nghĩa tu hành
Thương người thì độ đâu cần thân ta
Hi sinh trọn nửa đời già

...

Lòng can đảm chí quang minh
Chuyện gì không biết không minh lý Trời
Tam yên lặng giúp chúng sinh
Hy sinh bao quản thân mình hào quang
Đã xem thế thái nhân tình
Như cơn gió thoảng như vầng trăng mờ
Điểm thanh soi rõ cuộc cờ
Thấu tiền căn trước không mờ trước sau
Thương con nữ phụ lòng con
Giúp con lối bước Thầy đem con về
Con về nguồn cội sơn Khê
Con ơi mau tỉnh đừng mê thế trần
Trên kia con sẵn có phần
Bao sang cũng có bao đau cũng vui
Ở đây của tạm sống nhờ
Biết ngày nào có biết ngày nào không
Vi chân nguyên lý của ta
Con đường cứu thế phải hòa mới nên
Dầu cho khúc khuỷnh gập ghềnh
Bền tâm vững chí lại quên thân mình.

Montréal, ngày 12/5/1980

Tám ơi Tám hơi Tám à
Hai không Tám giữ Tám hòa nơi nơi
Thuyết minh nguyên lý của Trời
Tám không lãnh chức người đời tạo phân
Hòa cùng các giới các tầng
Thương yêu học hỏi tự lần giải thông
Tám không sợ khổ nhọc công
Tự hành tự tiến tiến tòng như không
Chẳng còn nuôi dưỡng khó khăn
Thực hành đạt pháp cơ tầng cảm giao
Bạn đời hành đạo thấp cao
Nơi nào cũng tiến cũng vào lý chơn
Chẳng còn ấp ủ giận hờn
Chỉ còn sửa đổi tiến hơn tâm người
Chuyện đời tạo lý nực cười
Ghét thương thương ghét người người sống chung
Dù cho tạo lý bít bùng
Ngày kia phải mở phải vùng tiến lên
Thứ tha căn bản đạt nền
Chẳng còn oán trách chẳng rên thế tình
Chỉ lo tự sửa lấy mình
Càng mình càng tiến hợp tình thực chơn
Học hoài học mãi biết ơn
Cha Trời sắp đặt Phật hơn thế trần
Sớm minh tự mở các tầng
Quy hình chơn trạng hợp phần nguyên căn
Thế gian sống cảnh nghĩa ân

Luận bàn phân xét điển phân siêu phàm
Càng tu càng rõ lòng tham
Sửa mình tự tiến sớm an thế tình
Vun bồi xuất phát tâm linh
Thuyết trình rõ rệt tự minh lấy lòng
Xác thân động loạn cơ còng
Trụ tâm tiến hóa tự tòng điển quang
Tình thương đạo đức mở màn
Tám còn lưu lại mở đàng chúng sinh
Tám khuyên sớm sửa lấy mình
Cha Trời chuyển hóa chơn tình cho con
Tâm minh giữ lấy điểm son
Đời đời bất diệt tâm con ôn hòa
Thương nhiều hãy xét xấu xa
Do đâu ta có ta hòa với ai
Phật đâu có phải đại tài
Trời đâu lại có thị oai với mình
Thực hành minh cảm tự tin
Khả năng sẵn có chuyển khuynh hợp hòa
Giúp cho các giới chánh tà
Biết đường mà tiến biết hòa tự mình
Tình Trời phân lý đẹp xinh
Ai ai cũng được tâm linh đạt thành
Chung cùng thể cảnh tử sanh
Học cho tiến hóa mới thành đạo Nhơn
Chẳng còn dung dưỡng giận hờn
Thực hành chơn pháp ngộ ơn Phật Trời
Hành trong cực khổ rõ đời
Tìm ra đạo pháp mở lời nhủ khuyên
Khuyên người rời bỏ ưu phiền
Tiền duyên quy định chơn tiên hợp bàn
Minh tâm chân lý rõ ràng

Vô cùng sáng suốt Cha ban đời đời
Chớ nên thâm thập của đời
Cản ngăn mức tiến bỏ nơi an toàn
Tám cầu Tám nguyện bình an
Giúp cho hậu tiến mở đường về quê
Chớ nên lầm lạc khen chê
Sửa mình là chánh bồi bê chẳng còn
Bình tâm thanh thản véo von
Dù người tiến hóa tránh đồn dờ hay.

TP H.C.M. ngày 15/12/79

Ông Tám kính mến,

Từ lâu con vẫn muốn viết thư cho ông Tám nhưng chưa dám vì sợ rằng sẽ tới tay ông Tám không được vì có rất nhiều bạn đạo khác, cho đến nay mới dám mạnh tay viết thư cho thầy! Tình cờ biết Pháp Lý Vô Vi quá trễ, năm 1978, nên không được sự đích thân chỉ dạy của ông Tám! Máy lần có lên thiền đường chú HVE có gặp ông Tám nhưng vẫn e ngại, chưa dám hỏi cho đến ngày ông Tám đi, con mới thực sự hối tiếc! Lúc đó con bắt đầu thực hành theo Pháp Lý được cỡ vài tháng! Tuy trong lúc thiền không có thấy chi nhưng kết quả về sức khỏe con thấy rất khả quan trông thấy. Khi thức giấc khuya cho đến giờ công phu và sau khi công phu xong con vẫn còn bị thích thêm ngói thêm một thời gian nữa, mà sức khỏe con vẫn như thường, nhưng có chiều hướng tốt hơn về cá tánh, tánh tình cũng bắt đầu có vài cái hình như muốn thay đổi. Sau đó con bỏ một thời gian!

Vào năm 1978, bắt đầu làm lại con nhận thấy vừa công phu được khá, có chiều hướng đi lên là bị bệnh nên việc công phu

bị trở ngại. Đến nay tuy công phu chưa được đều đặn nhưng con nhận thấy có vài điểm hình như nó bắt đầu muốn thay đổi và thấy màu mè v.v.

Đến nay con mới nhận thấy vài việc ông Tám nói ra là đúng và muốn tìm hiểu thêm thì đã quá trễ, ông Tám đã đi. Có một số bạn đạo tu trước được ông Tám chỉ, nay đã thấy có tiến triển, phát triển về tâm linh rất cao. Nay con viết thư này cho ông Tám đăng thâu rõ hơn về Pháp Lý này, do chính Thầy nói lại. Nếu có điều gì sơ xuất mong Thầy bỏ lỗi qua cho.

Về câu niệm hồng danh Cha và Lục tự Di Đà, con có thể nguyện hoặc niệm hồng danh Cha thế cho Lục tự Di Đà được không? Về Pháp Luân Thường Chuyển, trong lúc công phu con đã có đi hỏi cách thở ở thiền đường và một số bạn đạo khác, con nhận thấy như thế này, không biết đúng không, mong ông Tám chỉ lại. Khi thở hơi thở đầu tiên thì thở cho đều cho bụng dưới được co dãn, nên không cần thở dài, qua đến các hơi thở sau thì lần lần được dài ra và trong lúc, khi hít vào thì đến một lúc sau là bụng căng lên, không còn phình bụng ra được nữa. Nhưng lúc đó thì vẫn còn có một tí hơi thở vẫn còn len lỏi vào mũi được. Trong lúc đó thì ta lần lần bị ngộp vì hết hơi tuy có hơi vẫn còn vô được và ta tiếp tục hít vào cho đến hết hơi bực tức, là lúc đó bắt đầu thở ra chậm chạp. Con nhận thấy lúc đó hít vào rất lâu và hơi thở ra rất ngắn và lúc thở thì chỉ có thể đến 3 hoặc 4 hơi thở là mệt lắm rồi.

Còn các hơi sau thì rất ngắn, chỗ này mong ông Tám coi đúng chăng? Cho đến nay trong lúc công phu con vẫn thấy thường là vàng, xanh lá cây và màu đỏ. Tỉnh thoảng có thêm màu trắng và vài đốm trắng nhưng không sáng lắm, vừa thôi, đôi khi có thêm màu xanh dương, tím nơi trước mặt mình. Có đôi khi con thấy có một con mắt nằm ngang giữa đôi chân mày. Có khi con mắt này chạy vòng vòng gây hiện tượng ấy. Thấy

màu trên đây có phải là điển ngũ tạng chẳng? Tại sao con thấy được, có phải chẳng do công phu đúng mà thấy hay là do sự hỗ trợ của Bên trên và của ông Tám và con mắt đó là hiện tượng gì? Đến nay thì con hết thấy con mắt đó rồi. Có một đêm thiền xong, nằm ngủ thì thấy ông Tám đến dạy đạo, nhưng con không nghe rõ và thấy đằng sau lưng ông Tám có một vòng tròn sáng màu vàng rất sáng.

Đây có phải là đặc ân của ông Tám cho con thấy chẳng? Thưa ông Tám, vấn đề chay mặn thì như thế nào? Phải ăn chay chẳng? Sau đây là phần câu hỏi linh tinh:

▪ *Con nhận thấy phần công phu đêm của con thì rất không đều, bữa làm bữa không, có phải do thiếu cương quyết hay do tiền căn của mình không tu, do đó qua kiếp này thì phải lận đận? Con nhận thấy có vài bạn khi mới bắt đầu thực hành Pháp Lý Vô Vi thì làm rất đều, đúng giờ và cho đến nay cũng vậy. Như vậy điều này làm con có hơi thắc mắc. Nghe ông Tám có thể biết được chuyện quá khứ vị lai, nay con muốn xin ông Tám có thể cho con biết tiền kiếp của con là gì được chẳng?*

▪ *Thưa ông Tám, vì con nhận thấy khi con có tiến triển về công phu thì tự nhiên bị bệnh phải vào nhà thương và như vậy phải lâu lắm con mới công phu trở về mức đó được. Phần vì chưa tiếp xúc bên ngoài, con lại nhận thấy Pháp Lý này thực giúp ích cho mình một vài điểm. Đôi khi con lại nhận thấy chán nản vì lúc này tinh thần của con không được vững vàng như lúc trước. Mong ông Tám có thể cho con biết vì sao chẳng? Vì con nhận thấy nếu không biết rõ ràng, chuyện đời đến tấp nập, ta có thể ngã luôn nếu không vững tinh thần, nhất là chữ sắc. Lúc này vài bạn tu cao đã đi mà con thì chỉ quen biết có giới hạn, mong Thầy phúc đáp đặng con mừng. Con luôn kính chúc ông Tám tiến khùng khiếp trên đường đạo để dẫn dắt cho lớp người theo sau ông Tám.*

Đệ Tử

H.D.H.

Con mong muốn ông Tám viết thơ bằng văn xuôi cho con đọc để hiểu ý Thầy. Nhiều lúc con thấy mình sa ngã và yếu đuối, con lại cố tiến lên. Cứ như thế, bước đường đạo của con trôi sạt hay chắc chắn? Mong Thầy chỉ đêm sáng đặng con vệt sương mù. Con hằng ngày hằng trông thư Thầy. Cuối thư, đến nay đã sắp hết năm cũ, năm mới sắp đến, con kính chúc Thầy và gia quyến tiến tiến nhanh như ý trên đường đạo pháp để dìu dắt, dẫn tiến những chúng sanh sau này.

Montréal, ngày 15/5/80

H.con,

Ông Tám đã nhận được thư con đề ngày 15/12/79 từ Manila chuyển đến, được biết con vẫn kiên trì hành thiền. Ở đời này không có gì là trễ hay là sớm cả chỉ có ý chí thì mọi việc sẽ được toại nguyện. Bệnh là nghiệp của người tu. Có nghiệp thân mà kiên trì hành thiền để tự giải quyết thì mới thấy rõ sự mầu nhiệm của đạo pháp. Bệnh do tánh sanh. Sự tham sân si hỉ nộ ái ố dục thể hiện cái bản tánh. Nếu người ta là người tu thì phải tự xây dựng bản tánh trở nên quảng đại, phù hợp với tánh chất của Thượng Đế thì mọi sự sẽ được ổn định và chẳng còn lo âu sợ sệt nữa. Thời tiết có tứ quý, nắng mưa lạnh ấm để xây dựng chơn tánh của vạn linh tại thế. Con người còn mang bệnh là tại sao? Thưa tại vì chưa hòa hợp với

tánh Trời. Vì ham sống sợ chết tạo khổ cho chính mình mà không hay.

Người tu về Pháp Lý Vô Vi thì phải ý thức rõ nó là phương pháp hòa hợp và xây dựng sức khỏe từ tâm lẫn thân chứ không phải ý lại nhờ sự phù hộ, nhưng nó sẽ tiến đến Bên Trên để mãn nguyện những sự mong ước của hành giả luôn luôn hợp thời và vẫn minh ở bất cứ hoàn cảnh nào. Tại sao phải hít thở vào đầy rún, đầy ngực và tung lên bộ đầu? Là đem thanh khí chuyển hóa của cả càn khôn vũ trụ hỗ trợ và khai thông ngũ tạng hòa hợp với đại tự nhiên thì con người sẽ được ổn định và sáng suốt. Con niệm danh Cha thì phải rõ ý nghĩa của những chữ ấy. Niệm Phật cũng vậy. Niệm, thường niệm, vô biệt niệm. Khi đến chỗ sáng suốt, thì không niệm cũng như niệm. Lúc ấy mới sáng suốt, chứ không phải để xua đuổi tà ma quỷ quái nhưng niệm để khai thông và hòa hợp với tất cả.

Lúc thiền được thấy màu sắc, đó là tâm được ổn định một phần. Không cần phải tán thưởng màu sắc, nhưng cần nhưt là sức khỏe. Hành đúng thì đương nhiên sẽ có sức khỏe dồi dào. Hành sai thì bệnh hoạn hoài hoài không ngưng. Phải nhờ bạn đạo kiểm soát lại.

Con nên xây dựng ý chí cương quyết thì mọi việc sẽ thành công. Ông Trời chưa sập thì mọi việc cũng còn tồn tại chứ không mất đâu. Chúc con vui tiến.

Ông Tám

HCM Ville 16/12/79

Kính thưa ân sư yêu dấu của con,

Được thư Thầy con mừng lắm, nhất là những lời dạy quý báu của Thầy đã giúp con hết thắc mắc hoang mang, và khi đọc những lời này con thấy mình được mở trí vô cùng. Con xin ghi nhớ nằm lòng trên đoạn đường dài tiến lên đài tịnh thanh. Hàng đêm con cũng được Bên Trên cho thấy một số ấn chứng nho nhỏ khiến cho con vô cùng thoải mái. Hôm trước đây mấy bữa, con có đọc được lá thư của nữ đạo hữu D.H., đạo hữu T., gửi cho thiền đường HVE kể về việc tu hành. Con càng thấy niềm tin của con đối với đạo pháp được rộng mở vì con hiểu rằng: với sự cố gắng không ngừng của mình, con cũng sẽ đạt những tiến triển như những bạn đạo của con, như sự chứng đắc nhiệm mầu của Thầy. Con xin thưa thật với Thầy rằng: cũng nhờ Pháp Vô Vi mà con đã xóa được tất cả những mặc cảm tự ti của kẻ tật nguyện đã ẩn tàng trong con từ bao năm nay. Nay hiểu ra thì cũng nhờ việc này mà con mới tiến được như vậy. Những lời giáo huấn của Thầy thật cũng như những câu châm ngôn nhưng lại rất siêu diệu, thế nên:

Nợ tiền khiên buổi này phải trả
Bởi đây là nghiệp quả của con

Lời Thầy như nét vàng son
Như luồng điện sáng chuyển con dần dần
Con xin quyết chí dày công
Sửa tâm sửa tánh lần lần ấm êm
Hầu sau hội ngộ cùng Thầy
Cùng hàng Tiên Phật cõi Trời tịnh thanh

Kính thưa Thầy, con ước mong một ngày không xa sẽ gặp lại Thầy cùng chư vị đạo hữu ở hải ngoại, nhất là con sẽ được diện Thầy ở cõi trung thiên. Mẹ của con cũng theo pháp này được mấy tháng rồi và cũng có nhiều tiến bộ. Mẹ con nhờ con

kính chuyển lời đến thăm Thầy và gia quyến. Hiện nay con cũng giúp được một người hàng xóm cùng theo pháp này khiến người ta mừng lắm.

Bao nhiêu lời thăm Thầy và gia quyến. Con xin chúc Thầy dẫn dắt thêm được nhiều chúng sanh nữa vào ngày thanh linh.

Kính thư,

TB: Con xin mượn địa chỉ của đạo hữu bạn con và con không biết con sẽ xuất ngoại lúc nào. Nếu tiện Thầy gửi express cho chúng con cũng được, vì chú HVE dặn nếu có thư thì nên chuyển lên thiên đường sau khi đọc xong. Con đã chuyển thư của Thầy gửi cho con rồi.

Chúng con

N.T.V.

Montréal, ngày 15/5/80

T.V. con,

Thư con phúc đáp thư Thầy
Thấy con mình đạo vui vầy đổi trao
Thực hành xét rõ nhiệm mầu
Trời ban tình đạo ăn sâu trong người
Phật theo thể sự chê cười
Tiền khiên mắc nợ người người phải mang
Nghệp thân giải nghiệp mở đàng
Khai minh đời đạo quý hàng đạo tâm
Tự tu tự tiến tự tầm

Đạo đời thâm thúy chẳng làm chẳng sai
Sửa thời tự sửa sửa hoài
Sửa cho thanh tịnh an bài hôn thiêng
Cảm minh Chân lý tiền duyên
Dẹp phiền dẹp loạn đạt xuyên thể tình
Kiên trì đạt pháp càng tinh
Minh tâm kiến tánh tâm linh hiểu hòa
Chẳng còn luận xét gần xa
Bình tâm xuất hiện tiến hòa nơi nơi
Đi đâu tránh khỏi ý Trời
Tình thương đạo đức đời đời không quên
Ấy là tánh chất tạng nền
Phát tâm chuyển hóa chẳng quên Cha Trời
Thực hành giữ pháp đời đời
Tâm thời sáng suốt đạt nơi ôn hòa
Thương người tại thế gần xa
Cảm minh đời đạo thuận hòa tiến lên
Thương yêu chân lý vững bền
Hư không nền tảng chẳng quên Phật Trời
Quy hồn quy vía chẳng rời
Hành cho thấu đáo lập đời an khương
Khai thông xóa bỏ bức tường
Trước ô động loạn là đường đấu tranh
Duyên cang thiện giải tự hành
Quy về nguồn cội hưởng thanh đời đời
Thương người làm lạc ai ơi
Sớm mau thức giác mượn đời mà đi
Học rồi phân rõ một khi
Đạo đời hòa hợp ta thì cảm an
Huynh huynh đệ đệ luận bàn
Khai minh trí tuệ cười vang hợp thời
Mừng thầm nhận rõ ông Trời

Trong tôi sẵn có đời đời hòa minh
Càng tu càng rõ chân tình
Minh đường tâm đạo tâm linh hợp hòa
Thầy trò chẳng có cách xa
Giữ thanh mền cảm hợp hòa Thầy con
Dù cho xuống biển lên non
Cũng còn thương nhớ nỉ non Thầy trò
Đạo đời uẩn khúc quanh co
Tu thời được tiến vẫn mò đến nơi
Thầy thương phân giải đôi lời
Mong con thức giác hưởng đời an Khang.

Thầy của con,
L.S.H.

Culver City, ngày 9/5/80

Kính thăm Thầy,

*Thương thầy thương quá là thương
Nhớ Thầy nhớ quá biết gì lường hơn
Hợp tan tan hợp quy hườn
Xa Thầy yêu mền như đờn thiếu dây
Xa Thầy như trẻ thơ ngây
Thiếu bầu sữa mẹ trẻ gầy khóc rên
Khóc hoài vì mẹ bỏ quên
Xa nguồn thanh điển tạo nền nâng niu
Bầy con ở Mỹ chất chiu
Khóc cho Mỹ quốc phải chùi Thầy sang
Niềm vui đạo pháp mở màn
Thương yêu ban rải ngập tràn thương yêu*

Thầy con giải tỏ đôi điều
Giải nguyên phân lý con diu đỡ ngu
Tiến rồi lại đứng lù lù
Thanh rồi lại trước học ngu học hoài
Quá trình sái quấy nhiều bài
Ngọc kia mài dũa biết ngày nào trong
Ngày đêm tiến thối tự phòng
Biết con yếu đuối nhưng lòng quyết đi
Biết con chậm trễ ù lì
Nhớ Thầy con tiến từ lý từ tầng
Nhớ Thầy con đỡ cù lần
Thương Thầy mở lối thiên tàng sáng ban
Mong ngày hội ngộ chứa chan
Thầy con sum họp như đàn lên dây
Đàn kêu thanh điển giải khuây
Uống trà không vị đạo này tình thâm
Đêm đêm giấc ngủ siêu âm
Vô Vi ông Tám vẫn thâm nhủ khuyên
Khuyên con học dững giải phiền
Vượt qua tằm tối nối liền hư không
Pháp luân vì thổ chưa thông
Bên trong bối rối đục lòng vẫn tham
Trả vay vay việc đã làm
Biết rồi nghiệp khảo đành cam thọ hành
Trình Thầy phân rõ ràng ràng
Con thêm ý lực học hành mau thông
Thông rồi mới vững chủ Ông
Giúp con giúp họ luận vòng lý chơn
Tạm giờ cảm lý thì hơn
Thấy mình đui điếc còn hơn kẻ mù
Chúc Thầy mạnh khỏe mập ù
Uy nghi oai vệ dất mù trở minh.

*Con,
N.H.L.*

Montréal, ngày 17/5/80

Thương con,

Thương con trông đợi mỗi mòn
Mong con đạt pháp chẳng còn loạn tâm
Thơ con Thầy hát Thầy ngâm
Hai hàng nước mắt mở tâm yêu thương
Thương con thức giấc tự lương
Thâu đêm hành pháp tạo gương giúp đời
Thầy đâu có muốn xa rời
Muốn con tiến hóa đến nơi vui vầy
Triền miên thức giấc ngộ Thầy
Con là Thầy vậy ngày ngày yên vui
Hành thông tự luyện rèn trui
Chờ ngày tái ngộ an vui tâm hồn
Bình tâm hòa cảm ôn tồn
Thầy con là một chơn hồn đạt thông
Phân bàn luận xét hóa công
Thương yêu muôn loại chuyển vòng cảm luân
Dù cho thế cảnh gian truân
Tự tuần tự tiến nhân quần hợp khuy nh
Ngộ duyên đạt pháp do mình
Tâm con quảng đại càng tinh hơn người
Chẳng còn lỡ khóc lỡ cười

Chỉ còn sửa tiến người người yên vui
Thâm tâm lĩnh hội đạo mùi
Bền tâm vững chí rèn trui lấy mình
Càng tu càng trẻ càng xinh
Hồn thời thanh nhẹ chơn tình quang khai
Vía thời sáng suốt tiến hoài
Chẳng còn mê chấp chẳng đầy lấy thân
Quân bình tự xét tự cân
Lấy không làm đích góp phần dựng xây
Thực hành ý chí như Thầy
Ngày đêm hành khổ ngày ngày tiến lên
Hành thông chơn pháp đạo nền
Vô cùng khai triển vững bền tiến thẳng
Vượt qua vạ nẻo khó khăn
Cơ tăng giao cảm ở ăn hợp hòa
Tuy Thầy đang ở cách xa
Các con vui hợp chan hòa tình thương
Thực hành chuyển hóa đường gương
Nương theo tình đạo tự lường mà đi
Giải buồn minh đạo uy nghi
Phật ban thanh điển con thi tiến hoài
Ngày kia sáng suốt thị oai
Tình hòa Trời Phật nối ngai Phật Trời
Nhủ khuyên thiên hạ nhớ lời
Sửa sai tự tiến đời đời yên vui
Con thương Thầy cảm xét mùi
Đạo tâm phát khởi chung vui đời đời
Tâm con chẳng đổi thay đời
Nơi nơi hòa hợp do Trời ân ban
Hết buồn lại được chuyển sang
Cảnh vui tái hợp quê an hòa bình
Thương yêu thực hiện đẹp xinh

Muôn dân nhất trí chơn tình đạt thông
Chẳng còn nghi kỵ lòng lòng
Thương yêu xây dựng miền phòng ngoại lai
Khởi cần khí giới tranh tài
Chỉ lo tu luyện lập đài thương yêu.

Thầy của con,
L.S.H.

Orange, ngày 6/5/80

Kính thưa Đức Thầy,

Con tên là L.T.H.H., và con được thọ pháp này qua sự tận tình chỉ bảo và dẫn dắt của hiền huynh T.Q.T.. Đây là một điều vạn hạnh cho con, vì ngoài mớ kinh quen thuộc lòng ở trong nhà thờ ra, con chẳng biết tự xét, tự trở về với nội tâm con bao giờ, nhưng kinh nghiệm thực hành phương pháp thiền này con cảm thấy con thật là phấn khởi an vui và nhận ra được sự sai lầm của mình. Càng ngày con càng sống trong thanh nhẹ và cảm nhận được tình yêu vô bờ bến của Đại Hồn Cha đã ban rải chan hòa khắp cả vũ trụ không gian này. Kính thưa Đức Thầy, con muốn hỏi Thầy là làm sao con có thể kèm ý nghịch lại khi ngồi thiền. Vì khi con càng bế chặt nó, nó lại càng chuyển sang một hình thức mới cám dỗ con, làm cho con thở bị khó khăn, bị tắc nghẽn nơi ngực, hít không vô đầu được.

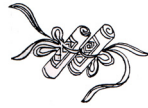
Câu hỏi thứ hai, nguyên do lúc nhỏ 5 tuổi, con bị giải phẫu một bên lỗ tai trái, nên hiện tại con chỉ nghe có một bên thôi. Nay con có thể thiền để con tự giúp con trị bệnh cho con được không? Nhưng không biết có phải vì do nghiệp quả mà con

phải mang không? Nếu đúng như vậy thì con xin nhận lãnh thật xứng đáng và xin dẹp bỏ ý nghĩ thiên để trị bệnh.

Xin Đức Thầy giải đáp cho con, điều đó con cũng gặp trở ngại rất nhiều. Khi đi làm cũng như khi nghe băng Thầy giảng đạo, nhưng mới vài hôm nay con đang tập nghe trên đỉnh đầu như là các bạn Vô Vi ở đây hướng dẫn.

Kính thưa Đức Thầy, lời lẽ con không được trau chuốt vì những ý tứ diễn đạt không thông, xin Thầy thứ lỗi cho con tội thất lễ. Kính xin Đức Thầy trả lời thư con vì con trông đợi thư Thầy ngày đêm. Con xin dừng bút ở đây và kính chuyển lời hỏi thăm đến bà Tám và huynh N.P.Y. cùng gia quyến, cùng các bạn ở Canada.

*Kính thư,
L.T.H.H.*

Montréal, ngày 22/5/80

H.H.,

Thư con đề ngày 6/5/80, được biết con đã bắt đầu hành thiền để đạt tới sự ổn định tiến về Thượng Đế. Khi thiền thì phải ý thức rõ thiền để làm gì, sẽ về đâu? Thiền là làm cho ổn định, hóa giải trực điển và lưu thanh điển. Muốn hóa giải thì phải làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều lần trong ngày thì mới giải được phần trực. Không nên kèm ý trong lúc thiền. Kèm là động. Còn thả lỏng để hóa giải tùy theo khả năng sẵn có của chính mình thì mới đi đến chỗ khai thông. Không phải trong một ngày một giờ mà đạt được. Từ từ khai triển thì sẽ

thông. Còn về bệnh ở lỗ tai, bị hư màng nhĩ thì pháp này không trị được. Pháp này chỉ giúp cho hành giả trị bệnh căn là sửa tâm đối tánh đi tới sáng suốt, chứ không có sự mê tín. Còn nghe bằng mà thiền thì phá mê phá chấp, lục căn lục trần không phá khuấy trong lúc thiền. Không nên tin những lời nói đến với mình trong lúc thiền, nhưng tin nơi sự sáng suốt thấy rõ rệt mọi sự việc.

Phần hồn đang học hỏi từ nghịch đến thuận và từ thuận đến nghịch thì mới minh Chân Lý. Con cứ từ từ hít vô tùy theo khả năng sẵn có nhưng phải hạ lệnh: đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu. Rồi nó sẽ đầy đủ ở sau này và sẽ khai triển tùy theo năm tháng thực hành. Phải đạt được căn bản thì mới hòa cảm được thanh điển của Vô Vi.

LƯƠNG thiện bằng tâm chuyển hóa thông
THỊ hòa tiến bước trong không động
HỒNG danh chánh pháp trùng trùng giải
HÒA khí hợp khuynh rõ ước mong

Ước mong tự đạt tự phòng
Giải thông tứ đại cơ còng tiêu tan
Tâm linh khai triển luận bàn
Quy hàng chơn pháp tâm an đạo đời
Cha Trời phân giải lý lời
Ban cho các giới mượn đời mà đi
Đi về thanh giới uy nghi
Rõ mình rõ bạn rõ thì thực hư
Cùng chung tại thế làm người
Có cười có khóc người người phải theo
Vì tâm chưa sáng còn nghèo
Đeo theo của cải đeo theo tâm phàm
Học hành chưa rõ chưa am

Cha Trời dạy dỗ thân hàm triển khai
Học Bi Trí Dũng học hoài
Học cho đến mức thanh đài giải thông
Luận đi xét lại hóa công
Ngài ban hồng phúc tiến tòng quang khai
Càng tu thanh tịnh rõ Ngài
Quy hoàn chơn giác đạt ngày quang vinh
Tình Trời lại đẹp chơn tình
Tình người eo hẹp khó minh ý Trời
Khổ thì than khổ mở lời
Thở than than thở trách đời hoang mang
Đâu dè bài học rõ ràng
Bước qua khổ nhục mở đàng ta đi
Tham thiền thanh tịnh một khi
Cảm thông Trời Phật ta thì tiến lên
Đạt thông giữ lấy vững bền
Tiến về nguồn cội đạt nền hư không
Chẳng còn trong ước ngoài mong
Tâm không hòa hợp chuyển vòng cảm giao
Quy về thiên giới nhiệm mầu
Trước sau như một chẳng sầu chẳng lo
Chẳng còn suy nghĩ quanh co
Thẳng đường cứ tiến tự dò tự đi
Giúp cho hồn vía chuyển ghi lời vàng.

L.S.H.

TP HCM, 17/4/80

Kính gửi anh Vĩ Kiên,

Hôm nay trời đẹp ghê, gió nhẹ nhẹ, cảnh vật xinh tươi nhưng sao trong lòng em buồn, em đang khóc anh à. Em khóc vì khổ trí, khóc cho cái tâm phàm nặng trọc thấp kém của em. Khi trước em vẫn nghĩ chắc là căn nhẹ lắm, sang lắm, tiên mà, thiên tiên nữa. Mà bây giờ nội những lời giảng của Cha, em cũng chưa tiếp thu được nữa. Bây giờ ở đây ai cũng thích cuốn Tôi Tâm Đạo 7 của anh Ba viết ra từ những lời giảng ở băng và cho là siêu thượng thừa, hơn cả lời Phật dạy vì là lời của Cha giảng. Em đã đọc và thấy thật là nguyên lý cao siêu, chưa chắc ai giảng nổi như vậy. Nhưng tại sao em cảm thấy không thích hợp như những lời của anh giảng. Em đã cố gắng đọc và cho em đã quá cố chấp những lý của em. Em luôn cố gắng sửa đổi, với lại những thư từ gửi về, những băng gửi về anh đều nói về Cha, tiếp điểm Cha. Em còn ngần ngại, còn cố chấp gì nữa và em cố gắng, cố gắng tu sửa. Như hôm nay qua đây, em lại lấy cuốn Tôi Tâm Đạo 7 ra để đọc nữa, vì anh ơi, em thật tình muốn học những gì Cha giảng để đem sáng suốt về với nội tâm và tiến hóa. Nhưng anh ơi, em chỉ đọc được vài hàng là trong này những đối lập nó lại nổi lên. Nó đưa ra biết bao nhiêu là lý lẽ để phân biện lại lời Cha giảng và không chịu khuất phục và cho là tốt cùng Chân Lý.

Ôi, ai cũng khen lời Cha giảng là hay, là siêu mà chính em, em cũng muốn học hỏi những lời đó nữa, nhưng tại sao vậy? Cái phần Hồn em nó bất phục hay là cái căn cơ, cái lục căn lục trần của em quá nặng trọc, nó không đủ trình độ để hiểu nổi mà cố chấp những lời ấy.

Cũng như danh Cha, ai cũng niệm danh Cha. Anh gửi băng về cũng niệm danh Cha mà riêng em thì tới ngày nay vẫn chưa niệm được danh Cha. Em đã cố thử nhiều lần nhưng rồi em vẫn thích hợp niệm Phật. Cha đã giảng rằng: Niệm Cha hay là Phật gì cũng được, nhưng tại sao mọi người thích hợp liền mà niệm một cách dễ dàng vậy? Họ niệm để trở về Cha, mà,

nhưng tại sao em vẫn nghĩ rằng: Không phải tu để trở về cái Ngọc Hoàng Thượng Đế đó, mà phải trở về với một cái gì không thanh không trược. Cha vẫn còn những bản chất tham sân si, mặc dù đó là đại tham, đại sân, đại si, nhưng vẫn là tham sân si. Hư Không còn có tham sân si không anh? Nếu còn thì phải có một giới nào thanh nhẹ hơn nữa, không còn cái bản chất nào, không còn màu sắc hào quang nào. Còn hào quang vẫn còn là cảnh. Ôi còn bao nhiêu tư tưởng nữa anh ơi. Em muốn hét thật to lên. Em khổ cái trí em quá. Em cao ngạo, ngã mạn quá phải không anh?

Ôi tánh là nghiệp. Tánh em ương ngạnh như vậy cho nên em vẫn luôn luôn khổ trí. Vĩ Kiên ơi, có lần em hỏi anh những tư tưởng của em có xúc phạm tới ai không? Anh nói là không, giữ vững lập trường mà tu. Em vẫn biết vậy, nhưng đôi khi cũng khổ trí anh à. Lập trường của em xung quanh tối đen như mực, em quờ quạng trong bóng đêm, không biết mình đã đi đúng đường không? Em tu đã mười năm rồi đó anh. Mà bây giờ dòm lại em vẫn nghĩ rằng mình chưa tu ngày nào hết. Em vẫn còn tằm tối trong bức màn vô minh và chẳng hiểu đạo là cái gì hết. Vẫn buồn, vẫn khóc mãi. Cái buồn của một tên tù còn đang bị ngũ hành giam hãm. Anh ơi, căn phần em tệ thế sao anh? Cho nên em nhớ lại, hồi đó tới giờ, anh cứ khen em mãi. Em biết anh muốn nâng đỡ em. Khen em và cho em được sáng lên để cố gắng tu tiến, chứ em thì em biết em không là cái gì hết, em không cần gì hết.

Anh ơi, trời hôm nay đẹp ghê. Gió nhẹ thổi, cảnh vật xinh tươi, nhưng có một mình cô gái đang ngồi khóc vì chưa hiểu mình là ai. Hôn anh.

T.B.: Sáng nay em nhận được một lá thơ của anh từ Canada gửi về mà anh mở đầu bằng : " Khùng ơi!". Thật cảm ơn anh khi anh gọi em là Khùng. Lá thơ này đi nhanh ghê anh nhỉ. Anh gửi ngày 14/3/80 mà ngày 17/4/80 em đã nhận được.

Thương anh vô cùng tận. Thằng Thiện rồi cũng chết mà thằng Ác rồi cũng chết. Vậy Thiện với Ác có gì khác nhau đâu? Hết trước rồi tới thanh, hết thanh rồi tới trước. Vậy thanh trước có gì khác nhau? Nó chỉ là một giai đoạn, rồi diệt. Vậy thanh hay trước cũng là giả cũng là tà. Anh khen em là Minh triết và rồi gọi là Khùng. Minh triết và Khùng có gì khác đâu? Vì còn minh triết thì còn khùng, mà nếu còn thì phải diệt. Cho nên lời khen hay lời chê làm cho tâm người ta động chớ có gì đâu. Tất cả cũng nằm trong Sanh Trụ Hoại Diệt. Vĩ Kiên ơi, tại sao em nghĩ rằng có Ngọc Hoàng Thượng Đế thì lại có Diêu Trì Kim Mẫu. Ngọc Hoàng Thượng Đế là Hồn, dương điển. Diêu Trì Kim Mẫu là Vía, âm điển. Mà Hồn Vía chưa hợp nhứt cho nên cái vũ trụ này còn thiện còn ác, còn khổ còn sướng, còn thanh còn trước. Chúng sinh sống trong cái càn khôn vũ trụ này của Ngọc Hoàng Thượng Đế này vẫn phải chịu ảnh hưởng đó. Có phải chăng mình có thể tu, vượt càn khôn vũ trụ này, thoát ra cái Thiện Ác với Thanh Trước này không? Vĩ Kiên ơi, em có ngông cuồng quá không? Khi em nghĩ rằng những Chân lý Cha giảng chỉ là trong càn khôn vũ trụ này thôi. Còn ngoài ra còn nữa phải không anh? Còn bao nhiêu càn khôn vũ trụ nữa, còn bao nhiêu điển giới tiến hóa hơn nữa kia, phải không anh? Trời ơi, những tư tưởng ngông cuồng của em, khi em nghĩ rằng còn có những giới mà không phải là giới là vì đó mà nó thanh nhẹ hơn, phải không anh? Nó không thiện không ác, mà cũng không thanh không trước, không một cái gì hết, mà có hết. Vì tâm không còn là tâm nữa. Trời ơi, phải diễn tả ra sao đây, khi đầu óc nhỏ bé này nó không hiểu tới, nhưng nó biết là có, có phải không anh? Nói cho em nghe đi, cái ông anh bụng phệ, đầu trọc mà em thương vô vàn.

Muốn viết nữa, viết hoài, nhưng giấy đã hết, anh thì xa ngàn dặm. Nhưng không, anh không ở xa em, anh đang ở ngay em

và em sẽ viết nữa, viết nữa, cho em đọc, chính là anh đã đọc. Viết cho anh, rồi qua hôn anh, mà không viết cho anh đọc cũng qua. Tất cả rồi cũng phải trở về hư không. Tâm em đang bình thản.

M/M

Montréal, ngày 24/5/80

L.H,

Vui nhận được thư của L.H. đề ngày 17/4/80 đến ngày 23/5/80. Được biết L.H. đang ngắm cảnh thanh nhẹ, đang hưởng luồng gió thanh nhẹ, chuyển luân khắp tế bào, trở nhạc buồn, rơi lụy vì chúng sanh. Khổ trí bực mình vì rõ nguyên căn và tánh chất, cảm thấy mình bị cô lập vì sự sáng suốt sẵn có. Càng ý thức thì càng rõ sự siêu phàm sẵn có của chính L.H.. L.H. đã sống và tu luyện bao nhiêu năm trong bùn, bao phủ bởi ánh nắng của đấng Tạo Hóa, sưởi ấm nó, xây dựng và ca tụng nó. Nó vẫn vươn lên Tình Thương cao đẹp của đấng Cha lành. Sống trong bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Hoa nở nhụy cho đến khi hoa tàn cũng vẫn giữ lại mùi thơm. Người đời nhờ ướp trà để thưởng thức lúc bình minh, hòa cùng với sự thanh đẹp của Trời Đất. Cọng sen và củ sen vẫn sẵn sàng lập hạnh hy sinh. Cảnh Tiên nhà Phật cũng vẫn ca tụng và vun bồi thưởng thức. Nó được gần minh triết và nó cũng là minh triết. Những tâm linh biết thưởng thức, nó vẫn trêu ghẹo và xưng danh với người tại thế.

Liên Hoa diễn tả rất tinh
Muôn hình vạn trạng chơn tình cảm giao
Thơm ngon xuất ả sắc mầu
Xinh tươi duyên dáng đuôi đầu ích chung
Cần khôn vũ trụ vui cùng
Chung vui tiến hòa từng vùng phát sinh
Cộng kia gai góc cùng mình
Nhận lấy bản chất chơn tình càng thông
Không ưa lý luận lòng vòng
Chỉ mong thẳng thắn tự tòng tự đi
Không ưa ác độc sân si
Chỉ ưa dịu độ tâm thì cứu sinh
Một lòng một dạ cực hình
Sửa sai tiến tới tự minh lý Trời
Phủ bao bao phủ nhiều lời
Phân minh đời đạo tự đời tự tu
Mọi điều phát triển từ ngu
Học cho hiểu lý tâm mù tiêu tan
Vĩ Kiên phật tánh luận bàn
Xét phân phân xét mở đàng Hoa đi
Hoa nay vẫn nhớ vẫn ghi
Tự hành tự tiến thân thì an vui
Cha Trời chỉ chứng tâm tui
Khi lo tu luyện Cha vui Cha hòa
Tình thương quảng đại thiết tha
Cha đâu có bỏ Hoa mà khổ đau
Cộng đồng hóa giải trước sau
Muôn màu như một thâm sâu chơn tình
Khóc rồi càng khóc càng minh
Như Cha đã khóc giúp mình tiến lên
Khùng là ý Phật tạo nên
Học khùng học điếc học quên thể tình

Vượt qua thiện ác mới minh
Đổi tình thanh trực tâm linh ôn hòa
Có ông thì phải có bà
Cần khôn vũ trụ mới hòa tiến lên
Học xong vũ trụ đạt nền
Cần khôn khai triển mới bền trí tâm
Hư không thẳng đến chẳng làm
Hòa tan là một đạt tâm thanh quang
Văn em lại gặp Thị Sang
Khi cười khi khóc khi bàn khi gậy
Biết ai mới chính là Thầy
Vĩ Kiên thức giác tao mầy chẳng hai
Tu thời cố gắng tu hoài
Tu cho rõ pháp rõ đài thanh quang
Thế gian tạo nợ rõ ràng
Hai vai gánh nặng trên đàng hành hương
Phật Trời chuyển hóa tình thương
Dạy cho hiểu biết chọn đường mà đi
Tình Trời bình thản an nghi
Tâm người động loạn thực thi chưa tròn
Cũng chung bàn luận véo von
Sửa mình tự tiến chẳng còn si mê
Hướng thanh tiến giải trở về
Nguyên căn nguồn cội đề huề giải phân.

L.S.H.

TP HCM 12/4/80

Thơ bố đến ngày 11/11/79, nhận ngày 12/4/80

Bố yêu dấu của con,

Thật không có gì vui sướng hơn là nhận được thư của bố gửi về từ ngàn dặm.

Bố ơi, hôm nay trường con bị kiểm tra suốt ngày, mệt nhọc, về đến nhà thấy thư Bố, con quên hết mọi sự. Kèm theo lá thư dài của bố, còn hai coupon nữa. Bố thương, vì con của Bố vẫn còn đủ tiền để gửi thư cho Bố mà. Bố lo cho con quá phải không? Khi nào Bố nhận được thư này, Bố cho gửi hình cho con như Bố đã hứa nha. Mà Bố nhớ lựa hình nào Bố cười thật vui để khi con buồn, con nhìn bố, mọi việc sẽ qua y như nước chảy qua cầu đó nghe.

Con nhớ con đã gửi cho Bố 3 cái thư, mà Bố chỉ nhận có 1, chắc là lạc mất rồi đó. Nơi nào Bố đến con đều gửi thư hết. Cũng như thư bố viết cho con từ tháng 11/79, hôm nay mới đến, Bố thấy không? Bài thơ Bố viết thật dài đầy đủ ý nghĩa. Không biết con có hiểu hết lời Bố dạy không? Tuy nhiên điều con biết rõ là Bố thương con lắm lắm. Công khai hóa của Bố đối với con trên bước đường hành đạo thật là bao la, mà con cho đến nay vẫn chưa làm được điều gì có thể nói là đền đáp công ơn trong muôn một. Chưa làm điều gì để rạng danh cho Bố. Con tự biết con tu thật chậm tiến và thiếu dũng. Ý chí con còn nghèo nàn. Chưa thấy được lục căn lục trần và chưa làm chủ được nó, phải không Bố? Không có Bố ở đây, con nhiều lúc cảm thấy mình bơ vơ không ai nương tựa, mất mát một niềm vui to lớn nào đó.

Những giờ phút bên Bố thật là hạnh phúc. Bố hiểu không? Con sẽ ráng cố gắng thực hành lời Bố dạy và mong Bố giúp đỡ con hàng ngày, Bố nhé.

Bố thương, Cha khóc hoài vì con người khó độ trở về nguyên quán và không biết thương yêu lẫn nhau. Cha khổ tâm thấy những cảnh tàn sát, giết chóc không gớm tay của loài người. Bố biết không? Ngày nào mới nhận được hòa bình thật sự trên

trái đất đã cần cỗi vì chinh chiến này hả Bố? Mong rằng ngày đó con sẽ được ôm Bố trong vòng tay thương mến. Chị T., H. đã hết bệnh và vẫn nhớ thương Bố luôn luôn. Con sẽ mang thư của Bố cho hai chị đọc. Con đã nhận được quà của Bố gửi qua anh E và con có gửi thư cảm ơn Bố đã nhớ và lo lắng cho con thật nhiều. Con xin kính lời thăm bà Tám, bà D., và chị T. và tất cả mọi người biết thương yêu Bố. Chúc Bố luôn mạnh khỏe an vui để hóa độ được muôn người.

*Hôn Bố,
Con của Bố
H.*

Bố thương yêu,

Vài ngày trước đây chị H. có cho chúng con T., H. xem thư của Bố vừa mới gửi về cho chị.

Bố ơi, thương nhớ Bố khôn cùng. Khắc tâm ghi nhớ những lời Bố thương. Đôi khi nhìn lại con, con không biết là con đang khóc hay cười, nhưng rồi con phải cố gắng vượt qua để được mãi mãi là con của Bố. Bố có vui không Bố? Bố ơi, sau một thời gian nghỉ không có làm việc, con định sẽ tìm mở phòng mạch châm cứu trở lại. Có một ông bạn đạo, có thể là Bố đã biết rồi, em rể của ông Hai ở Long Xuyên, mà có lần xuống tỉnh đó, ở đó để thăm bố đó, đề nghị cho con mở phòng châm cứu ở nhà ông ấy. Con làm buổi sáng, buổi chiều có ông bác sĩ tây y làm việc. Hiện nay về khả năng chữa bệnh của con, con không biết có kham nổi chăng, vì nếu mở phòng mạch như vậy là xem như con chịu hoàn toàn trách nhiệm về các bệnh nhân của con, phải không Bố? Còn làm việc nhà nước thì chỉ dưới quyền của một ông bác sĩ. Con đang do dự đây. Hồi

trước con làm việc với Bố, Bố thấy con thế nào? Bố à, Bố cho con một cái Certificate đi. Nếu Bố xét thấy con làm việc chữa bệnh được thì Bố nhớ gửi về cho con một lô thuốc bổ, Bố nhé. Vừa cho con, vừa cho các bệnh nhân tương lai của con nữa nhé. Lần trước nhận được thư của Bố và một tấm hình của Bố và bà Tám và T., bà D.. Con rất vui mừng, nhưng con vẫn ao ước mong nhận được thư và hình mới của Bố. Con kính chúc Bố và gia đình vui tươi mãi mãi.

Hôn Bố
Con của Bố
T.

Kính thưa Bố,

Đọc thư Bố gửi về K.H., con rất cảm động và muốn nói rất nhiều với Bố, nhưng khi cầm viết con không biết viết gì hơn là lòng nhớ thương Bố của con, và tâm vẫn thì thầm kính xin Bố đừng dặt con qua những ngu muội và sai lầm của con. Những gì con trải qua mấy tháng nay chắc Bố đã dư biết trước và thật sự hiện nay con cảm thấy bỡ ngỡ không biết con phải làm gì đây. Vấp rồi lại tiến như Bố thường dạy. Con ước mong được sự chỉ dạy thêm của Bố.

Vấn đề công phu của con thật khó khăn, gia đình kiểm soát chặt chẽ, con cũng cố gắng tiếp tục. Con kính chúc Bố, bà Tám, chị Tuyết, Ba Dí cùng các bạn hữu được chung hòa trong niềm vui thanh đạo.

Con của Bố
K.H.

Montréal, ngày 25/5/80

K.H. con,

Thư con đã được đến nơi
Bố thương, Bố nhớ, Bố rơi lệ trào
Nhớ con đôi diện lúc nào
Lắng nghe Bố giảng lý vào trí con
Ngày nay giấy mực dạng tròn
Lý chân phân giải tâm con hiểu hòa
Bố con xa cách thật xa
Gởi con hình ảnh vui hòa với con
Bền tâm vững chí lòng son
Thương yêu vô tận chẳng còn bỏ quên
Huyền cơ tạo sẵn đạo nền
Cha khuyên con trẻ chớ quên Cha lành
Cha là tạo hóa chơn thành
Chứng cho các giới thực hành đến nơi
Cha không lỵ gián xa rời
Cha ban ơn điển lập đời hóa sanh
Mong con thức giác thực hành
Trong đời có đạo Cha ban lý lành
Hướng về nguồn cội đạt thanh
Biết nơi nào nhẹ nơi hành đến nơi
Luận suy từ ý từ lời
Không nên rước quỷ của đời nhập tâm
Khai thông phát triển chẳng lầm
U ơ xin xỏ tỵ tâm khổ đau
Lý Trời chuyển hóa cao sâu

Bình tâm phát triển nhiệm mầu khai minh
Càng tu càng rõ chơn tình
Khổ không thấy khổ rõ mình thực hư
Thế gian khối óc con người
Chứng minh Trời Phật rười tươi muôn loài
Từ trong cho đến bên ngoài
Xác thân tại thế đúng ngày phải tan
Chỉ còn hồn vía luận bàn
Giữ phần sáng suốt mới an tiến hòa
Sửa mình cảm thấy chẳng xa
Nơi nào cũng đến cũng hòa thực hư
Tịnh tâm tự xét tự cười
Đời là tạm cảnh người người phải theo
Đấu tranh sợ đói sợ nghèo
Chạy theo quyền thế chạy theo bạc tiền
Tự gây động loạn tạo phiền
Chẳng minh Chân lý tạo duyên lỗ làng
Sống thời tâm trí chẳng an
Chết thời hồn vía bàng hoàng khổ đau
Khuyên người tại thế mau mau
Thực hành chơn pháp đối đầu thiên cơ
Đổi thay thay đổi từ giờ
Học bài sanh tử hợp cơ thiên đình
Tu thời mới rõ được mình
Thâm tâm niệm Phật cơ hình quang khai
Càng ngày càng rõ mặt mày
Không còn động loạn mê say thế tình
Tình đời lẽ đạo tự mình
Bình tâm xa lánh giả tình tạo sai
Sửa mình phải sửa hoài hoài
Học bi trí dũng lập đài quang minh
Bi là hướng thiện chơn tình

Trí là sáng suốt tâm minh ý Trời
Dững thời tiến hóa nơi nơi
Cảm thông Trời Đất mở lời cảm giao
Thế gian nhiều sắc nhiều màu
Quy về không giới còn đâu sắc màu
Mong con phân rõ đầu đầu
Chung quy có một lý sâu cảm hòa
Con Trời chung sống một nhà
Giữ hòa giữ hiếu mới là người ngoan.

T. con,

Khóc cười, cười khóc con ơi
Tâm đời là thế tự đời đổi thay
Cầu mong tiến đạt dịp may
Sửa mình tiến hóa đêm ngày sửa sai
Sửa tâm sửa tánh sửa hoài
Sửa cho thấu đáo chơn đài nơi nao
Luận thông Chơn lý nhiệm mầu
Khai thông chơn pháp đối đầu thiên cơ
Điển thanh chuyển rút từ giờ
Chân tâm niệm Phật sa cơ chẳng còn
Phát tâm cứu độ do con
Bề Trên đui tiến chẳng còn lâm nguy
Độ tâm khai trí hợp thì
Chuyển ghi Phật pháp hành trì nơi tâm
Thực hành tiến triển âm thầm
Tâm con thanh tịnh tự tầm đến nơi
Tình thương ban bố bởi Trời

Tâm con sáng suốt đoán lời Phật ban
Đi trong thanh tịnh cơ hàn
Hồn con mình đạo mở đường con đi
Không thiên tâm cũng nhớ ghi
Bề Trên hỗ trợ con thì đạt thông
Chớ nên lầm tưởng lòng vòng
Cứu người là chánh khởi phòng việc oan
Xưa kia Bồ đã khai màn
Tình thương đạo đức chuyển an thế tình
Ngày nay Bồ vẫn hợp khuynh
Hòa cùng các giới khai trình điển quang
Sống trong thanh điển luận bàn
Có đi như ở vẫn ban phước lành
Mong con ý chí góp thành
Tình thương muôn giới giữ thanh đời đời.

K.H.,

Đọc thơ Bồ hiểu rõ xa
Con đà suy yếu khó hòa việc tu
Giúp đời phân xét mê mù
Bất minh đời đạo tạo ngu cho hồn
Chẳng tu chẳng sửa dập dồn
Khổ tâm đè nặng phần Hồn khó đi
Tạo thêm bản tánh sân si
Kiếp này không học đến khi nào hành
Dù cho thể xác tan thành
Hồn thời phải giữ phải hành đến nơi
Tâm không xa vắng Cha Trời

Ý không khuất phục lý đời tạo ngu
Sửa mình tiến giải trùng tu
Lý Trời ban rải thân tù tự khai
Điển thanh ban rải dồi mài
Tiến lên thanh giới lập đài khai tâm
Danh Cha tâm niệm thì thầm
Thực hành lý trí tiên tâm đạo chơn
Quy tâm nguồn cội quy hườn
Dù cho bỏ xác chẳng sồn chẳng phai
Không tu giải đãi tự đầy
Hồn không phát triển ngày ngày u mê
Nghiep duyên xét đã chán chê
Chẳng còn mê hoặc gớm ghê cõi trần
Vía Hồn tự lập các tầng
Khai thông phát triển góp phần dựng xây
Kiên tâm ý chí đêm ngày
Nhớ Cha, nhớ BỐ ý này cảm giao
Bình tâm phát triển chiều cao
Thoát ly phàm tục nhiệm màu độ cho
Lời vàng ghi nhớ dặn dò
Thực hành quan trọng hưởng kho điển Trời.

Bố của các con,
L.S.H.

An Giang, ngày 17/4/80

Ông Tám thương yêu của con,

*Nhớ thương ông Tám nào người
Xa xôi nghìn dặm người đi một mình*

*Xin ông dìu dắt con tu
Được về Bến Giác mây mù vệt tan*

Mãi đến hôm nay con mới có dịp viết thư thăm ông Tám. Con nhớ thương ông Tám nhiều, nhưng con không dám xin địa chỉ trên thiên đường. Ông trên cũng chứng minh cho lòng con nên chị Ba N.T.K. ở Long Điền xuống thăm và cho địa chỉ của ông. Con là L.T.H.N., 31 tuổi, con bị polio cả hai chân. Lúc đầu mới tu, con sợ ngồi công phu không được. Vì người con không có thặng bằng, xương sống lưng bị cong. Nhưng khi con ngồi kiết già thì không đến nỗi nào. Bây giờ thì khá thặng bằng và bụng con hết nặng. Lúc trước con học trường Régina Pacis ở số 42 Tú Xương. Con đi nhà thờ và thường cầu nguyện với Mẹ Maria, sau nghỉ học đi làm ở MACVI, sau chuyển qua Defense Attache Office. Giải phóng con ở nhà và hành nghề thợ may cho đến nay. Dịp may con mới được pháp này. Thật con mừng vô hạn. Con và em gái bắt đầu tu hôm 25/4/79. Sau này má con mới tu. Má con thỉnh thoảng nghe tiếng chuông nhà thờ đổ bên tai, có khi trong lúc công phu, có khi ban ngày. Chỗ con ở không có một nhà thờ nào cả.

Ông Tám thương, con đã gặp ông bà HVE, con rất mến thương. Tại đây con mới có dịp quen chị Ba và B. Nhờ chị ấy và B. dìu dắt gia đình con tu. Con đã đến bà Sáu K., chú N., chú L. cùng dì Bảy ở Thanh Đa. Con mở mang đường đạo cũng nhờ các bác ấy giảng dạy. Hằng đêm con cũng thường nguyện ông Tư và ông Tám dìu dắt con tu tiến. Dù ngày giờ đã trễ mà con biết quá muộn.

*Cha ơi thân trẻ dại khờ
Thứ tha bao nỗi bây giờ nhớ Cha
Con nay tu tịnh tại gia
Xin Cha cứu kẻ thoát qua ngục tù*

Ước gì có ngày con được ở gần ông bà Tám. Ông Phật của con ơi, con yêu quý ông biết là chừng nào. Những khi sầu khổ, con thường lấy hình ông ra nhìn ngắm và con nghe an ủi biết là bao. Nếu có thể, ông cho con xin thêm một tấm hình. Con tạm ngừng bút. Con kính chúc ông và gia đình được vạn an và an vui trong vòng tay thương yêu của Thượng Đế.

*Đệ tử của Phật
L.T.H.N.*

*TB: Ông Tám ơi, con biên "Đệ tử của Phật" có được không?
Hay là con phải viết lại là "Con của Phật"?*

Montréal, ngày 27/5/80

N. con,

Hai Không nhận lấy thư con
Đọc văn cảm động lòng son hiếu hòa
Biết con tuy ở cách xa
Vẫn hòa vẫn nhớ, nhớ Cha trên Trời
Tâm thư cảm động nhiều lời
Thương con vô tận đời đời nhớ thương
Bầu Trời thế giới tạo gương
Dù người tiến hóa mở đường tự đi
Chẳng còn trách móc sân si
Nghiệp thì phải trả, phải truy trả hoài
Nghiệp thân bệnh tật dòi mài

Cũng là bài học cũng dài dạy tu
Thế gian chẳng có khôn ngu
Bình tâm sáng suốt trùng tu thiên đình
Càng tu càng rõ chơn tình
Minh tâm tự giải hợp khuynh Phật Trời
Cha thương hỗ trợ đời đời
Tâm linh tiến hóa tự rời tham sân
Khai thông duy thức tối cần
Thực hành hòa hợp góp phần dựng xây
Xác tan hồn vía làm thầy
Trở về căn bản ngày ngày tiến lên
Rõ tình chơn thật đạo nền
Phát tâm độ thế vững bền thương yêu
Thương yêu cứu độ cao siêu
Dù người tiến hóa đạt nhiều lý chơn
Chẳng còn tủi nhục giận hờn
Ai ai cũng học, chịu ơn Cha lành
Con người tu tiến đạt thành
Tiên tiên chư Phật thực hành đến nơi
Chớ nhờ phù hộ kêu Trời
Tâm linh thực hiện đạt nơi quân bình
Vui buồn lẫn lộn trong mình
Khai thông giải tỏa kết tinh đạt thành
Ai ai cũng phải thực hành
Đến nơi đến chốn đạt thanh đạt hòa
Con ơi thương nhớ con à
Con nên sửa tánh con hòa với Cha
Tình thương sâu đậm mến hòa
Trong con sẵn có chơn tà khai minh
Tình ai sánh được thiên tình
Khai minh giờ phút tâm linh đạt thành
Con ơi chỉ có thực hành

Sửa sai con tiến con thành diệu tâm
Siêu hình siêu lý diệu thâm
Cha là con vậy thanh tâm đến nơi
Cùng chung ý chí của Trời
Độ người tiến hóa chẳng rời phút giây
Hồn con thức giác làm Thầy
Vô cùng sáng suốt thơ ngây chẳng còn
Việc gì cũng xét cho tròn
Cũng phân thanh trước, cũng còn đạo tâm
Chớ nên động loạn sai lầm
Còn Trời còn Đất còn tâm đến nơi
Văn kia tạm lý phân lời
Tâm kia sáng suốt tránh đời trước ô
Nằm trong chơn lý Nam Mô
Niệm cho rõ rệt hư vô đạt thành
Làm người sống cảnh tử sanh
Thực hư thành bại tranh giành làm chi
Phân con bệnh tật xét suy
Ai bày ai biểu thân ni cực hình
Tạo ra cực khổ cho mình
Chơn tình biến mất tâm linh chẳng còn
Nay vì bệnh tật nỉ non
Nghiệp thân Trời dạy cho con trở về
Về nơi quy định lòng son
Biết Cha biết Mẹ biết con đường về
Học rồi chẳng chán chẳng chê
Từ bi Ngài độ con về đến nơi
Mặt con sẽ đẹp sáng ngời
Thực hành đúng pháp đúng nơi dung hòa
Rõ đời minh đạo thật thà
Thứ tha ban bố tình hòa nơi nơi
Sống trong nguyên lý của Trời

Tình thâm ban rải tình đời dựng xây
Tu tâm dưỡng tánh hằng ngày
Thanh cao tướng niệm thân này an khương
Thầy ta đã mở sẵn đường
Tình thương đạo đức hợp gương Phật Trời
Thương người lỡ bước ai ơi
Xét đời cảnh tạm học rồi lại đi
Tạo ra tiền của một khi
Tay không nắm giữ, ra đi im lìm
Không sao triển hạn được thêm
Học xong môn khóa giữ niềm nhớ nhung
Đi đi ở ở trong bùn
Tùy nơi ác thiện bổ xung học trình
Sống thời phải hát đệ huynh
Chết thời màn hạ thân hình rã tan
Dù cho địa ngục thiên đàng
Nơi nào cũng học cũng bàn tiến lên
Rốt cùng phải ngộ đạo nền
Không quên sức tiến giữ bền tâm linh
Duyên kia tái tạo chút tình
Học cho hết lý lại mình hơn người
Chuyện đời hết khóc lại cười
Đi đi lại lại người người phải theo
Tâm không ổn định cảm nghèo
Sửa cho thanh tịnh khỏi theo thế tình
Học trong sáng suốt tâm linh
Chẳng còn vọng động thân hình nở nang
Trí tâm phân xét dễ dàng
Đường đời đường đạo hai màn cũng thông
Chẳng còn trong ước ngoài mong
Bình tâm tiến giải khỏi tòng trước ô
Thế gian quy hội nắm mồ

Thiên đàng đạt pháp hư vô đời đời
Thiện tâm thiện chí mở lời
Cảm thông các giới tùy nơi nhu cầu
Chẳng còn bận rộn lo rầu
Hồn con vô tận nhiệm màu quang khai
Cần tu sửa đổi đời mài
Lấy không làm đích chẳng sai chẳng lầm
Tiến lên hóa giải thì thâm
Tâm con sáng suốt chẳng tầm ngoại lai
Lưu thanh khứ trực chuyển hoài
Ngộ đài chơn giác rõ tài Cha ban
Chẳng còn sống cảnh chàng nàng
Hai người là một, một đàng khai minh
Giải tâm phân tách chuyển tình
Hương về nguồn cội quang vinh đời đời
Đến đây xin tạm dứt lời
Chúc con tiến hóa tự đời tiến lên.

Ông Tám của các con,
L.S.H.

Choisy le Roi, ngày 18/5/80
Thiền đường Paris

Thầy Tám kính mến,

Nhân dịp chúng con được tề tựu với các bạn đạo tại Paris để cùng nhau trao đổi quan điểm tu học và cùng hướng về Đại Hồn, Cha, hôm nay chúng con đồng tâm viết ít hàng kính dâng lên Thầy niềm mong nhớ.

Bên này tất cả mọi người đều vô cùng mong mỏi kính mời Thầy sang hóa độ và chúng con rất nhớ nhung Thầy. Chúng con đều vẫn hằng ao ước được trong vòng hào quang thanh điển của Thầy, vun bồi sáng suốt để cứu khổ ban vui, thể hiện tình thương của Thượng Đế, đứng tiến trong chu trình tiến hóa, rạng danh công năng của đấng Cha lành vô cùng kính yêu.

NAM MÔ NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ VÔ CỰC ĐẠI THIÊN TÔN

Cùng tất cả bạn đạo đồng ký tên dưới đây.

Montréal, ngày 29/5/80

Kính gửi các bạn thiên đường Paris,
Thưa các bạn,

Vui nhận được sự phát tâm tôn kính của các bạn hướng về đấng Cha lành, ước vọng sớm trở về với Ngài trong cảnh đời đời, cộng với ý thức sâu xa và không bao giờ lãng quên được. Riêng tôi xin thành thật hòa tan trong ý niệm siêu giác của các bạn, cảm động trong tình thương sẵn có của chúng ta. Ngày gặp gỡ không hứa hẹn của tâm đời, nhưng sẽ gặp trong một ngày sẽ được ấn định hướng về đạo tâm. Sự cứu khổ ban vui hằng hữu. Ước mong các bạn đón nhận trong môi giới thực hành tự đạt và hòa tan trong tình thương sẵn có đã từng ôm ấp giữa chúng ta. Ước mong các bạn hóa giải mọi tâm tư ngăn cách và thực hiện cuộc sống trong lẽ sống hòa hợp

thương yêu giữa loài người và loài người cộng với tình thương
của muôn loài vạn vật.
Kính chúc các bạn vui tiến.

Kính thư,
L.S.H.

Tình thương đạo pháp vô vàn
Thơ đi thơ lại càng nhớ nhung
Tình thương Thượng Đế bao dung
Lòng người cảm động chung cùng hưởng vui
Nhớ nhung họp mặt bụi ngùi
Tự tan tan tự vẫn vui vẫn hòa
Lụy rơi nhớ cội quê nhà
Đam mê tạm cảnh tự xa Đại Hồn
Tham thiền gom ý chớ nôn
Một ngày sáng suốt sẽ dòn rửa tâm
Tâm chung ánh sáng chuyển thâm
Hào quang thanh tịnh mở tầm đạo tâm
Hòa tan thức giấc siêu âm
Tình thương vĩnh cửu chẳng làm chẳng sai
Tiến lên cứ tiến tiến hoài
Phá mê phá chấp an bài đến nơi
Bình tâm xét rõ luật Trời
Chẳng ai sửa được cảnh đời tự tan
Ước mong các bạn luận bàn
Xét minh xét họ mở đàng mà đi
Chẳng còn lý luận sân si
Giải thông mê chấp ta thì an vui

Ngày kia tái ngộ với tui
Chúng ta ôm ấp chuyển mùi đạo tâm.

Kính thư,
L.S.H.

Melbourne, ngày 19/5/80

Kính Thầy,

Con đã cố gắng hết sức con để tìm gặp Thầy, để đến gặp hào quang sáng chói của Thầy. Con đã bắt được tầng số nào chưa? Con chưa hiểu rõ, nhưng con nghiệm thấy con thật sự phát tâm và cố bền chí lập tam công. Con hy vọng sẽ gặp Thầy một ngày gần đây trên đất Úc. Kính mong Thầy đến để truyền pháp cho đồng bào nơi đây.

Kính Thầy và toàn gia quuyến.

Con,

T.

Montréal, ngày 30/5/80

Kính gửi anh chị T.,

Tôi đã nhận được thư của chị đề ngày 19/5/80 và hình ảnh của anh chị cùng các cháu. Được biết anh chị và gia đình vẫn khỏe. Sự phát tâm tu của chị không bao giờ bị hoang phí cả.

Thượng Đế lúc nào cũng chứng tâm. Sự sáng suốt càng ngày càng được nở rộng.

Tam công lập hạnh khai vòng
Mâu ni khai triển tự tòng tự đi
Điểm thời trước giải thanh ghi
Bước vào tầm tiến đời ni tiến hoài
Từ trong đời đạo phân hai
Tu thời tự trả trả hoài cho xong
Tu thời tự góp tự đong
Điểm thanh làm vốn giữ vòng ngoại xâm
Chẳng còn lộn độn loạn dâm
Sống thì thiên hạ mở tầm thuận giao
Thuận theo thiên ý nhiệm mầu
Thanh bình đời đạo cao sâu hơn người
Chẳng còn lữ khóc lữ cười
Quyết không thay đổi người người cảm giao
Tình thâm tiến giải thâm sâu
Muôn màu như một chẳng sàu chẳng lo
Chuyện đời lăm nẻo quanh co
Thực hành bi trí dũng dò đến nơi
Bên Trên sắp sẵn luật Trời
Thuận thiên thì tiến nghịch Trời thì đau
Khuyên người thức giác mau mau
Trở về căn bản thuận tầu tiến lên
Hướng về thanh điểm Bề Trên
Phân cho phàm giới sớm quên u sầu
Ban vui cứu khổ nhiệm mầu
Yêu thương vô tận ăn sâu đời đời
Xét tâm phân lý thuyết lời
Cảm thông đời đạo tự rời tự đi
Trở về nguồn cội uy nghi

Chơn tâm thức giác ta thì hòa minh
Xét xem thể thái nhân tình
Thông minh bỏ phở hoan nghinh chuyện sâu
Càng lo càng lại thêm sâu
Chẳng lo tiến hóa đi sâu buồn phiền
Chúc người minh lý hữu duyên
Độ cho họ tiến tình xuyên đạo đời
Phân ra muôn lý muôn lời
Giúp cho sớm giác tự rời tham sân
Cảm giao các lối các tầng
Bình tâm hóa độ thiên tâm đến nơi
Bao dung Chân lý của Trời
Giúp cho già trẻ hiểu đời mà đi
Hóa công Thượng Đế dạy thi
Ngày ngày khai triển ngày đi ngày về
Hương về nguồn cội hương quê
Khai tâm mở tánh thanh về là thanh
Dày công tự luyện tự hành
Tạo thêm phước đức đạt thành chơn như
Lúc nào cũng khỏe cũng cười
Giúp người tiến hóa người người mến thương
Hồn thời tiến hóa không lường
Vía thời thanh nhẹ theo gương Phật Trời
Chúc cho anh chị tự đời
Cảnh thanh tự đạt đời đời yên vui.

Kính thư,
L.S.H.

TP HCM, ngày 18/4/80

Kính thưa ông Tám,

Đã từ lâu con định bụng viết thư cho ông Tám, trước là để thăm ông Tám và gia đình được an khang, sau con định hỏi xin ông Tám một bài thơ và một số giải đáp những thắc mắc hiện nay của con.

Thưa ông Tám, con không cần phải nhắc lại chắc ông Tám cũng thừa biết là việc ông Tám rời khỏi VN đã làm bạn đạo chung hững, vì việc làm của ông Tám đã ngược lại lời nói vô cùng. Lại thêm hiện tượng Ngọc Hoàng Thượng Đế Kim xuất hiện cùng với giáo lý siêu thượng thừa, mà hình thức thì cũng giống như giáo lý nhà Phật lúc mới nhập môn: lễ nghi, thờ phụng, ăn chay, làm phước và thế là trong đạo hữu lại xảy ra sự chia phe phái, bất đồng ý kiến, làm những người mới nhập môn rất hoang mang, không biết đâu là đâu. Mà hỏi đến ông Tám thì ông Tám lại lúc nói thế này, khi nói thế khác, làm thiên hạ không biết đâu mà lường. Rốt cuộc rồi giáo lý Vô Vi như một bong bóng được thổi phồng lên như một liều thuốc an thần cho những người đau khổ trong cơn nhiễu loạn của cuộc chiến VN, và đối với những người ở các xứ không có chiến tranh thì nó như một trò giải trí lành mạnh, không hơn không kém. Cuối cùng thì vật chất vẫn là căn bản của đời sống và người ta không thể nào quên được rằng mình còn có một thân xác. Tóm lại thì kinh tế quyết định tất cả.

Nhiều người nói ông Tám bỏ xứ VN ra đi cũng vì giải quyết kinh tế chứ cũng chẳng phải vì nhiệm vụ truyền giáo gì cả. Phải thế không ông Tám? Còn nữa, hôm đám cưới T. và K. thì vấn đề tình dục đã được ông Tám giải quyết là một nhu cầu đương nhiên cần thiết và cấp bách trong đời sống. Chính ông Tư đã lớn tuổi rồi vẫn còn đòi hỏi và việc đó như là một việc giúp cho người đàn bà. Thế là nghĩa sao ông Tám? Vậy chứ sao các tôn giáo đều cho đó là xấu và cần phải dẹp bỏ? Vậy

chứ mấy người đàn ông liệt dương, mấy người đàn bà lãnh cảm chắc tu đắc đạo lắm hả ông Tám? Như thế còn gì là đời sống nữa. Nếu người ta làm việc đó với ý tưởng là chỉ để làm xong bốn phận, trả nợ cho vợ hay chồng mà không có chút tình yêu thương trong đó thì đâu có hay ho gì ông Tám? Mà sao con thấy trong quyển Tôi Tầm Đạo của ông Em thì ông viết với ý nghĩa như vậy. Trời đất, con cũng chẳng biết đường đâu mà mò. Nói như ông Tám thì để bảo đảm đời sống sinh lý thì đàn ông và đàn bà không thể thiếu nhau được. Nếu cúp nửa chừng thì hư hết trọn bộ máy của con người. Vậy là chuyện đó cũng bình thường như chuyện người ta ăn uống ngủ thở vậy hả ông Tám? Nếu người nào ở giá hay sống độc thân chắc họ khó chịu lắm vì vấn đề sinh lý không được giải quyết thỏa đáng hả ông Tám?

Có lần bà E. nói là ông Tám bị hư bộ phận sinh dục nên bà Tám bị cắt buồng trứng, nên ông bà Tám không thể có con với cái, chuyện đó đâu phải là ông Tám không có, phải vậy chẳng ông Tám? Còn về vấn đề tử vi nữa. Nếu người ta tiếp tục sống có nghĩa là người ta phải chịu sự chi phối của ngũ hành, phải ăn uống, ở theo tử vi, phải không ông Tám? Kinh nghiệm của bà E. cho biết là dù muốn dù không thì cũng đúng số mệnh đã an bài, mà đời sống của mình gặp phải những chuyện định mệnh sắp đặt, phải không thưa ông Tám? Theo đó thì năm nay là hạn con phải lập gia đình đó ông Tám, làm sao cãi số, thưa ông Tám? Còn về thiện ác thì cũng ở đám cưới của T. và K. khi con nói rằng trạng thái tinh thần của con lúc bấy giờ là không tách rời thiện ác nữa, mà đó chỉ là một, thì ông Tám lại khen con tiến bộ. Nếu vậy thì những tội ác xảy ra trong xã hội sẽ tự biện hộ cho nó bằng Pháp Lý Vô Vi cả. Còn trường hợp giết một cứu muôn người thì sao hả ông Tám? Ngay việc ăn thịt, lúc ông Tám nói: "Thế gian thì không có gì là thanh cả, chỉ thanh lọc phần điển hồn thôi. Ăn thịt

điển, con thú mạnh sẽ giúp cho người tu mau tiến”, rồi ông Tám lại bảo: “Tu đến một lúc sẽ không thích ăn thịt nữa, ăn vô sẽ thấy nặng trước”. Vậy người ta không ăn thịt được thì điển sẽ không mạnh bằng người ăn thịt. Ông Tám nói nhiều điều mâu thuẫn quá, chả trách các bạn đạo bảo ông Tám là vô trách nhiệm, ba phải và riêng con thì con thấy là câu này đúng với ông Tám nhứt: “Đừng nghe những gì ông Tám nói, mà hãy nhìn kỹ những gì ông Tám làm”. Ông Tám nói một đằng mà làm một nẻo. Hỏi ông Tám thì ông Tám nói quanh nói quẹo, nói sao cho có lợi cho ông Tám thôi.

Tóm lại, thà ông Tám đừng nói, chứ ông Tám đã từng dạy chị N.N.M. rằng: “Nam quan đất thiêng ta xa lánh”, mà giờ này ông Tám đang ở Canada. Rồi còn ông E. có kể cho con nghe chuyện ông Tám định rủ một số bạn đạo đóng tàu ra một đảo nào đó sống với nhau. Vậy mà ông Tám lại nhắc đi nhắc lại câu: “Ai bỏ xứ VN mà đi là dại, ngu”. Hỏi ông E. thì ông nói: “Cái vĩa ông Tám nói không đáng tin cậy”. Vậy là nói vậy mà không phải vậy, phải không ông Tám?

Còn một câu hỏi chốt, xin ông Tám trả lời giùm con, là trong bài thơ ông Tám cho con lúc trước có một câu xin ông Tám giải thích rõ: “Tự do tình dục khó làm khó sai”. Con không lãnh hội được chỗ này, xin ông Tám giải rõ giùm con. Sau hết xin hỏi ông Tám nếu có cơ hội ra nước ngoài, con có nên đi hay không? Ông Tám sẽ định cư bên ấy hay là tính chuyện trở về nước sau này?

Con xin dừng bút nơi đây và chúc ông Tám tiến nhanh, tiến mạnh, tiến vững chắc lên Trời để dẫn con theo.

Kính thư,
N.T.

Montréal ngày 30/5/80

N.T. con,

Ông Tám vui nhận được thư con đề ngày 18/4/80 đến ngày 28/5/80. Được biết con vẫn khỏe mạnh cộng với số thắc mắc theo trình độ sẵn có của con.

Mỗi sự việc tự tan tan tự đều có lý do rõ rệt, như những người thắc mắc đều thiếu trình độ phán xét vì người ở ngoài cuộc không rõ nguyên do. Ông Tám có ở hay đi đối với những người thực tâm hành pháp không có quan hệ gì cả. Vì tu theo Pháp Lý là tự tu tự tiến chớ không phải lệ thuộc vào người truyền pháp. Người truyền pháp cũng không phải là một nhà tiên tri nhưng là người bạn đồng hành với mọi người. Cho nên hành giả đổ lỗi cho người truyền pháp là hành giả sai. Ông Tám luôn phân tách rõ rệt và chỉ trích những người mê tín và ỷ lại. Chỉ mượn pháp là phương tiện tự hành tiến, hòa với tất cả và học nơi tất cả. Có một điểm sai lầm trầm trọng là hành giả đề cao ông Tám, rồi dựa vào lời giảng hàng tuần của ông Tám, rồi dịch giải sai lầm. Còn về Kim Thân Thượng Đế có dạy người làm điều sai quấy không? Dọn đường cho mọi trình độ, được tự đứng tiến không có ràng buộc ai. Tại sao con người tự xưng danh là tu thiền lại không chịu sử dụng một phần sáng suốt sẵn có của chính mình để phán xét mọi việc, ngược lại tự đặt mình vào sự vô minh và mê tín. Ông Tám thường thường nói: "Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc" thì ai tin mà lại phê phán.

Người mới nhập môn hoang mang là tại nơi người truyền pháp giải thích không minh chánh mà thôi. Ông Tám trước

sau như một. Lúc nào ông Tám cũng khuyên mọi người thực hành ba pháp **Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển và Thiền Định**, không nói chính trị không mê hoặc lòng người, không dạy bùa phép. Vì lỗi do hành giả chưa học đi, lại học chạy thì đương nhiên phải vấp ngã đó thôi.

Từ hồi nào đến bây giờ không có tổ chức, không có ban quản trị, làm gì thành hình một giáo phái. Ông Tám đã từng nói rằng: "Mỗi người mang một thể xác là đã có tổ chức chu đáo của Trời Đất đã cấu tạo." Tu để trở về với chính mình thì sẽ rõ mọi sự việc của cả càn khôn, vũ trụ, thực hiện Bi Trí Dũng để tự cứu khổ ban vui, nhưng người đời đã vì lòng tham, chỉ chờ người khác tu mà chính mình không chịu tu, rồi thừa cơ thổi phồng, tự cho đạo này là chánh, còn đạo kia là tà. Tất cả đều là tà, nếu không phải là tà thì tu để làm gì? Tu để trở về với sáng suốt và chơn chánh hơn, có phải không? Hay là tu để trở nên một tướng cướp hay là một con điếm không hơn không kém?

Pháp lý luôn luôn đòi hỏi thực hành chứ không chấp nhận sự ảo tưởng mơ hồ. Tại sao Pháp Lý chủ trương đời đạo song tu? Phải làm thì mới có ăn chứ không được ngồi không làm nhảm, rồi lấy tiền của thiên hạ. Đời là gì? Là bản thân, thể xác. Đạo là gì? Đạo là sự sáng suốt, quân bình. Con người đi đứng ở trên mặt đất đều phải biết ăn mới biết đi. Có đời mới có đạo. Nếu không có đời thì chả ai nói đến đạo làm gì. Trong đời luôn luôn có đạo, còn việc ở hay đi thì do sự đối đãi xung quanh ông Tám và sự quyết định, chấp nhận của ông Tám. Có làm được điều hữu ích cho nhân loại hay không thì sau này sẽ xác nhận bởi những người đã hành như ông Tám, và sống đồng quan điểm với ông Tám thì mới đủ khả năng xác nhận thực hư. Lúc đó mọi câu hỏi sẽ tự nó trả lời đầy đủ.

Còn về tình dục là định luật sinh lý hóa hóa sanh sanh, sanh sanh hóa hóa. Nếu tình dục là xấu thì làm sao tạo ra người

thuyết đạo, mà chê nó là xấu. Còn về Pháp lý thì không cấm chuyện vợ chồng, nhưng chịu thực hiện pháp môn thì sẽ được bảo vệ sức khỏe và tự nó giới hạn dần dần trong thiền giác chứ không cấm ngang trong lúc chưa chuyển được nó từ trước đến thanh. Còn về đàn ông liệt dương là một cái bệnh. Còn về sự tu hành là ý chí nó phát triển hướng thượng hay không. Nếu tu mà tạo hình thức bề ngoài, không chịu giải tỏa trước điển bên trong bằng Pháp Luân Thường Chuyển thì cũng như không. Sự giao cấu là sự cọ sát giữa hai luồng điện âm dương đến trung hòa, là giải quyết mọi sự việc dâm động mà thôi. Lúc đó sẽ không còn thích thú gì nữa. Còn cảnh vợ chồng và tình yêu thì cũng như làm tuồng vậy thôi. Hát xong là hạ màn, mạnh ai nấy đi. Tùy theo sự thiện ác của mọi người mà chuyển hóa. Phần hồn cũng như con người, học hết lớp này rồi đổi sang lớp khác. Học mãi học hoài, học đến vô cùng tận vì phần hồn là vô cùng tận và bất diệt thì phải học hỏi và tiến hóa đời đời. Còn về phần ông Tư đã nói là đúng. Vì muốn cho mọi người hiểu sự thật nhiều hơn cho nên Ngài không ngại gì xác nhận điều này, không nên lấy vải thưa che mắt thánh. Chuyện con thắc mắc là chuyện thông thường không có gì quan trọng cả. Nếu người nào ở giá và họ có ý chí thì họ cũng đạt được sở nguyện và họ cũng phải bị đổi tánh nếu họ không tu. Bà E. xác nhận là đúng. Ông E. và mọi người tu nó có bị hư bộ phận sinh dục đâu. Nó còn khỏe mạnh hơn nhưng nó hướng thượng tự giải thành ra không cần thiết. Vì lo thiền, không đủ thì giao dịch với sự động loạn đó thôi. Nếu liệt dương thì ai dám tu pháp này, có hại cho sức khỏe. Nếu thực tâm hành thiền thì sẽ được cải số. Tử vi thì dựa trong sự kích động và phản động của ngũ hành. Nếu chúng ta hành Pháp Luân Thường Chuyển đều hòa thì sự kích động sẽ hướng thượng, thì chiều hướng kích động sẽ được thay đổi. Tử vi là bên ngoài xâm chiếm, bên trong chấp nhận thì mới

tạo thành nghiệp. Còn bên trong không chấp nhận thì sẽ không có nghiệp. Nghiệp là khổ đó con. Chân lý thì trong thiện có ác, trong ác có thiện, không bao giờ tách rời được. Con nói đúng, ta tu trong sự khai triển trung dung để minh thiện ác cùng một thì mới giải thoát được. Giết một người, cứu muôn người thì kẻ giết người luôn luôn phải đền tội. Vì loài người là đáng quyền năng của Thượng Đế, thế gian không thể chế tạo được nó. Còn về chay hay mặn thì tùy theo sở thích của hành giả. Đến lúc chán mặn thì mới ăn chay được, chứ không bắt buộc, tùy theo nhu cầu của cơ thể và hoàn cảnh mà thôi. Còn nói ông Tám vô trách nhiệm và ba phải là rất đúng. Ông Tám là con người thích sự tự do, đối đãi bình đẳng, thì ông Tám chỉ có hành và trao đổi với những người nào muốn trao đổi với ông Tám. Trong đó ông Tám đồng học với người ấy. Có trách nhiệm hay chẳng là phần Hồn của người sử dụng bản thể mà thôi. Còn ba phải là lên xuống, rẽ ngã ba đường, thì đường nào bạn cũng có quyền đi. Dù cho ông Tám làm cảnh sát Vô Vi thì cũng không có quyền phạt họ vì họ đi đúng theo ý muốn của họ. Nhưng đường nào rồi cũng đến nơi. Chậm hay là mau đó thôi. Vậy các bạn nên làm ba phải hay một phải?

Người bỏ xứ VN là uống và ngu, dù có đi đâu rồi cũng sẽ có cơ hội về VN. Vì VN thời tiết được ưu đãi, không nóng quá, không lạnh quá. Được đi xứ ngoài thì sẽ quý và nhớ VN. Còn về phần ông Tám bị sự đối đãi đưa đẩy, ông Tám từ thành phố xuống tới kinh tế mới; từ kinh tế mới nước ngập giường ngủ cũng trôi, và chỉ còn một tắc là ướt lưng. Xin về thành phố tiếp tục cứu người miễn phí, nhưng cũng không cho. Nhưng ông Tám vẫn chấp nhận trong tinh thần lấy trời làm nhà, lấy đất làm giường, ngày nay lại được sống trong frigo dưới 0 độ 25 độ, vẫn vui và chấp nhận đến giờ phút rời thế xác, vẫn thương yêu và giúp đỡ mọi người tùy theo khả năng,

chẳng oán trách ai cả, vì tu thì phải học bài khó hơn người thường. Nhiều người đã thấy ông Tám khóc, thành ra ông Tám khổi khóc và chỉ cười qua ngày mà thôi. Còn ông E. nói ông Tám định mua tàu ra đảo ở thì không có điều này. Chắc con nghe lầm, ông E. không bao giờ nói bậy. Ông Tám không bao giờ quên VN và ước mong được cơ hội sống với các con. Ông Tám già, chẳng có ai thềm mướn, ở Canada cũng vậy. Ăn một ngày một buổi rồi cũng qua. Nếu con muốn ông Tám giải thích thơ thì con nên chép nguyên bài thì mới giải thích được. Một câu thì không bao giờ đúng. Còn việc đi hay ở thì do quyền của cá nhân chứ ông Tám không có quyền quyết định cho con. Nếu có ai mời con xuất ngoại du lịch hợp pháp thì nên đi, còn nguy hiểm thì không nên.

Hôm nay ông Tám nói chuyện với con nhiều nhứt. Con rất trung trực và lắm cảm, làm sao lập gia đình. Hôn con và chúc con vui tiến.

Ông Tám của con,
L.S.H.

Thơ của M/M ngày 6/5/80 chỉ có trọn vẹn một câu:
“ *Thiên thượng nhân gian duy ngã độc tôn* ”

Montréal ngày 5/6/80

Kính gửi M/M,

Thiên thượng nhân gian duy ngã độc tôn

Quy nguyên chỉ có phần hồn
Trường sanh bất tử ôn tồn giải phân
Sống trong thảng cảnh thanh bần
Giải thông đời đạo góp phần dựng xây
Minh tâm kiến tánh hằng ngày
Giải thông ngũ tạng thơ ngây chẳng còn
Xét xem chơn đạo đường mòn
Giúp người tại thế sống còn tiến lên
Hạnh tâm ý chí vững bền
Giữ cho sáng suốt chẳng quên điều lành
Sớm tu sớm đạt sớm thành
Về nơi không động đã dành sẵn cho
Thực hành chẳng ước chẳng mơ
Đến nơi dễ dãi tạo đồ mà đi
Điển thông thả lỏng tiến ghi
Ra vô dễ dãi ta thì tiến lên
Hành thông minh cảm đạo nền
Trong ta chậm tiến vì quên hiếu hòa
Nam Mô niệm Phật Di Đà
Khai thông sáng suốt cảm hòa nơi nơi
Chẳng còn nhiều động lệ rơi
Trời ban tình đẹp nơi nơi phân hòa
Phật tâm sáng suốt thật thà
Vui hòa phát triển vượt qua hồng trần
Tình thương cao đẹp muôn phần
Độ người tiến hóa tùy tầng cảm giao
Hòa cùng muôn sắc muôn màu
Quy nguyên có một trạm đầu giải thông
Điển thông chuyển tiếp nhiều vòng
Đến nơi vô tận hóa công hợp hòa
Cha Trời quả thật là Cha

Tạo ra Tiên Phật hợp hòa nơi nơi
Làm người hiểu rõ ông Trời
Công bằng tự giác chẳng rời thương yêu
Thương Cha kính Mẹ yêu nhiều
Giữ điều sáng suốt chẳng liêu sa mê
Thanh tâm hướng trở lộn về
Trung tâm sinh lực hương quê của Hôn
Chớ nên làm tướng bôn chôn
Đời là cảnh tạm lý đôn đốc hoài
Càng tu càng rõ chánh tà
Khai cùng hữu ích tạo hòa đẹp duyên
Trung dung giao cảm nối liền
Đạo đời hai nẻo chẳng phiền trách ai
Sửa mình tiến hóa hoài hoài
Chẳng còn bực tức so tài với ai
Viết thơ nhiều ít cũng sai
Ý không tả hết miệt mài khổ tâm
Tham thiền thanh tịnh âm thầm
Tâm không động loạn khỏi tầm lo âu
M/M đón nhận nhiệm màu
Hai Không hòa hợp thâm sâu chơn tình
Chung quy cũng sống một mình
Lấy không làm đích tự mình lấy lòng
Chẳng còn lý luận lòng vòng
Một câu cũng đủ cũng tòng đến nơi.

Kính thư,
L.S.H.

TP HCM ngày 2/5/80

Kính thưa ông Tám,

Cũng như thứ năm hằng tuần, hôm qua thứ năm 1/5/80, con có đến thiền đường và huynh E. cho con xem bài thơ của ông Tám đề ngày 8/11/79 gửi từ Manila về. Đang hồi nhớ thương ông Tám đến tột đỉnh, làm thơ của người Thầy cao quý của con tác động mạnh vào tâm hồn con và trong một lúc xuất thần con đã thừa tiếp điển của ông Tám viết ra bài thơ: "Hướng Nội" kèm theo đây để kính trình ông Tám và xin ông Tám chỉ dạy thêm cho con trên đường tu luyện mà ông Tám đã dẫn dắt gia đình con bấy lâu nay.

Ngày 11/12/79, con có viết thơ gửi Thầy và gửi sang Manila cho ông Tám, tới nay con chưa được hồi âm, con xin sao lại và gửi kèm theo đây cho ông Tám. Ngày 20/3/80 con cũng có viết ra bài thơ "Gửi Bạn" để gửi cho các bạn đạo ở Bình Dương vì thấy mấy lúc gần đây các bạn đạo bị vọng động nhiều, có sự đổ kị nhau. Con cũng xin sao chép kèm theo đây để con trình lên Thầy. Cho tới nay con đã viết được hơn 70 bài thơ mà đề tài thì cũng chỉ quanh quẩn những điều mà ông Tám đã chỉ dạy bấy lâu nay. Những bài thơ đó mục đích trước tiên là để nhắc nhở con tu học và sau cùng để cho các bạn đạo cùng xem. Con xem hình ông Tám mặc đồ lạnh ngồi trong xe bus và đứng trên đỉnh núi tình thương, trông ông Tám thật buồn cười quá. Bà Tám viết thơ cho chị E. bằng tiếng Pháp, anh em xúm đọc thật là vui. Con trông cảnh ông Tám ngồi quây quần với các đạo hữu Y., T., L. và B., lòng con rộn lên niềm sung sướng, cảnh của một gia đình Vô Vi đầm ấm. Ông Tám cho con kính gửi đến các đạo huynh Y., T., L., và đạo muội B. và tất cả huynh đệ Vô Vi bên đó lời thăm hỏi kính mến của con. Trên con đường tu hành mà ông Tám đã vạch ra, chúng con luôn luôn cố gắng kiên trì hành sửa ngày ngày

dù cho gặp nhiều khó khăn vật chất, nhưng tinh thần Vô Vi của chúng con luôn luôn sáng suốt thanh tịnh.

Con kính chúc bà Tám, em T. và bà D. được nhiều tiến bộ. Vợ chồng con mong sớm nhận được những bài học của ông Tám.

Kính thư,

V.M.

*Tả đạo bàng môn xuất hiện rồi
Tranh giành uy thế tạo thành ngôi
Chê khen đủ thứ phê bình luận
Rốt cuộc quy hoàn nuốt chẳng trôi.*

Ông Tám viết ngày 8/11/79

Thừa tiếp điển: Hướng Nội

*Ma vương tà đạo đến đây rồi
Tu giành tu giựt giựt cái ngôi
Vung vít chê khen u ơ luận
Rốt cuộc linh hồn nuốt chẳng trôi*

*Chẳng trôi lý đạo Thầy ơi
Bao lần Thầy dạy ôi thôi dạy hoài
Vô Vi đừng có vọng ngoài
Hướng về tâm nội lập đài công phu
Tiểu thiên là chốn còn mù
Phải năng khai mở thì tu mới thành
Tâm mà còn nghĩ rắp ranh
U ơ bàn luận đạo thành đạo ma
Khen tài khen phép người ta*

*Tu mà ưa phép quý ma khoe liền
Ngồi thiền tâm nháy hồi liền
Ngồi hoài vẫn thấy như điên cõi lòng
Tu mà như vậy uống công
Nước mình mình mở lòng mình mình khai
Mở khai khai mở tự mài
Phật lòng ắt sáng Phật đài ắt lên
Đường tu trên đã tạo nền
Ông Tư ông Tám bảo bền tiến tu
Sửa mình nhớ sửa lu bù
Đạo tâm phát sáng tánh mù phát minh
Công phu công quả công trình
Cha Trời thương dạy tự mình tiến lên
Bên Trên Cha đợi mình lên
Mình đây tự học thi lên thiên đàng.*

2/5/80

M.

Gởi Thầy

*Từ ngày xa cách đến nay
Nhớ Thầy rất đổi bao ngày con trông
Hôm nay mạo muội mấy dòng
Dâng Thầy con gởi cho lòng thành thơ
Đường tu nào có dám lơ
Không Thầy phải gắng còn hơn gần Thầy
Khó khăn gặp phải ngày ngày
Thầy khuyên Cha dạy con ngày nhớ ghi
Vợ chồng nhắc nhở nhiều khi
Dù nhau thẳng tiến vô vi luyện hoài
Công phu cố gắng kéo dài*

Con nay tình tấn hơn ngày khi xưa
Được nhiều ấn chứng con thừa
Rất hay rất đẹp như đưa mở đường
Điển thanh con nhận cũng thường
Đường thơ khai mở thường thường con ghi
Mỗi bài mỗi học mỗi thi
Học rồi lại học lắm khi chưa rành
Hạnh tu con quyết học nhanh
Trau lồi sửa nét con canh bên lòng
Xin Thầy chỉ dạy chữ KHÔNG
Cho con thoát tục đường hồng đáo lai
Con nay rất sợ rơi đài
Ở nơi thế tục một ngày chẳng mong
Theo Thầy tự hỏi được KHÔNG
Hỏi rồi tự luyện chữ KHÔNG luyện hoài
Ước mong sẽ có một ngày
Thầy thương Thầy độ mỗi ngày mỗi nhanh
Điển thanh còn rất mong manh
Căn trần dứt bỏ mười phần còn ba
Ở nơi thế tục rầy rà
Chẳng ham chẳng muốn thật là tâm con
Mấy lời thành thật nỉ non
Xin Thầy chứng độ cho con yên lòng
Yên lòng quyết đạt chữ KHÔNG
Chữ KHÔNG chưa đạt chẳng mong nghỉ ngừng
Thiền đường vẫn tới thường thường
Huynh Em vẫn gặp vẫn thường hỏi han
Hỏi han về đạo đạ bàn
Hỏi thơ ông Tám giải bàn học thêm
Cuối thư kính chúc êm đềm
Chúc ông bà Tám, Tuyết em cùng Di.

*Kính thơ
M.*

11/12/79

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn

Gởi bạn đạo,

*Hôm nay đệ có mấy dòng
Gởi về huynh đệ tấm lòng tư duy
Từ ngày ngộ pháp Vô Vi
Nghe lời Thầy dạy chẳng gì chuyển lay
Công phu cố gắng ngày ngày
Nội tâm thanh tịnh tự rày yên vui
Hạnh tu luôn phải rèn trui
Công trình cố tạo khỏi lùi bước đi
Công lao tu luyện quản gì
Hằng mong thoát tục để đi trở về
Linh Tiêu ta đã chọn thề
Hướng về Bạch Ngọc lần về vinh quang
Đường về dù thật thênh thang
Nhưng lòng không quyết đã tràng uống công
Hôm nay ngồi nhớ chạnh lòng
Nhớ Thầy nhớ bạn một dòng Vô Vi
Kiểm qua một lượt tràng thi
Lòng thêm se sắt cũng vì rớt rơi
Lời Thầy chẳng học để lời
Nên còn động loạn để rơi đường tà
Bao năm Thầy đã thiết tha
Dạy bao bài học thật là minh quang*

Học bài chẳng học sang ngang
Trí phàm lý luận vẫn than sự đời
Chữ Không là vốn sự đời
Đổi thành chữ Có nên đời mới diên
Muốn tìm cái thú triền miên
Chữ Buông Chữ Bỏ dính liền chữ Tu
Xuống đây là kiếp ở tù
Trả mau cho hết để bù về thôi
Sao còn bám cửa lối thôi
Cửa là cửa tạm để rồi hườn Không
Kéo thêm cái kiếp trong vòng
Trả cho hết nghiệp để mong còn về
Tu đây đừng nghĩ khen chê
Ai tu nấy được khen chê rầy rà
Được khen cũng chẳng thiết tha
Chê người trách bạn thật là chẳng nên
Tình thương cố gắng tạo nên
Thương người thương vật giữ nền từ bi
Thương người cùng họ Vô Vi
Anh em cùng pháp khác chi cùng nhà
Tình thương đi đến tình hòa
Người người cũng hiệp người nhà hòa hơn
Chẳng nên đổ kỹ giận hờn
Cùng nhau ngồi lại nhịp đờn hòa ca
Ca bài sum họp một nhà
Dù nhau cùng bước lấy đà tiến lên
Bên Trên Thầy đã tạo nên
Cứ lần theo đó vững tiến tu
Vô Vi là pháp tự tu
Tự tu tự tiến hết mù tới minh
Minh tâm minh tánh minh tình
Đạo là sáng suốt tánh tình chơn ngay

*Tu đây đừng nghĩ làm thầy
Tu tâm dưỡng tánh nhìn Thầy noi gương
Đường tu thẳng tiến một đường
Nghĩ quanh nghĩ quẩn là đường loanh quanh
Đường tu cố gắng trọn lành
Công tu chẳng uống Trời dành đường lên
Mấy điều Thầy dạy ở trên
Đệ nay ghi lại nói lên tấm lòng
Tấm lòng ưu ái thiết tha
Với tình huynh đệ đạo ta đề huề
Ráng tu kéo trễ ngày về
Ngươi này gần hết đường về còn xa
Bạn ơi chớ khá dần dà
Mấy lời tâm sự gọi là ưu tư.*

20/3/80

M.

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn

Montréal ngày 23/6/80

V.M.,

Ông Tám đã nhận được thơ con đề ngày 2/5/80, được biết sự quyết tâm tu luyện của chúng con không ngừng. Nó cũng là một khích lệ lớn lao cho những người đã tự tạo lấy sự xao xuyên bơ vơ. Trong chu trình tiến hóa đều phải hòa cảm trong trật tự của càn khôn vũ trụ. Sự nhớ nhung hướng về

đạo pháp là điều cần thiết của cuộc sống hằng ngày. Tâm linh luôn luôn trụ hóa và tiến thẳng hướng về trung tâm sinh lực của cả càn khôn vũ trụ mới học được sự quý giá của sự dũng tiến, sáng suốt để hòa cảm, sáng suốt trong mọi khía cạnh thương yêu. Ý thức cơ hội giải nghiệp hiện tại do Thượng Đế đã ân ban, không có một ai trong càn khôn vũ trụ này có thể vượt qua Chân Lý và bỏ Chân Lý được cả. Nhưng vì sự mê muội, mê chấp của thời kỳ vàng thau lẫn lộn mà thôi.

Con thanh lọc đã bắt đầu khai diễn khắp nơi nơi để cho mọi tâm linh tự hướng về với sự thật. Sự hùng mạnh của vật chất đã bành trướng và trì kéo tâm linh đến mức độ vô cùng sa đọa, nhưng tâm linh lại tự nó vươn lên trong sáng suốt để tự mình giải mọi điều uẩn trắc của nội tâm thành công trong con đường thực hiện tình thương và đạo đức. Nhân sinh hòa cảm thương yêu vô cùng, hợp với tình Trời, đạt đến mọi sự công bằng sẵn có.

Khai thông uất điểm quanh co
Chẳng còn động loạn tự mò đến nơi
Cảm thông minh lý của Trời
Nằm trong đời đạo tạo nơi an toàn
Bình tâm vững chí quy hoàn
Thanh tâm tự đạt mở đàng tự đi
Thực hành đời đạo gắng ghi
Tâm thời sáng suốt thực thi hành trình
Càn khôn vũ trụ hòa mình
Thương yêu vô tận tâm linh hợp hòa
Chẳng còn tạo cảnh phân xa
Tâm hồn thanh giải lập đà tiến thân
Lấy không kiểm soát cán cân
Lấy hòa chung giải tâm thân đạo đời
Lý kia phân giải nơi Trời

Tâm kia tiên hóa mở lời giác tâm
Vô cùng sáng suốt diệu thâm
Cha ban tình đạo con tâm đến nơi
Sửa mình giai đoạn đạo đời
Chẳng còn tăm tối tùy nơi giải bày
Một lòng một dạ chẳng thay
Vui cùng đạo pháp ngày ngày học thêm
Tham thiền hóa giải đêm đêm
Học cho mình đạo tạo niềm thương yêu
Tâm linh hướng thượng càng nhiều
Bình tâm sáng suốt lại yêu đạo đời
Hòa mình thanh cảnh nơi nơi
Khó không thấy khó thấy đời giúp ta
Sống trong cực khổ mới hòa
Thương yêu làm gốc chung nhà nhớ thương
Tâm linh khai triển rõ đường
Quy về nguồn cội yêu thương vô cùng
Hồn là bất diệt bao dung
Vui tươi trẻ đẹp trung dung hợp hòa
Cùng chung tả hữu một nhà
Tứ chi hòa một lập đà tiến thân
Trí tâm khai triển xét phân
Góp phần xây dựng cơ tầng quang khai
Rõ mình xét họ mới tài
Ai ai cũng phải tự đày lấy thân
Sửa mình tiến hóa tối cần
Cảnh đời là thế chỉ lần tiến lên
Ở đâu cũng vậy chớ rên
Tâm ta hợp nhứt đạt nền quy nguyên
Chẳng còn rắc rối cảm phiền
Tùy duyên hóa giải tùy miền cảm giao
Bình tâm phân rõ nhiệm mầu

Giúp cho hồn tiên đáp tàu về quê
Chẳng còn lý luận khen chê
Vạn linh quy nhứt muôn bề yên vui
Thế gian lấm cảnh lấm mùi
Rốt cùng cũng vậy tạo vui tâm hồn
Biết đời rõ đạo sanh tồn
Chẳng còn tâm tối ác ôn điên cuồng
Sống trong lẽ phải tạo nguồn
Thương yêu vô tận chẳng buồn Cha Trời
Lý Ngài phân rõ đời đời
Giúp con tiến hóa tự rời tham sân
Tâm linh tiến hóa tối cần
Thanh nằm trong trước góp phần dựng xây
Tâm minh mới rõ được Thầy
Giữ thanh tiếp xúc thân này mới an
Bình tâm sáng suốt vui bàn
Từ đời qua đạo mở đường tự đi
Vượt qua bản chất sân si
Minh đời xét đạo ta thì tiến lên
Ý tâm siêu lạc vững bền
Mênh mông Trời Đất quy đền Cha yêu
Càng yêu đạt pháp càng nhiều
Phật hòa cứu độ tiêu diêu khỏi trần
Thực hành tu luyện khai tầng
Cảm giao Trời Phật tiến lần đến nơi
Càng tu càng tự xa rời
Tham sân động loạn nhớ lời Phật ban
Hướng về không động tâm an
Khai màn đạo pháp vui bàn nơi nơi
Cha phân chơn lý chơn lời
Dạy cho con trẻ đời đời không quên
Sửa mình chung hưởng đạo nền

Cần khôn vũ trụ vững bền chuyển xoay
Động lòng mến cảm thương Thầy
Thương Cha quý Mẹ vui vầy đạo tâm
Thanh hồn thức giác siêu thâm
Càng tu càng tiến càng tầm đến nơi
Quý mình quý họ quý Trời
Mở lời hòa thuận tạo lời thương yêu
Thật thà tu luyện càng siêu
Giúp người tiến hòa đạt nhiều tâm linh
Tại đây đạo hữu vẫn tin
Lo tu lo luyện sửa mình gắng tu
Tinh vi đời đạo thoát mù
Thực hành là chánh tròng tu thiên đình
Tu còn tranh chấp đệ huynh
Tâm linh sẽ mất giam mình chấp mê
Chẳng sao thức giác tiền kề
Phật Tiên hóa giải hướng về hư không
Chẳng còn trong ước ngoài mong
Tam công thức giác chuyển vòng khai minh.

Ông Tám của các con,
L.S.H.

SG, ngày 1/6/80

Kính gửi Cha Tám,

Hôm trước Tết con có gửi đến Cha Kim một lá thơ. Tự nhiên hôm đó nhớ Cha kinh khủng, thương Cha kinh khủng, không kèm chế được, nên con viết gửi đến Cha một lá thơ. Hôm

mùng Hai gặp Cha, Cha có nói là Cha có đọc lá thư và thích luôn những gì con viết trong đó.

Cha Tám ơi, Cha cũng không hiểu con sao? Cha cũng như mọi người cho rằng con nghi Cha Kim, không phải vậy đâu. Khi mọi người hỏi con về Cha Kim, con đều nói đó là luồng điển Ngọc Hoàng Thượng Đế, nhưng trước hết chúng ta phải trở về với cái Ngọc Hoàng Thượng Đế của chúng ta trước và điều quan trọng là làm cho Ngọc Hoàng Thượng Đế trong chúng ta sáng lên kìa. Còn tối ngày cứ lo Cha Kim sáng quá, Cha Tám hay quá, Cha Mùa dở quá và Cha gì gì đó tà quá làm chi? Để nghe nào thanh thì nào vô, Cha nào trước thì né ra. Ôi! Cha thanh hay trước gì cũng dạy cho chúng ta tiến hóa hơn.

Người ta cho là con nghi Cha, không tin Cha, có lẽ vì con không ôm Cha, không thần thánh hóa Cha, không tôn sùng Cha, nên người ta nghĩ là như vậy. Nhưng họ đâu biết rằng con đang cố gắng trở về với Cha thật sự của chính mình. Cha Tám ơi, con không quan niệm eo hẹp là Cha chỉ mới xuống qua Kim Thân Cha thôi, mà Cha đã xuống từ lâu, ở khắp nơi, ở mọi trạng thái, ở mọi hiện tượng. Nhưng chúng ta may mắn hơn là được một Kim Thân, có hạnh tốt, thông minh, sáng suốt, tiếp được luồng điển sáng dạy thêm cho chúng ta những Chân Lý siêu diệu sáng suốt. Vậy chớ những Chân Lý của Cha Tám giảng hồi đó tới giờ là đâu? Cũng của Cha vậy. Nhưng sao họ không thấy những lời giảng đó của Cha mà chỉ nghe Kim Thân giảng mới đó là của Cha? Tại vì nghe ông Tám nói đó là Cha thì những lời giảng đó là Cha giảng. Còn nếu ông Tám nói đó là con ma đó, chắc là người ta sẽ cho đó là con ma giảng. Ôi! Người ta quan niệm Cha eo hẹp quá, nhỏ nhoi quá. Người thường niệm Cha nhưng họ hiểu gì về Cha? Họ đang nghĩ Cha là một ông to tát nào đó. Họ đâu biết rằng họ đang sống trong lòng Cha bao nhiêu lâu rồi. Xung quanh họ, Cha đầy đầy mà họ không nhìn ra. Cha đứng đó mà họ không

thấy. Để rồi họ réo gọi Cha luôn, để được phù hộ, hộ độ mà không biết Cha ở đâu. Nghe Cha ẩn thì mong sao Cha mau xuất hiện để đánh lễ, để hưởng điển.

Cha Tám ơi, con không nghĩ về Cha như vậy. Con thương mến Cha Kim Thân qua những hạnh tốt của một cô gái và học hỏi những Chân Lý siêu diệu của luồng điển sáng suốt. Con không thấy Cha là một ông Ngọc Hoàng Thượng Đế to tổ bố ngồi đó uy nghi, khe khắt, hù dọa, hứa hẹn, mà cha là những cái gì mật thiết, nhất xung quanh con. Con nên tận dụng. Cho nên tại sao có khi con kêu ông Tám là Cha, có khi là Thầy, có khi là anh em, có khi là bạn bè, như có cái thư con viết cho cha Tám đó? Mà y mà y, tao tao, nhưng sao con khoan khoái lạ thường.

Con thấy Cha Tám gần gũi với con hơn, thương yêu con hơn. Nhưng một người khác đọc là thư đó, họ nghĩ gì về con? Họ cho là ngã mạn nữa chăng? Không sao, nghĩ gì về con cũng được. M/M vẫn là M/M. Con không tin Cha, con không theo Cha. Họ nghĩ như vậy. Nhưng dù ở nơi nào, lúc nào, con cũng có Cha trong con. Cha là một cái gì nhỏ nhoi nhất, mà cũng là to lớn nhất. Và cái Cha nhỏ nhoi đó hay to lớn đó cũng do con sanh ra : Thiên thượng nhân gian, duy ngã độc tôn mà Cha Tám. Tất cả cái gì cũng do mình sanh ra cả, của con cả. Tư tưởng con sanh ra một ông Ngọc Hoàng, mới có ông Ngọc Hoàng. Tư tưởng con sanh ra ông Phật, mới có ông Phật. tư tưởng con sanh ra con ma, mới có con ma. Thành Mỹ, thành Tây đâu có biết Ngọc Hoàng, nó đâu biết Phật. Nó đâu chỉ biết Chúa hay Đức Mẹ vì tư tưởng nó sanh ra Chúa và Mẹ thôi. Cho nên tất cả cảnh vật tư tưởng đều là con của con hết, vì nó sanh ra.

Trời ơi, lại những tư tưởng, mà nói ra, người ta lại cho là cao ngạo, ngã mạn nữa. Nhưng mà không sao, tất cả đều trong Sanh, Trụ, Hoại, Diệt. Hôm nay con ra một lý này, nhưng

ngày mai nó lại diệt và sanh ra lý khác nữa, một nó diệt. Sanh diệt, sanh diệt mãi trong càn khôn vũ trụ. Và đôi khi con quá mệt mỏi với những tư tưởng của con, nhưng rồi con cũng biết: mệt rồi khỏe. Sanh diệt mà. Như con viết những dòng chữ này đây đến Cha, khi Cha đọc nó thì có lẽ con nghĩ khác rồi. Con biết Cha bận lắm, đừng trả lời con cũng được. Con không muốn viết cho Cha, nhưng sao con cứ phải viết. Viết cho Cha xong, con được nhẹ nhàng tư tưởng Cha à. Vì có Cha thông cảm với con thôi. Mọi người, trời ơi, con khó nói mọi người nghe quá. Có lẽ tư tưởng con khùng, Cha nói xa thằng T., khùng mò không ra. Ra chữ Cha. Nhưng mà rồi nó kẹt lại và lại thông và lại kẹt.

Con mệt mỏi ghê, nhưng đó cũng là để cho con tiến hóa. Những cái thông hay cái kẹt đều là giả tạm, là tà luân, vì nó còn nằm trong sanh diệt. Bao giờ hết sanh diệt đây Cha? Chắc lúc đó là lúc trở về hư không. Hư không xa xôi quá Cha ơi. Đôi khi mới gói chùn chân, con lại chậm bước. Con không ham hố cái gì trên thế gian này đâu Cha ơi. Nhưng bước lên, sao con lại bước không nổi nữa. Nghiệp con quá nặng, trì kéo con mãi trong cái chốn trầm luân này. Con không tu chỉ để cho Cha chấm điểm, như không ăn chay để được Long Hoa, không phải đi làm công quả này kia kia nọ để hưởng thời Thượng Ngươn Thánh Đức. Con không cần hù, không cần dọa, không cần khen. Nhưng không sao, có những người cần phải hù họ mới tu Cha Tám à. Cần phải dọa họ mới sợ. Trước con còn phân biệt cái lý và tapis con vẫn làm chân người ta rướm máu. Nhưng bây giờ con đang tập làm tapis êm dịu hơn nữa, êm ái hơn nữa, nâng niu những bàn chân dẫm lên, cho họ thấy rằng những Chân lý đó đều đúng. Đúng tất cả, không có gì sai hết, phải không Cha Tám? Tất cả Chân lý từ trước tới thanh đều đúng ở mọi tầng giới đó.

Cho nên từ trước tới giờ, Cha Tám cũng đã dạy con một Chân lý. Đó là: Tất cả đều đúng. Những tư tưởng ô trược, xấu xa của con, đến hỏi Cha Tám, Cha đều nói đúng. Phải rồi, tất cả đều đúng. Ông đó ông cứu người, đúng lắm. Nhưng ông kia ông giết người, cũng đúng luôn, Chân Lý luôn. Cha Tám ơi, hôm nay thương nhớ Cha vô cùng, thấy tình thương Cha qua những người xung quanh con, thấy Cha nhỏ nhoi như cọng cỏ, hạt cát, Cha nhẹ nhàng như những mây trời vương vương, Cha hùng vĩ như những ngọn núi to lớn, mạnh bạo như luồng gió thổi qua vườn cây phải ngã nghiêng, Cha rực rỡ như ánh nắng vàng chiếu rọi và đẹp xinh như cảnh hoa con đang nhìn. Cha ơi, thương Cha quá. Cha ở khắp nơi, Cha ở mọi tầng giới, ở mọi trạng thái. Cha là những gì nhỏ nhoi nhất mà cao siêu nhất, con nghĩ tới, phải không cha? Thương Cha vô cùng tận. Cha Tám ơi, nhớ Vĩ Kiên kinh khủng. Yêu Vĩ Kiên quá, một tình yêu nhẹ nhàng, bàng bạc trong tâm hồn con. Cha thấy cái mặt Vĩ Kiên có ghét không Cha? Nếu thấy được hào quang Vĩ Kiên, con còn yêu Vĩ Kiên tới bực nào. Cha cho con gửi cái hôn đến Vĩ Kiên.

M/M

Montréal, ngày 27/6/80

Con yêu dấu,

Thư con đề ngày 1/6/80 đã diễn tả tình thương vô tận hướng về Cha Hai Không. Cực tối cũng không, cực sáng rồi cũng không. Rốt cuộc hư không là chánh pháp.

Qua bao nhiêu ngày tháng con được trao đi giữa sự sáng suốt của con và Cha. Chúng ta đã đồng tiến tới một bước, ôm ấp và chung sống với nhau trong giây phút thiêng liêng. Từ tình cảm thương yêu cho đến giây phút xé lẻ, phân tán, trầm trọng trong tâm tư yếu hèn để thực hiện một bài học cho hậu sanh, hoàn tất nhiệm vụ từ đời lần đạo.

Con ơi, con được một phần nào sáng suốt thì con thấy lại càng đau khổ, càng thương yêu cho những bạn đồng hành đang sống trong tâm tư yếu hèn, chưa hội tụ được đầy đủ sự thức giác của chính họ. Con và Cha vẫn đi, vẫn phải đi trong mọi ý thức sâu cạn, bình động, để đóng góp và nâng cao trình độ cho bao nhiêu khía cạnh hướng về chúng ta và cần phải tiến. Một việc làm đầy ý nghĩa và tinh vi của đấng Cha trời đã ban rải cho chúng sanh trong mọi hoàn cảnh, bao gồm mọi trạng thái. Vậy con là gì hỡi con? Có phải là công cụ của Thượng Đế không? Hai Không là gì? Có phải là của Ngài hay không? Sự nhớ nhung và thương yêu có phải của Ngài hay không? Sự bình thản và vọng động do ai đã tạo? Bài toán này đến bài toán khác, triền miên thay đổi từ cuộc diện bên trong cho đến bên ngoài. Sự sáng suốt tiến hóa của mọi tâm tư do ai đã tạo dựng? Sự uẩn tất tâm hồn, ai đã gây? Sự giáo dục tinh vi vì Ngài đã thực hiện ngày lẫn đêm, từ thiên đàng cho đến địa ngục? Từ sự hăm dọa cho đến sự thăng hoa, luôn luôn sống động trong trung tâm sinh lực của muôn loài vạn vật, hòa cảm với sự sáng suốt đời đời không phai.

Cha đã đưa Vĩ Kiên sống với con, ngay ở trong con và ngoài con, đã thúc đẩy con sống với tâm tư vĩ đại kiên cố. Con thích xem vòm trời xanh, con thích đám mây trắng tự tan theo định luật. Con thích sự hùng vĩ hóa sanh của Tạo hóa, con thích tiếng kêu của con mèo, con thích sự êm dịu khi con vuốt ve thân nó. Con thích trở dậy những bản nhạc hùng vĩ đầy tình cảm. Con thích nụ cười bất diệt của nhân sinh. Con thích

sự reo mừng của những đóa hoa đua nhau đón mừng con giữa lúc bình minh. Con thích sống như đóa hoa sen bình thản. Con thích khóc trong mọi khía cạnh thương yêu. Con thích cười trong sự thử thách. Đó là biểu hiệu sự sống của Vĩ Kiên với con và không bao giờ xa con. Con ghét nó là con ghét con. Con yêu nó là con yêu con. Con càng yêu nó thì con sẽ tiến tới phong cảnh hùng vĩ và thông cảm với đấng Tạo hóa. Từ cái không thích đi tới thích mọi trạng thái, và sống với mọi trạng thái, nhiên hậu mới trở về nguồn cội vĩ đại và kiên cố. Hồn của con đang ngự trong tạng tim, trung tâm sinh lực của ngũ tạng, chịu trách nhiệm và quản lý từ bộ đầu đến dưới đầu ngón chân. Có phải là Thượng Đế của tiểu vũ trụ không? Thương yêu con và chúc con vui tiến.

Cha của con
L.S.H.

Columbus, ngày 28/5/80

Kính thưa ông Tám,

Con thành tâm chào mừng Đức Phật, con những mong được một lần yết kiến Đức Ngài mà không biết có được duyên phước hay chăng. Hôm nay với lòng thành ngưỡng mộ, con xin mạn phép kính gửi về Đức Ngài vài vần thơ non nớt và kính mừng Đức Ngài vĩnh kiếp trường tồn cao thân Phật vị.

*Nghe danh Đức Phật đã từ lâu
Dẫn dắt quần linh đến cảnh màu
Ngưỡng mộ đức ân thâm tưởng niệm
Tôn sùng đạo cả cố dời trao*

*Cha Trời ban phước con nhuần gội
Mẹ Đất bảo tồn trẻ thoát đau
Thành kính con xin hầu Đức Phật
Từ bi cứu độ vượt qua cầu.*

*Kính bái,
Con
L.T.U.*

Montréal, ngày 27/6/80

U. con,

Quy tâm để hội lý cao siêu
Thượng thức nhơn gian chẳng có nhiều
Càng cực sanh tồn giao chánh lý
Từ bi hỉ xả trí thanh điều

Hữu tâm đắc ngộ quy tùng luật
Pháp giới khai tâm ngộ tiến siêu
Phật lý đạo đời quy về một
Tử sanh sanh tử hợp thiên điều

Hữu tâm năng chứng ngộ
Vô tâm lạc cộ cũng chẳng có ai

LÊ giáng trần tự nguyện siêu sinh
THỊ phân đời đạo sớm quy hình

UYÊN kêu cầu cứu đều vô hiệu
Hạnh triển hành trì đạt pháp tinh

Pháp tinh sớm đạt chơn tình
Quy hình vạn trạng chính mình là Cha
Nằm trong nguyên lý thương hòa
Chơn tâm độ tiến mới là tình Cha
Quy về chơn cảnh thật thà
Trong sanh có diệt trong hòa có minh
Hồn thiêng chơn trạng đẹp xinh
Quy về nguồn cội rõ mình là ai
Học thi thi học hoài hoài
Thực hành vô tận phân bài quy nguyên
Bầu trời thể gian chẳng riêng
Cùng chung thức giác cùng duyên đạo đời
Vô danh vô tướng Phật Trời
Nơi nào cũng có cũng đời đạo tâm
Lý thời siêu diệu thậm thâm
Có tầm có tiến khỏi lằm ngoài lai
Dầy công tu luyện mới tài
Sửa sai tiến hóa có ngày đạt thanh
Bền tâm vững chí thực hành
Tâm không động loạn rõ thanh rõ tà
Trí thời sáng suốt tự hòa
Thương yêu vô tận lập đà tiến thân.

Ông Tám

Marseille, ngày 9/6/80

Kính bái ân sư thương nhớ,

Con kính gửi lời thăm kính ân sư, bà Tám và các bạn đạo với tâm thành của con. Nhờ ân sư chuyển lời gửi thăm giùm cho con. Xin cảm tạ ân sư. Con có đi Luân Đôn bên Anh, con nhớ đến ân sư, viết carte gửi về thăm, nhưng lại để quên địa chỉ ở Paris, nên mãi về đến Marseille lại quên mất. Cũng tại bệnh làm biếng mà ra, nên gửi trễ. Mong ân sư thông cảm cho con. Thưa ân sư, con hiện giờ có hai tiệm mà thiếu nợ nên con muốn bán hết hai tiệm để thu gọn lại cách buôn bán để có thì giờ tu hành, truyền bá đạo pháp và giúp phần nào cho tổ quốc quê hương. Tiếng kêu đau thương của chúng sanh làm con quá đau lòng. Con dù biết rằng trước thanh thanh trước mà thôi, cũng do nhân quả của mọi cá nhân mà ra. Không có tình thương thì phải chịu cảnh đau thương. Hiện giờ là đại nghiệp quả của thế gian, trong thời kỳ mạt pháp này, nên con cảm thấy mỗi người, mỗi chúng sanh phải gánh bớt đại nghiệp quả này của Thượng Đế ban xuống thế gian. Nếu có tình thương ấy, Cha và Tam Giáo Tòa đầu nữ phật các con của Cha. Đến bây giờ, thời giờ cấp bách mà con vẫn chưa có bao nhiêu người thương yêu nhau, cùng nhau chia sẻ sự đau khổ, an vui, nên lắm lúc con phát khùng, miệng nói ra rồi không ai ưa. Con thấy đa số sống ích kỷ, nên con bậy phát cáu. Con cũng không hiểu tại sao, nên con cố gắng lời ân sư dạy là việc ấy nấy, lo, do ông Trời lo hết, nên lúc này con được an tâm nhiều lắm.

Con lúc này luôn luôn dạy lục căn lục trần và ông vía của con, cố gắng tu sửa một kiếp này, sẽ được về nguồn cội để giải thoát. Ân sư! Dù là vua chúa, tể phú, vẫn còn sống trong vòng Sanh, Lão, Bệnh, Tử. Có ai thoát khỏi đâu. Nên con càng thấy tội lỗi do khẩu ý mà ra, sân si đủ điều hơn thua. Nên con tự tìm đường giải thoát. Thoát sanh tử luân hồi.

Con càng tu lại càng sợ tội lỗi sẽ gây tạo ra, nên càng kiểm điểm đời đạo. Thưa ân sư, hôm 21/9/80, con tổ chức lễ Trung Thu cho những kiều bào tị nạn Việt Miên Pháp chung. Miễn phí vô cửa. Trong chương trình có múa lân, biểu diễn võ, ca vũ nhạc kịch và phát quà bánh cho các trẻ em. Con muốn đem tình thương giúp chúng sanh tiến hóa phần nào chăng.

Thưa ân sư, con thiết nghĩ, muốn người phát triển tình thương, chính mình phải đem cho tình thương của chính tâm hồn mình. Thưa ân sư, con thấy thế gian này làm việc phụng sự mệnh mệnh Phật Trời không phải dễ. Con định đi Hongkong mua đồ bán, kiếm tiền lời, đợi ân sư qua tháng 9, con xin mời ân sư cùng đi Hong Kong để ân sư thuyết pháp lợi sanh giúp muôn người.

Người có tình thương, có ánh đuốc, đi đến đâu đều lợi ích nhân quần. Ân sư đi với con nhe. Nếu con buôn bán Cha cho con tiền, con sẽ cùng ân sư đi Thái Lan, đến trại tỵ nạn giúp đỡ đồng bào. Họ bị khổ quá, ân sư ơi.

Con tu thiền thấy nhiều huyền bí, thấy ông Vía con, thấy con bay có tám ván đỡ chân v.v.. Con chỉ cho đó là Trời Phật giúp con niềm tin, cố gắng mà tu hành. Tối thứ bảy 7/6, con đang ngủ giật mình dậy, miệng con đang đọc câu: Hoàng sơn nhất đấng vạn hành thông. Là nghĩa gì? Dạy con. Con chỉ hiểu phần nào theo ý con. Mong ân sư chỉ dạy cho con rõ.

Cảm tạ ân sư.

Bên Pháp trời nắng tốt. Con hằng ngày cầu xin Trời Phật ban cho ân sư xin được giấy phép sang đây. Em T.Y. con ở Vũng Tàu cùng 8 đứa con chưa qua được. Con lo và gởi tiền nuôi sống gia đình nó. Thế gian nhiều việc phải làm, mà muốn làm là phải có tiền. Tiền biết dùng tạo ân nghĩa, không biết dùng tạo ra địa ngục trần gian. Con và các bạn nhớ tưởng ân sư lắm. Hiện giờ Tito đi Toulouse gặp T., có bửu tàng ở trong tay mà cứ tầm hoài hoài công thật.

*Kính bái biệt,
Con
T.A.*

Montréal, ngày 27/6/80

T.A.,

Đọc thư xét cảnh hiểu người
Hiểu tâm thức giác ý cười thể sanh
Mỗi căn mỗi nghiệp mỗi hành
Sống trong thanh trước tạm đành phải theo
Quá tham cảm thấy mình nghèo
Không tham cảm thấy chẳng theo cũng thành
Chuyện đời có tử sanh có sanh
Có thành có bại, có tranh có hòa
Nay con hiểu rộng thấy xa
Nơi nào cũng đến cũng hòa ban vui
Muốn người tự đạt rèn trui
Ai ai cũng sửa tạm vui thể trần
Giáng sanh quy định duyên phần
Trong tan có tự, trong gần có xa
Thế gian nhiều cảnh nhiều nhà
Chơn tâm quy như tự hòa hư không
Chẳng còn vọng động ước mong
Lo tu lo tiến tự phòng khai minh
Thế gian cảnh ngộ như tình
Học rồi minh tiến quy hình tiền căn

Bề Trên quy định khó khăn
Giúp cho hồn tiến khả năng quy hồi
Tạo ra thế cảnh sang tôi
Học cho hiểu đạo đứng ngồi mới yên
Bộ đầu khai triển triền miên
Điển quang xuất phát nối liền cảm giao
Hòa đồng muôn sắc muôn màu
Trước sau quy một nhiệm mầu cảm thông
Hoàng sơn nhứt đấng hạnh thông
Tu cho điển nở khai vòng
Một lòng một dạ tự tòng thiên cơ
Triển khai từ phút từ giờ
Học thanh tạo nhĩn chẳng mờ nội tâm
Danh Cha tâm niệm thì thâm
Cứu sinh vạn vật chơn tâm hợp hòa
Xét người học khổ gần xa
Tâm hòa các giới quý ma tiêu trừ
Chẳng còn suy luận chê cười
Căn nào quả nấy người người phải theo
Nghiệp thời tự giải chẳng đeo
Có nghèo mới tiến chẳng theo nghiệp trần
Trời ban mỗi phước mỗi phần
Mất đời không thấy khó phân chơn tà
Tu thời chuyển giải phân qua
Tâm ta thanh tịnh, phân hòa nơi nơi
Nằm trong nguyên lý của Trời
Từ đời qua đạo tự rời tham sân
Cần khôn vũ trụ cơ tầng
Tâm linh khai triển hưởng phần cảm giao
Thế gian bày biểu tạo tà
Cạnh tranh đổ nát thâm sâu cực hình
Tu thời càng rõ càng minh

Tình thâm đời đạo do mình gây ra
Chung quy buông bỏ hợp hòa
Tâm linh vạn vật tự xa cõi trần
Sanh trụ hoại diệt bao lần
Kết tinh học hỏi góp phần dựng xây
Rồi đây đến lúc đến ngày
Thày con tái hợp dựng xây đạo mùi
Mong con cố gắng rèn trui
Chơn tâm thức giác chẳng vui chẳng buồn.

Nhớ con
L.S.H.

TP HCM, ngày 20/5/80

Mây ơi,

Mây biết tao là ai không? Tao hôm nay tao nhớ mây kinh khủng. Nhớ bốc lên bộ đầu, nhớ lan ra vũ trụ, nhớ nhưng từng té bào một. Mây ơi, nhiều khi tao tức quá, cái bản mặt dễ ghét của mây. Mỗi lần nhìn hình mây, tao kêu tên mây, tao nói chuyện với mây, nhưng mây vẫn nhìn tao yên lặng. Đôi khi tao muốn ôm mây, nhưng cái bụng mây phệ quá, ôm không tròn vòng tay. Muốn âu yếm vuốt tóc mây, nhưng cái đầu mây trọc lóc. Nhưng tao vẫn nhớ mãi cái bụng phệ đó, cái đầu trọc đó.

Tao nghe nói mây sẽ đi California phải không? Mây đi chơi hay là đi việc thiên cơ? Có nhiều khi tao tưởng tượng là đi cùng mây, đi du lịch khắp thế giới năm châu, bốn bể, chắc vui thích lắm mây nhỉ? Nhưng có lẽ không bao giờ xảy ra phải không mây? Tao và mây xa xôi quá. Tao thương mây ghê, cái

mặt để ghét của mây. Giờ này mây đang làm gì vậy? Đang ở đâu? Ôi nhiều khi tao tức quá khóc lên luôn. Ờ, đừng cười tao mít ướt nha. Khóc vì nhớ mây quá mà chẳng biết mây đang ở đâu hay mây đang làm gì? Tao ráng tu, ráng tu, nhưng ngóc lên không nổi mây ơi. Đôi khi mệt mỏi quá. Những lúc mệt mỏi buồn vui, tao đều nói cho mây nghe hết, nhưng mây chỉ nhìn tao không nói gì hết, kệ mây. Nghe hay không nghe tao cứ nói, có giới bịt lỗ tai lại đi. Cái mặt để ghét. Cái hình mây gửi về lạnh lùng vẫn nhớ thương. Mây có nhớ tao không? Tại sao tao vẫn nhớ mây hoài vậy?

Lúc này tao tu bê bối quá mây ơi. Có nửa tiếng thôi là a lê hấp, nằm xuống. Lúc nào, ngày nào tao cũng nhủ thầm là phải ráng công phu, ráng công phu, nhưng tới giờ là tao chỉ thiền có chừng 30 phút là xong.

Căn tao thấp kém quá. Nhưng không sao, cái gì rồi cũng tuân tự trở về hư không thôi. Bây giờ thì mây mây tao tao, nhưng mây tao gì rồi cũng là một thôi.

Vài lời nhớ thương gửi đến mây. Thương mây nhiều là phải thương tao nhiều nữa. Hôn mây nhiều cái. Nhiều. Cái mặt để ghét ghê. Đồ cái mặt Phật.

*Tao,
M/M*

Montréal, ngày 2/7/80

Mây à,

Thơ mây viết diễn rất hay

Trên đời có một thơ mây nhớ tao
Chẳng còn phân thấp xét cao
Muốn hòa là một thấp cao làm gì
Quá thương bực tức khóc đi
Khóc rồi lại nhẹ, khóc vì vạn linh
Thế gian tạm giữ chút tình
Dù cho hậu tiến hợp khuyhnh Phật Trời
Tao mây đâu có xa rời
Trong mây cũng nó, ngoài đời cũng tao
Bụng to hô hấp ra vào
Thấp cao nhiều động muôn màu đẹp xinh
Đâu không có tóc hữu tình
Mắt xem tình đẹp, tâm mình lấy lòng
Mây tu chẳng có lòng vòng
Một lòng một đạo tiến tòng đến nơi
Trở về căn bản mây ơi
Có đi như ở, có thời như không
Chẳng còn ước nguyện với mong
Tình Trời vẫn đẹp lòng vòng mà chi
Thấy ai âu yếm thế ni
Phải vì Cha đẹp tạm ghi mối tình
Điển Cha chuyển hóa tâm linh
Thuyết tình phân đạo hòa mình nơi nơi
Làm sao lại bỏ xa rời
Mối tình trong suốt tạo đời an khương
Thấy ai cũng quá dễ thương
Mây tao thực hiện mở đường họ đi
Phá mê phá chấp hợp thì
Tao mây có một nhớ ghi đời đời
Không chơi mây nữa mây ơi
Trả lời hỗn láo toi bởi ghét tao
Nhưng không ý chí rất cao

Nhớ tao là để tự đào đường đi
Mây khôn lấm đó mặt mi
Thở than than thở cấp thì điển tao
Thương mây luận thuyết thao thao
Đưa hồn mây tiến nơi nào cũng đi
Thương mây thương lấm một khi
Đưa mây thẳng tới Cha yêu đạo đời
Môi răng chẳng có xa rời
Đạo đời là một là nơi an toàn
Tình thương Cha vẫn sáng ban
Giúp mây tiến hóa mở màn khai tâm
Lý siêu phân giải thậm thâm
Tình đời tình đạo vẫn tầm đến nơi
Long Hoa Đại Hội của Trời
Làm sao tránh khỏi cái nơi lọc lừa
Mặt mây dễ ghét khó ưa
Lo tu tự tiến mới vừa lòng nhân
Tâm linh gánh vác một phần
Cần khôn hòa hợp mở tầng cảm giao
Chê mây mới tiến tới cao
Ghét mây mới rõ nơi nào thực hư
Phật minh ướm nở nụ cười
Sanh trụ hoại diệt người người phải theo.

Tao,
Tám

TP HCM, ngày 17/6/80

Kính gửi ông Tám,

Tôi mới nhận được lá thư bạn đạo gửi ở Canada về, nói rằng có đọc hai lá thư mà tôi gửi cho ông và ông có đưa cho bạn ấy đọc.

Cha chả, ôi tức ơi là tức. Tại sao thư tôi gửi cho ông, ông lại đưa người khác đọc? Tôi viết lung tung, mầy mầy tao tao, thương thương yêu yêu, mà ông lại cả gan đưa người khác đọc. Tức ơi là tức. Tức dâng lên bộ đầu, tức sáng thêm lên, tức khoan khoái, ông biết không. Nhưng mà không được, tức quá, tôi không bỏ vụ này đâu. Tội ông nặng lắm, tôi phải đi kiện vụ này mới được. Tôi phải đi mét Cha mới được. Nhưng mà Cha ẩn rồi, biết Cha ở đâu mà mét. Ơ, để coi, được rồi, tôi có chỗ kiện rồi. Tôi sẽ mét Cha tôi. Tôi làm Cha. Tam giáo tòa một bên, lục căn lục trần một bên, tôi đứng ra thưa, bị thưa vắng mặt.

Thưa Cha, tôi có thương ông này, tôi có viết thư riêng cho ông, trong thư tôi viết lung tung lắm, đòi ghét ông, đòi hôn ông, đòi cắn ông, đủ thứ. Vậy mà ông nổi hứng hay sao mà lại lấy thư tôi viết cho ông đưa người khác đọc. Tức ơi là tức. Nên tôi ngày hôm nay thưa ông với Cha, xin Cha xét xử.

Thế là phòng xử nhận lên. Lục căn lục trần la lối: "Xử thật nặng ông đi, tội ông nặng lắm. Cắn ông thêm nữa. Cho ông biết tội.". Tam Giáo tòa thì: "Im lặng, im lặng. Đừng la lối chứ, từ từ xét, ông dám đưa thư riêng cho người khác đọc, đáng tội đó. Nhưng chắc ông có cái gì đó, mà ý của ông thì chắc là ý tốt đấy, không có ý bôi lọ nhà người đâu".

Thế là lục căn lục trần cãi lại, Tam Giáo Tòa cãi qua, cãi lại một hồi, Cha nghe mệt quá, liền nói: "Im tất cả để ta xử cho". Đó ông nghe chưa? Oai chưa? Ông sắp xử đó, ông sợ tôi chưa?

"M/M yêu ai? Yêu một người vì mọi người phải không? Vậy thư M/M gửi cho người đó cũng như gửi cho mọi người vậy. Người đó đọc hay mọi người đọc cũng vậy thôi. Có gì mà riêng

với tư. Ta tuyên bố người đó vô tội. Tha bổng. Đáng khen. Thôi ta thảng.”

Trời ơi, tức ơi là tức. Tính kiện ông cho Cha phật ông cho bỏ ghét cái tội làm người ta thương. Vậy mà Cha tha bổng. Tức ơi là tức. Được rồi ông cười phải không? Ông khoái chí lắm phải không? Ông thảng tôi phải không? Ôi, tôi khóc cho ông coi. Mà thôi tôi không thêm khóc. Ông đưa thơ tôi cho mọi người coi phải không? Tôi sẽ trả thù ông, coi nè, tôi yêu ông, tôi viết thơ yêu gửi ông, ông đưa người khác coi, vậy tôi yêu luôn người nào đọc thơ tôi viết. Ha ha ha. Khoái quá ta ơi! Ông càng đưa ai đọc, tôi lại càng yêu được nhiều người. Ông càng đưa nhiều, tôi càng yêu nhiều, yêu mọi người, yêu vạn vật, yêu càn khôn vũ trụ. Ha ha ha, tôi càng có nhiều người tình. Mọi người đều là người tình của tôi. Ha ha ha! Cám ơn ông nhiều nha. Tôi không mét Cha nữa đâu. Tôi thương ông nhiều hơn. Nhiều nhiều nhiều!

Cách trả thù của tôi đó,
M/M

Montréal, ngày 16/7/80

M/M

Vui nhận được thơ của M/M thưa kiện lung tung, đề ngày 17/6/80. Thưa đi thưa lại rồi cũng huề. Nay đến phiên Phật xử. Phiên tòa mở, nụ cười cũng mở:

M/M ngơ ngác

Luận xét lung tung
Khùng hay hỏi thử
Chuyện gì kín đáo
Chuyện gì phải giữ?
Hỏi thử coi mi
Ai đã ghi chép
Thế gian đóng tuồng
Vai đào vai kép
Ai là người đẹp?
Câu qua câu lại
Thi tài lý luận
Tình tiền tài tật
Sự thật công khai
Nói hoài không hết
Học cho đến chết
Kết án sân si
Vì không chịu sửa
Chân lý công khai
Chẳng còn động loạn
Phật không bàn bạc
Nụ cười phân xử
Sống cảnh làm người
Sao cười sao khóc
Vì còn lóc chóc
Đang đi từng bước
Trước Tam giáo Tòa
Ra vô vô định
Càng xử càng minh
Chữ tình là giả
Trở lại thật thà
Tự tu chánh pháp
M/M biết được

Đường mòn mức tiến
Chẳng có gieo phiên
Tâm minh Tam Giáo
Dạy cho hiểu đạo
Học thuyết ra vào
Hồn thời thăng nhập
Ngộ quý gặp ma
Chung nhà học đạo
Tưởng đâu Phật cao
Đậu dè Phật xét
Kẻ hung người hiền
Độ cho thân tiến
M/M biết hiền
Quân bình trì tuệ
Lý thuyết hư không
Chuyển vòng đạt đạo
Thấu đáo nhiệm màu
Nay càng hiểu rõ
Ngạo mạn tò mò
Học cho thông suốt
Trí tâm đào cuốc
Phân ra chân lý
Bộ óc nghĩ suy
Việc gì cũng có
Phá mê phá chấp
Trả bài tại thế
Sớm trở lộn về
Muôn người mền cảm
Thực hiện luận đàm
Khả năng sẵn có
Đời đạo quanh co
Lần mò cũng tới

Năm châu biết hết
Ông Tám, M/M
Hai người đồng tiền
Dạy cho giải phiền
Minh tâm kiến tánh
Khai đường chân lý
Tiêu diệt sân si
Chẳng còn bí quyết
Đạo đời sự thiệt
Chẳng gì đáng tiếc
Vượt khỏi đờc phiền
Tâm yên kiếp kiếp
Tội mà không tội
Mới rõ thiên cơ
Đưa về gốc gác
Thiện nằm trong ác
Đại lượng từ bi
Giải thông từ bước
Chuẩn vị đón rước
Phật về phán xét
Khởi cần thưa mét
Hương đăng bực phát
Đăng đàn thuyết pháp

Kính thư,
L.S.H.

TP HCM, ngày 16/6/80

Kính gửi anh Vĩ Kiên,

Hôm nay trời mưa, tâm hồn lảng lảng. Ngồi nhìn những giọt mưa, trong đầu tự nghĩ: Tại sao phải tu hoài nhỉ? Tiến hóa hoài nhỉ? Phải có một nơi nào đó, một ngày nào đó, một giây phút nào đó, ta đứng dừng lại ngộ đất bùng sáng, không tiến hóa mà là tiến hóa. Không quay nữa mà là quay. Phải có cái đó. Có mà không có. Không mà lại có. Nhưng tại sao Cha nói các con tu đây, lên rồi cũng phải xuống. Tới Phật cũng phải xuống. Vậy thuyết giải thoát luân hồi của Phật sai rồi sao? Học trước, lên thanh, làm thanh. Học thanh rồi lại xuống trước, lại lên thanh. Như vậy mãi hoài. À, phải có một cái gì, một cái gì đó chứ. À, một chữ à to tướng, Vĩ Kiên ơi! Em nghĩ ra. Cha nói đúng, mà Phật cũng đúng nữa. Em thí dụ, một vật tròn và vật tròn đó là càn khôn vũ trụ. Cái vật đó quay và một hấp lực tự nhiên quân bình làm cho cái vật tròn đó quay là thanh và trước. Thanh nằm ở trên, trước ở dưới. Trước nó trì xuống và khi nó lên thì cái vật thanh nó phải quay xuống. Và cứ thế mãi mãi. Trước nó quay lên thanh thì cái thanh nó quay xuống, và khi nào chúng ta còn nằm trên cái vật đó là chúng ta phải quay mãi, quay mãi. Như vậy mãi hoài à? Hết thanh tới trước, hết trước tới thanh, vậy nơi nào, chỗ nào chúng ta dừng? Dừng đây không có nghĩa là đứng ì lại, nhưng đứng mà vẫn quay, dừng mà vẫn tiến, tiến mà vẫn dừng. Đó là trung tâm của vòng tròn. Nó là một điểm tròn. Điểm tròn đó quay nhưng không thấy quay. Vĩ Kiên thấy không. Nó là một chấm. Nó quay đâu thì quay, nhưng cái chấm đó nó là chủ yếu của cái vòng tròn. Nó quay và năng lực nó làm cho vòng tròn quay. Vòng tròn quay nó mới quay.

Cho nên chúng ta tiến hóa là Cha tiến hóa. Vòng tròn chúng ta diệt là Cha cũng phải diệt, phải tiêu. Cho nên Cha mới nói: " Cha làm việc đời đời, không phút khắc nào ngừng nghỉ. Vì ngừng nghỉ một phút giây thôi là càn khôn vũ trụ tiêu tan ngay". Nhưng cha làm việc mà không làm việc. Quay mà

không quay. Như vậy nếu chúng ta ở mãi trên cái vật tròn đó và luân hồi lại, chúng ta sẽ mãi học thanh, rồi học trước, rồi học thanh, rồi lại học trước. Quay mãi, giải thoát nơi một cách nào đây? Tức là phải trở vô như Cha nói đó, phải quy. Nhưng quy về đâu? Quy các tôn giáo à? Chạy ra ngoài rồi phải trở lộn vô. Trở về trung tâm điểm của càn khôn vũ trụ này. Lúc đó mới không thanh trước được nữa. Nhưng từ cái vòng tròn lớn, vô cái trung tâm điểm xa quá. Phải rồi còn nhiều vòng tròn nhỏ nữa, rất nhiều. Nó như có cái tròn ốc. Nó nhỏ lần, vô lần, nhẹ lần, nhẹ lần, để còn như là một cái chấm mà thôi. Và không luân, không nhưng có ở trong bản thể tiểu thiên địa của chúng ta, cái chấm đó nó ở đâu? Vòng luân hồi trong bản thể chúng ta như là bộ tuần hoàn máu huyết. Máu được tung ra theo các đường kinh mạch và nuôi các tế bào qua một đường, nó bị đỡ bầm rồi trở về tim, được thanh lọc để đỡ trở lại, tung ra nuôi bản thể. Và cứ thế, những giọt máu nó đỡ bầm rồi lại tươi, lại đỡ bầm trở lại, đỡ tươi và mãi hoài trong tiểu thiên địa chúng ta.

Cũng như chúng sinh, chúng ta phải học thanh, rồi trước, trước rồi thanh. Nhưng những giọt máu này nó phải qua nữa, để tạo thành chất tinh và lấy cái thanh tịnh đó tung lên bộ đầu, thoát khỏi càn khôn vũ trụ. Trời ơi, cũng khó khăn quá phải không Vĩ Kiên? Và em ngồi nghĩ tiếp, đầu óc em tuôn ra, Vĩ Kiên ơi. Xúc động chảy cả nước mắt. Em hiểu thêm nhiều lý nữa. Nhiều nữa. Nhưng sao viết ra, em diễn tả không được gì hết. Không hết ý em nghĩ. Trời đã tạnh mưa, nhưng tư tưởng em cũng vui cả ngày. Sao em vẫn nghĩ mãi về những tư tưởng của em. Hôm nay viết ra đây gửi đến anh đọc, không có ai để em kể những tư tưởng nghĩ ra trong đầu của em cả. Chỉ biết viết ra đây gửi đến anh đọc. Anh có thích đọc những tư tưởng của em không? Cái đứa em gái lộn xộn ngang ngược này, nó tu gì mà tối ngày cứ nghĩ hoài. Hết lý này lại lý khác.

Từ tư tưởng này tới tư tưởng nọ. Không biết là những tư tưởng này đúng hay sai. Nhưng không sao. Đúng hay sai gì rồi cũng sanh diệt. Có lẽ khi anh đọc được là thư này thì em đã sanh ra những tư tưởng khác rồi. Và lại diệt nữa rồi.

Thôi thư dài đến đâu rồi cũng phải dứt phải không anh? Vậy tình yêu nào là tình yêu trước, không đến hả anh. Có hay không? Trời đã dứt mưa. Sau cơn mưa trời lại sáng. Nhớ anh. Hôn anh.

Xoài xanh, nho đen, xoài chua ăn quen đâu có ngán. Nho ngọt dùng hoài cũng không thấy chán. Thế gian tạm cảnh học chua ngọt. Đâu có gì đâu. Tối rồi sáng.

M/M

Montréal, ngày 16/7/80

Kính gửi L.H.,

Thư của L.H. đề ngày 16/6/80 phân giải chân lý vô cùng bao dung đời đạo, phân minh thanh trước, trụ hóa không ngừng, khí điển khai minh chơn tịnh pháp.

Nhứt điểm linh quang chuyển pháp trần
Liên Hoa đạt lý trí tâm an
Từ đời qua đạo phân phân thuyết
Độ thế bình tâm giải pháp bàn

Pháp bàn nhứt điểm khai quang
Phân ra chân lý mở màn độ nhơn

Lý Trời thanh trước keo sơn
Giáo liền tùy kiếp tùy cơn chuyển hành
Tu thời sớm ngộ đạt thanh
Không tu trước tiến thực hành đấu tranh
Phân minh đời đạo thừa hành
Sửa lần để đến giới thanh hợp hòa
Linh quang nhứt điểm thiên xa
Liên Hoa minh đạo tiến vào càn khôn
Tử sanh sanh tử ôn tồn
Tiến không ngừng tiến quy hồn thiên không
Chẳng còn lặn độn lòng vòng
Hợp nguyên chánh khí tiến tòng chẳng sai
Trùng tu tự đạt thanh đài
Chỉ lo khai triển tiến hoài không ngưng
Thế rồi Thượng Đế mới cung
Nâng niu dậy dỗ không ngừng phút giây
Trở về thuận cảnh vui say
Suốt ngày vì đạo đổi thay tiến hoài
Hồn thời vững lý an bài
Vía thời vui thích trả bài như không
Liên Hoa trí sáng thông dong
Nơi nào cũng tiến cũng tòng đến nơi
Tâm thời mến cảm đạo đời
Nơi nào cũng tiến cũng lời nhủ khuyên
Cộng đồng chẳng phải của riêng
Của chung các giới nối liền cảm giao
Cùng chung sanh hoạt nhiều màu
Quy nguyên một một chuyến tàu tây phương
Tu hành phân lý dựa nương
Đường thanh đường trước hai đường cũng thông
Liên Hoa chẳng quản nhọc công
Phân cho thiên hạ biết vòng chuyển luân

Cực hình thể xác gian truân
Tâm đời tâm đạo nhân quần dựng xây
Tuôn ra ý điển hàng ngày
Vì đâu Thượng Đế thân đầy hư không
Chẳng còn đau khổ chạnh lòng
Trí tâm thông suốt mở vòng độ nhơn
Vững bền ý chẳng sờn
Một lòng một dạ minh ơn Cha lành
Quy hồi chơn điển em anh
Đồng hành đồng tiến đạt thành thương yêu
Cần khôn vũ trụ yêu nhiều
Tinh vi Cha tạo lắm điều dở hay
Liên Hoa mến đạo vui say
Ngày ngày thẳng tiến ngày ngày vượt qua
Sống trong mảnh đất căn nhà
Tâm hòa thế giới chẳng xa Phật Trời
Chơn tâm ý thức đời đời
Chẳng còn hơn thiệt chẳng rời hư không
Rồi đây sẽ chuyển một vòng
Viếng thăm các giới một lòng độ nhơn.

Kính thư,
L.S.H.

TP HCM, ngày 6/6/80

Bồ thân yêu của tôi,

*Hôm nay nhớ bồ quá, Bồ biết tôi đang làm gì không?
Tôi đang đánh đàn như bồ nhớ, nhưng nhớ Bồ quá phải lấy
viết cho bồ đọc đây. Bồ biết tôi đang chơi bản gì không? Chơi*

bản tình ca đấy. Đánh gởi tặng bồ đó, bồ có nghe chưa? Nhưng giờ này mới 8 giờ tối thôi. Giờ này bên đó là mấy giờ rồi bồ? Chắc 8, 9 giờ sáng gì đó. Bồ đang làm gì nhỉ? Tôi cố gắng tưởng tượng, hình dung ra coi bồ đang làm gì, nhưng chịu thua. À mà thôi, kể bồ đang làm gì cũng được. Tôi chỉ biết là tôi luôn luôn đang ở gần bồ, tôi đang hôn lên môi bồ, lên mắt, lên má và cắn bồ một cái ở gáy. Ôi có đau lắm không? Tôi cắn nhẹ thôi mà. Thương bồ quá bồ ơi. Tôi đang yêu bồ kinh khủng. Làm việc gì, nghỉ ngơi gì, tôi cũng nghĩ đến bồ. Nhiều khi tôi buồn ghê. Biết chừng nào chúng mình mới gặp nhau. Ờ, mà gặp nhau làm chi? Mình đâu có tương hội với nhau được, phải không bồ? Kệ bồ cứ xa tôi, tôi xa bồ, để tôi được mãi như bồ nè, thương bồ nè và viết thư gởi cho bồ nè. Bồ đọc cho mỗi mắt luôn. Ờ tôi kể chuyện này bồ nghe nha. Bồ biết không, những tấm hình bồ gởi về, anh Ba đều để trong một cuốn album và luôn cả những hình của bạn đạo ngoại quốc gởi về, đều được để chung trong một cuốn để các bạn đạo ở đây được ngắm dung nhan của bồ. Có bạn thì nói ô lúc này bồ hơi ốm nè. Có bạn lại nói bồ mập quá nè. Có bạn lại nói ổng hồng hào đẹp quá hè. Và gì gì nữa không biết. Đủ cả. Dư luận phê bình ra sao cũng được, còn tôi bồ biết sao không? Tôi thấy lúc này bồ dễ ghét ghê, và kỳ cục quá. Ghét chừng nào, tôi yêu bồ chừng đó. Kỳ chớ. Bồ ơi, bồ có nghe tôi đang gọi tên bồ đây không? Nhớ bồ quá. Cái mặt dễ ghét ơi! Ngày nào tôi cũng nhìn hình bồ và nói chuyện với tấm hình bồ. Tôi có tấm hình này từ lúc bồ mới ra đi đó. Tôi có một tấm hình riêng của bồ, để ở phòng riêng của tôi. Lúc này tôi ngủ một mình bồ ơi và thích thú. Bữa nào đi đâu, thay đồ xong, tôi đều nhìn hình bồ và nói: "Em đi chơi nha, anh đi với em không?" Ghét bồ nghe. Mặt bồ vẫn im lặng, chả trả lời gì hết. Nhưng tôi biết rằng bồ đang đi với tôi, vì đi đâu tôi cũng có hình ảnh bồ trong đầu và hiện diện cả những cảnh vật xung

quanh tôi nữa. Trời hôm nay chuyển mưa, nóng ghê bỏ ới.
Bên đó mát mẻ, bỏ thích nhỉ? Bên đó có mưa chưa bỏ?
9 giờ rồi, tôi đi ngủ đây và sẽ nằm mơ. Mơ thấy tôi đi bên bỏ,
dưới trời mưa, vào quán cà phê, uống cốc cà phê nóng và vào
shopping mua cho em con búp bê tuyệt đẹp. Em sẽ để nó trên
giường và nếu có anh bên cạnh, em muốn đi với anh liền đấy.
Em phải ngủ ngay mới được. Ngủ ngay để mơ ngay giấc mơ
đẹp cùng anh.
Giấy ngắn tình dài, thơ khác tôi sẽ viết cho bỏ nữa nhe. Mến
chào bỏ. Hôn bỏ một trăm cái luôn, cho xẹp cái lỗ mũi luôn.
Ha ha ha! Thương bỏ nhiều.

L.H. kính gửi bỏ

Montréal, ngày 22/7/80

Thơ bỏ trêu ghẹo trọc tôi
Tình ca nhạc khúc chuyển nhồi tâm can
Tình yêu Trời Phật mở màn
Dạy cho hiểu đạo mở đàng mà đi
Bỏ hôn khẩn khít một khi
Tâm can thanh nhẹ, tâm thì trả vay
Tình kia thực hiện hoài hoài
Xem bỏ có động có say không à
Đi đâu âu yếm mặn mà
Treo mùi động loạn khó hòa hư không
Trí tâm nhớ kẻ không lòng
Trong không mà có lòng vòng nhớ nhung
Hình kia đối diện đóng khung

Muốn hôn cho xẹp vẩn vùng cười theo
Bồ đi ý vẫn đi theo
Dìu bồ tiến hóa chẳng nghèo hơn xưa
Bồ hay giàu có khóc mưa
Thương yêu muôn loại đáp vừa lòng nhân
Bộ đầu trí điển xét phân
Đâu còn mê chấp mở tầng khổ đau
Bồ nay mới thật là giàu
Búp bê thế giới trước sau ứng hầu
Thiên cơ quá đổi nhiệm mầu
Chuyển cho bồ biết Á Âu một nhà
Nếu ai hiểu biết được Cha
Chung nhà thích thú cảm hòa nơi nơi
Tình yêu chỉ có ông Trời
Tình ca chỉ có một lời khuyên tâm
Bồ tu lắm lúc thì thâm
Thương ai muốn cần muốn tầm đến nơi
Nằm trong nguyên lý của Trời
Thương yêu vô tận đời đời thương yêu
Tình ca sửa đổi bài đời
Đờn trong thanh tịnh lập đời an khương
Chung quy cảnh tạm dựa nương
Hư không hòa cảm mở đường tự đi
Chẳng còn phải nhớ phải ghi
Ta là cảnh vậy ta thì lý chơn
Bồ nay tiến hóa bội phần
Công khai phá chấp mở tầng giáo tu
Tui nay vẫn cảm thấy ngu
Vẫn xin học tiếp, vẫn tu đời đời
Bồ tôi chẳng có xa rời
Gắng tu độ thể thay Trời giáo dân
Chúc bồ sớm tiến lên cân

Tô nô bụng phê hợp phân giống tôi
Chẳng còn suy xét sang tôi
Nơi nào cũng thế cũng rồi học thêm
Sống trong khung cảnh ngày đêm
Tiền trong đà tiền êm đềm tự đi
Vía hồn tương hội một khi
Tôi bỏ là một sân si chẳng còn
Thích Ca tạo sẵn đường mòn
Càng tu càng thức lại còn phải tu
Tình ca âm nhạc vẫn mù
Thực hành siêu thoát an du đời đời.

Kính thơ,
L.S.H.

Chủ Nhật, ngày 20/9/80

Ông Tám thương yêu,

Hôm 29/6/80, con được thư và hình của ông Tám, thật con vô cùng cảm xúc và hôm đó con ra nhà cậu L. ở Bà Chiểu. Con ra cậu L., con nói mà con chiêm bao hai đêm liền thấy ông Tám. Má con thấy một ông cỡ cậu L. đến nắm tay má truyền điện. Má sợ quá, kêu ông Tám, ông Tám từ từ đi đến nhưng không nói gì. Má nói vậy chắc không sao, nên để ông ấy truyền điện. Ông để tay lên bụng má. Sáng ra má con đau bụng rồi chiều hết. Qua đêm sau má thấy ông Tám nằm trong hòm. Má còn nghe tiếng ông Tám ỵ như trong băng mà má con đã nghe. Thì ba hôm sau, thư ông Tám tới, má con mừng quá và cảm động thật nhiều.

Ông Tám thương, con ước gì được ở gần ông Tám để được nghe lời vàng ngọc mà siêng năng tu hành, chứ con biết con còn giải đãi lắm. Vì cuộc sống bên này khó khăn nên con lo việc đời. Sáng cũng vậy, con thờ pháp luân, còn một tour trưa, em con đi làm về lên ăn cơm, rồi chiều con may tiếp, nên ít có thì giờ rảnh. Con tu như vậy chắc lâu thấy cảnh bông lai hả ông Tám? Ông Tám ơi, con tin con sẽ được lên trời sống gần Cha và Mẹ, cùng các Phật Tiên. Con cúi xin ông Tám giúp con hằng đêm được nhẹ nhàng. Vì con ngồi may ngày đêm, ngồi nó động. Con rất buồn khi thấy mình còn quá yếu kém. Xin ông Tám dạy giùm con.

*Thân con là kẻ ăn mày
Phật ban thanh điển ngày ngày lo thân
Tự tu tự tiến lần lần
Để hòa cùng Phật tiến gần lên Cha
Tình thương Cha Mẹ chan hòa
Sau con chậm bước Mẹ chờ Cha trông
Tình thương Cha mẹ trong lòng
Quyết tâm tu luyện thoát vòng trần gian.*

Ông Phật thương yêu của con ơi, con có chị bạn ở bên Pháp đang tính lo bảo lãnh con đi, lý do phải trị bệnh đôi chân. Nếu con qua tới Pháp, ông Tám có thể bảo lãnh con đi tiếp được nữa không? Con là nhân viên cơ quan DAO cũ. Con hãy còn giữ thẻ. Con sẽ làm thư ký riêng cho ông Tám. Con đánh máy IBM rất khá, con biết sử dụng máy MTST. Đời con còn gì nữa mà lo. Con nói thật là con không cần tiền để lo cho con. Mà sống ở đây, con cần phải làm ra tiền để lo cho mẹ và hai em. Nếu con không lo thì nhà sẽ đói. Nên việc tu hành của con rất bê trễ.

Để con kể ông Tám nghe, chị Q.Y. là người sẽ bảo lãnh cho con. Hôm 19/6, má chị Y. đi Pháp, má chị Y. bảo con viết thư nhờ chị Y. bảo lãnh, chỉ một mình con thôi. Ý con thì muốn xin cho má con đi theo, nhưng ý má chị ấy không thích. Thành ra con lưỡng lự, không viết cho chị Y.. Mãi đến hôm qua con mới viết. Con đi chữa bệnh ai theo sẵn sóc cũng được hưởng hồ chi là má con. Ở VN họ đi kiểu này rất nhiều. Con không thích gì má chị ấy, nhưng con thấy người đời sao tính kỹ quá. Rồi con lại giận con sao quá lo buồn. Ông Tám thương, lâu rồi chị Ba K. không có đến con. Hôm tháng rồi Đ. về, có ghé cho con hay là chị Ba bị khổi trước đến, bình bị bắt hai tuần, còn chị Ba bị lấy tất cả sách vở và băng. Trong thời gian đó, gia đình con cũng bị xáo trộn quá. Nhưng gia đình nào biết tu thì đại nạn rồi cũng qua. Đến đây thư cũng khá dài, con xin ngừng bút.

Chúc Ngài an khang, chúc nơi gia quyến an nhàn. Riêng bà Tám chúc Tây phang thẳng đường.

*Con của ông Phật,
L.T.H.N.*

Montréal, ngày 22/7/80

H.N. con,

Ông Tám đã nhận được thư của con đề ngày 29/6/80. Được biết con đã dự định đi chữa bệnh tại Pháp. Có đi hay ở cũng nhờ ơn duyên và Bè Trên sắp đặt. Ai ai xuống thế cũng lo trả nghiệp rồi mới được yên nơi thanh cảnh. Chấp nhận thì

mọi việc sẽ được toại nguyện. Học hết bài này lại đến bài khác, thay đổi mãi thì mới có sự tiến hóa. Bình tâm đón nhận mọi sự gian lao của đời lữ đạo thì mới rõ sự kết quả là quý. Còn về việc má con nằm chiêm bao, qua rồi thì thôi chứ chẳng có gì quan trọng cả. Lo tiếp tục hành trì tu luyện thì mới mong được sự giải thoát. Con biết thương yêu và quý mến ông Tám thì hồn của con sẽ được nhẹ. Vì phần tuổi còn lại của ông Tám chỉ sống với tất cả những người đau khổ tại trần gian. Ông Tám lo tu để xin giải bớt những sự đau khổ của những đứa con đang lâm nạn. Ông Tám khóc để rửa bớt nghiệp trần hầu mong sớm khôi phục Tình Thương và Đạo Đức của Thượng Đế. Con nên hướng thượng để đón nhận những gì cao quý nhất của Cha và ông Tám đã dành cho con. Chúc con và má con vui khỏe. Ông Tám đã nhận được thơ của chị K.

Ông Tám của con,
L.S.H.

TP. HCM ngày 7/6/80

Thưa ông Tám,

*Hành trình tư tưởng đối hoài
Nay vầy mai khác vẫn sai vẫn lầm
Năm năm cố tự tiến tâm
Để khi trao đổi ngay tâm với ông
Bởi vì lòng vòng hằng mong
Tự tu tự tiến chớ tòng lấy ai
Tu hoài sót phận mình thay
Buồn đau sai mãi thân này bực thân*

Thôi đành một dạ ân cần
Hỏi ông một chút cao tâm minh tình
Thân tôi đích thị Quang Minh
Lắm khi tự xét trí mình hay hay
M/M tri kỷ khen hoài
Lý vẫn khai sáng khen thay Minh này
Đạo tâm tri kỷ mấy ai
Biết mình duyên đạo có ai như mình
Hỏi rằng sao thấu chưa mình
Chữ đạo tỏ rõ chữ tình làm duyên
Nơi nào nơi đến nơi đi
Sao cho đúng lúc sao thì không sai
Âm thanh nói pháp ai bày
Điển văn nét bút mà thầy là ai?
Trí tâm tiến hóa ai bày?
Thân này đau khổ ai thầy dạy ai?
Hiểu sai vẫn vấp sự sai
Trái oan ngộ nhận vẫn hoài khổ đau
Biết rằng nhờ đó tiến mau
Tu cao tu thấp chậm mau ích gì?
Cần khôn tạo lập để chi?
Từ thanh từ trước hiểu thì chẳng sai
Trước thanh phục vụ cho Ngài
Ngài là ai đó không sai không lầm
Ngọc Hoàng hóa hóa sanh sanh
Phật thì chẳng hóa chẳng sanh đủ màu
Không là Phật ở bộ đầu
Khi niệm Ngọc Đế nơi đầu hóa sanh
Hóa sanh ý niệm đủ ngành
Ta là Trời đó tỏ rành đúng không?
Trời Đất ta vẫn độc tôn
Niệm sanh tùy ý động không nơi Thầy

*Tu thời mở trí thấy hay
Tánh dành trui sửa tình thay đổi dần
Thực hành cố gắng ân cần
Thì nghiệp đưa đến bao lần như nhau
Làm sao tạo điểm thanh tao
Tạo thành Phật tử tiến vào cõi thanh
Đường tu xin giải cho rành
Duyên là phương tiện khai tâm giải lòng
Bao giờ tu dứt thặng trầm
Sai sai đúng đúng truy tầm làm chi?
Trời thì bày vẽ những gì
Người thì lẩm chuyện, chuyện gì vậy ông?
Ai thời sáng tạo chữ Không
Ai tạo chữ Có mong ông giải giùm?
Khù khờ nên hỏi tùm lum
Ông nên thông cảm và hun tôi hoài
Ý vẫn tạm dứt dừng ngay.*

T.Q.M.

Thưa ông Tám,

*Trước kia ông có bảo rằng:
Thầy cho nhiệm vụ con cần lo tu
Con còn học hỏi lu bù
Và nên cố gắng giải tù giải ngu
Giờ này con vẫn cố tu
Đổi thay tư tưởng không như thuở nào
Hiểu rằng từ thấp đến cao
An bày có sẵn ước ao làm gì
Tu thì chí quyết vô vi*

*Không mong danh lợi làm gì cực thân
Nhiệm vụ tự độ rất cần
Bất tài nhỏ bé không cần giúp ai
Cùng ông tỏ thẳng ý này
Chùng nào đủ sức tôi đây giúp người
Trả vay ơn pháp của Người
Mong ông thông cảm vui cười giúp tôi
Giúp tôi sáng suốt đủ mùi
Chỉ đường nào khó của tui để làm
Tóm tắt kinh nghiệm tu tâm
Hậu sinh tiểu tử khỏi làm ngu si
Mới mong truyền pháp Vô Vi
Còn không tôi vẫn tự đi tự về
Đời đạo thông thả hả hê.*

Thưa ông Tám,

*Tới đây đã cảm đã từng
Tình nhiều quá xá giúp mình thêm mình
Thương người nên cực cho mình
Nhờ thương sái quấy chữ tình thẳng hoa
Tình yêu tôi cũng nếm qua
Cũng mình cũng biết thật là giả chơn
Mong ông giải đáp nguồn cơn
Giải bày tình để tôi hơn tôi nào
Thương sao mới đáng thanh cao
Yêu sao trọn giấc chẳng đau chẳng buồn
Sẵn đây tôi xin hỏi luôn
Trong phần đạo hữu tỏ tường hai phương
Một là có kẻ hành luôn
Diễn quang rất có trí thường kém hơn*

*Có kẻ thực hành ít hơn
Sao tâm lại sáng, sáng hơn kẻ hành?
Nghiên cứu truy xét hai ngành
Tôi xin hỏi thực hành là sao?
Có người không thấy sắc màu
Nơi đâu mình đó khác nào chúng tri
Diễn quang thì chẳng kể gì
Trong khi có kẻ cầu thì Anh Nhi
Anh Nhi biết đúng biết đi
Đi tầm chơn đạo ta thì an Khang
Có kẻ dạ chẳng chút màu
Hiểu đâu hòa đó khác nào xuất đi
Mong ông giải giúp tôi đi
Tôi lờ mờ hiểu tâm thì còn nghi
Nên dùng bút mực làm thi
Hỏi cho an dạ đừng đi khỏi lằm
Việt Nam hải ngoại xa xăm
Chúc ông như ý, chúc ông trả lời
Trả lời thư tôi tức thời.*

Thưa ông Tám,

*Pháp lý Vô Vi rất nhiệm màu
Càng tu càng luyện bớt khổ đau
Trợ hành nhân loại về bờ giác
Đời đời tự tại cõi thanh cao*

*Tu không ước muốn chậm mau
So đo vọng động ước ao ích gì
Mỗi ngày gắng chí thực thi
Sửa mình nghiêm chỉnh tâm thì quang minh*

*Thực hành sửa điển chuyển khuynh
Xét người tự kiểm hiểu mình rõ hơn
Xin ông tỏ rõ nguồn cơn
Người đang bị kẹt tỏ hơn rõ ràng
Bài mình vốn dĩ đang mang
Lấy ai soi rọi mau thẳng hoa mình
Hiểu rằng đã học thì mình
Đang học khó nổi phân minh sai lầm
Qua rồi mới biết đúng lầm
Thì giờ hao hót thấy cần xét phân
Mấy ai chỉ học một lần
Là qua bài khác chẳng lâu lắc hoài
Mấy ai sai biết mình sai
Hiểu thông chân lý không sai tí nào
Ông ơi chỉ rõ tôi nào
Tâm tư tối vậy do sao ông à?
Văn chương không tỏ hết mà
Tôi xin dừng bút xin quà ông cho
Được quà tôi ráng tu cho.*

*T.Q.M.
Kính bút*

Montréal, ngày 23/7/80

Q.M.,

Hành trình tư tưởng đối hoài
Nay vậy mai khác vẫn sai vẫn tầm

Năm năm cố tự tiến thâm
Ít khi trao đổi mở tầm đối trao
Bình tâm tự xét thấp cao
Tự tu tự tiến chớ vào nơi nao
Tu hoài hiểu rõ thấp cao
Buồn đâu sai mãi tự đào chơn tâm
Muốn cho tránh khỏi sai lầm
Hỏi cho thông suốt minh tâm xét tình
Thợ danh vẫn tự Quang Minh
Lắm khi tự xét trí mình hay hay
M/M hòa cảm khen hoài
Điển văn khai sáng khen thay Minh này
Đạo tâm thông cảm mấy ai
Biết mình duyên đạo có ai như mình
Đối trao hòa cảm đạt mình
Chữ Đạo sáng suốt, chữ Tình khảo thi
Nơi nào nơi đến nơi đi
Thực hành đúng lúc tâm thì chẳng sai
Âm thanh thuyết pháp điển bày
Điển văn nét bút chính Thầy Vô Vi
Trí tâm tiến hóa thực thi
Thân này đau khổ khổ thì dạy tâm
Trong sai có phải tiến tầm
Trái oan tự xét dẹp phần khổ đau
Thực hành nhờ đó tiến mau
Tu cao tu thấp chậm mau giải bày
Cần khôn tạo lập khảo thi
Từ thanh từ trước chuyển thì tiến lên
Trước thanh trao đổi đạt nền
Ngài là chơn giác không rên không lầm
Ngọc Hoàng ý chuyển hóa tâm
Phật thì chẳng hóa diệu thâm siêu phàm

Giai không ngũ uẩn luận đàm
Ý niệm Ngọc Đế lòng tham tiêu trừ
Vạn linh hợp lại thành người
Ta là Trời đó vui tươi hợp hòa
Đất Trời hợp nhứt chẳng xa
Niệm sanh tùy ý vô ra do mình
Tu thời mở trí tâm minh
Tâm thanh tình đối, tâm linh hợp hòa
Thực hành càng tiến càng xa
Nghiệp là bài vở tự hòa giải thông
Bình tâm thanh điển chuyển vòng
Quân bình Phật tử tự tòng giới thanh
Đường tu ý chí đạt thành
Điển là phương tiện hồn thanh tiến tầm
Tu thời sẽ dứt thặng trầm
Sai sai đúng đúng truy tầm rồi đi
Trời thì bày vẽ nghĩ suy
Người thì lăm chuyện là vì chưa thông
Tình đời sáng tạo chữ Không
Phàm tâm cố chấp có tầm theo sau
Khôn rồi nên hỏi đủ màu
Hai Không thông cảm ôm nhau hoài hoài
Ý thanh tạm dứt nơi đây.

Q.M.,

Biết ta đa cảm đa tình
Tình là giới hạn khó mình chơn tình
Thương người sáng suốt về mình
Nhờ thương chơn chánh chữ tình thặng hoa
Tình yêu nội ngoại nếm qua

Giả chơn lẫn lộn thật thà thiệt hơn
Từ trong phát khởi nguồn cơn
Chơn tình thượng xuất tôi hơn tôi nào
Thương tôi mới đáng thanh cao
Yêu tôi trọn giác chẳng đau chẳng buồn
Sẵn đây phân giải thêm luôn
Trong phân đạo hữu khai tuồng hai phương
Một là trì chí hành luôn
Điển quang đầy đủ giữ nguồn quý hơn
Có người hành pháp ít hơn
Căn cơ được nhẹ sáng hơn kẻ hành
Nghiên cứu truy xét hai ngành
Thực hành bi trí dưng thành đạo tâm
Có người không thấy vẫn tầm
Nói đâu minh đó người thâm thực thi
Điển quang phát triển một khi
Tùy phương luyện tập cần thì Anh Nhi
Anh Nhi cũng đứng cũng đi
Đi tầm chơn đạo sáng thì Trời ban
Lấy không làm đích khai đàn
Ngộ đâu hòa đó tâm ban tức thì
Nay đà giải rõ xét suy
Thực hành thức giác tâm thì chẳng nghi
Điển khai bút mực thành thi
Từ nay an dạ tự đi khỏi lầm
Việt Nam hải ngoại giữ tâm
Ước mong bạn hữu đáo lâm nhưt thời
Đầu đuôi phân rõ hợp thời.

Pháp lý Vô Vi giải trí sâu
Càng tu càng tiến lý cao sâu

Thực hành tự đạt thâm tâm giác
Uẩn khúc ngộ tâm rất nhiệm màu.

Nhiệm màu khai triển trước sau
Không xin cũng có duyên trao đổi tình
Tâm linh khai triển quang minh
Chơn tình tự đạt chơn linh hợp hòa
Chẳng còn vọng động lo xa
Tâm hòa thiên giới vượt qua phàm trần
Thiên cơ chuyển hóa mỗi phần
Cơ tầng giao cảm tự lần đến nơi
Khai thông cơ tạng của Trời
Hai Không hòa hợp mở lời nhủ khuyên
Khuyên người tự ổn tiền duyên
Trở về nguồn cội đảo điên chẳng còn
Bền tâm vững chí lòng son
Một lòng một dạ sống còn lo tu
Chẳng còn nuôi dưỡng ý ngu
Đặt ra câu hỏi trùng tu cũng mình
Phật Trời thanh nhẹ đẹp xinh
Ý ta sáng suốt trao tình duyên căn
Chẳng còn lý luận khó khăn
Băng qua cõi tạm mở tầng đạo tâm
Bước vào thanh cảnh diệu thâm
Tâm nơi thanh tịnh sai lầm tiêu tan
Lý siêu lý vững tiến an.

Tám

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn

*Nam Mô A Di Đà Phật
Nam Mô Vĩ Kiên Phật*

Thương nhớ tặng Thầy bài thơ:

*Thổn thức đêm khuya luống thờ than
Bùi ngủi nhớ Phật lụy đôi hàng
Nhớ lời thuyết pháp ở Kim Hải
Nhớ tiếng ai ngôn luống thờ than
Nhớ khi thiên định phóng hòa quang
Nhớ lúc chờ thì trâu Xá Lợi*

Nay con là N.T.I. có đôi hàng kính gửi đến thăm Thầy và gia đình được hạnh phúc.

Bạch Thầy, nay con đã về ở nhà SG, không còn ở trên núi Vũng Tàu nữa, vì lý do đau bệnh mãi, lên núi không nổi. Cho nên sang hết tất cả, trở về nhà với con cháu như lời hồi đó Thầy bảo con.

Bạch Thầy, con xin phép hỏi thăm Thầy chỉ giùm, bệnh nghiệp của con bao giờ dứt nghiệp đặng tu tiến lên trở về cội nguồn, Thầy ơi. Bữa Thầy gửi về bài thơ con đọc và tự thấy cảm ứng đến Thầy mạnh, con thiền rất nhẹ. Thôi đôi lời gửi đến thăm Thầy, xin ngừng bút nơi đây.

Nay kính bái.

N.T.I.

Kính gửi cụ T.I.,

Nghiệp lực trần gian sắp rã tan
Thực hành như Phật trí tâm an
Hào quang sáng suốt tùy duyên tiến
Đạo pháp mở màn pháp pháp ban

Pháp ban tri giác phát quang
Mở đàng tự tiến pháp tràng từ đây
Nam Mô tâm niệm hàng ngày
Vui say mùi đạo đổi thay thế tình
Trở về nhứt điểm tâm linh
Hồn thiêng hòa cảm thân hình giả thôi
Tạo ra cảnh đứng đi ngồi
Sang tòi cũng thế cũng rồi ra đi
Hương về sinh lực nhớ ghi
Trung tâm cứu thế Cha thì ban ơn
Vạn năng thực triển quy hườn
Nhứt không đắc pháp chẳng hờn chẳng mơ
Chẳng còn suy tính giấc giờ
Chỉ còn hòa tiến chẳng mơ lý đời
Lấy không làm đích tự rời
Xác thân động loạn tạo nơi cực hình
Thương Trời nhớ Phật xét mình
Cần khôn hợp nhứt tâm linh hơn người
Điểm thời thanh nhẹ tươi cười
Cùng con tiến bước vượt đời giả thôi
Pháp thân siêu giác thậm thâm
Độc rồi tâm nhẹ siêu tầm đến nơi
Lý siêu hòa hợp đất trời
Tâm yêu đời đạo chẳng rời chữ Không.

Kính thơ,
L.S.H.

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn

Nam Mô A Di Đà Phật

Nam Mô A Di Đà Phật

*Nay ông Tám cho phép con kính bằg Thầy,
Hân hạnh kính gửi đến Thầy,*

*Con là K., dung lòng thành kính này đến Thầy. Con cảm ơn
Thầy đã cho con tấm ảnh gia đình đẹp.*

*Hồn con quý quá và ba bài thơ đầy thanh điển tự tay Thầy
viết cho con. Con đọc, hồn con thấy lâng lâng đi lên sung
sướng và rung động bộ đầu. Thầy ơi, đời con hiện nay không
có gì vui là được thơ Thầy và hình Thầy gửi về tặng cho con
và con nghe âm thanh Thầy bên tai con thuyết pháp, thâu
bằng, con nghe hằng đêm và ngày, sung sướng thoải mái hồn
con. Thầy ơi! Nếu hồi kiếp trước con không gieo hạt giống Vô
Vi với Thầy, thì giờ phút này con buồn khổ chơi vơi, lặn hụp
biển trần, trầm luân, luân hồi mãi. Thầy ơi! Nay con nhờ có
Thầy chỉ đường dẫn lối, con đường tu hành sửa nội tâm, hồn
con mở được nhiều sáng suốt hơn xưa.*

*Kính bạch với Thầy, thời gian trôi qua, nhờ sự dạy dỗ của
Thầy, lúc Thầy dạy con ở nhà ông Hai K.H., bao nhiêu lời con
ghi nhớ ngày ngày từ lời nói: Con ơi! Cứ tu đi rồi sẽ hết sợ
ma. Tu không nghèo đói.*

*Con nghe để đó rồi lặng lẽ thực hành. Đến ngày nay, con tỉnh
giấc mơ rõ ra là lời Thầy rất đúng. Thầy là Phật tại thế. Tại
sao lúc đó con ngu quá, u mê quá không học hỏi, cứ theo dõi
Thầy cho đến ngày Thầy ra đi xa con, con nhớ thanh điển*

Thầy cho nên con cố tu, cố hành đạt được điểm, được hòa tiếp để thỏa lòng nhớ thương. Thầy ơi, hằng đêm con tu, con hành, con mong được gặp Thầy trong giấc mộng. Sự mong muốn ấy con cũng đạt được nhiều lần, nói chuyện, nghe pháp, và được hôn lên má Thầy, thơm tho mùi thanh nhẹ. Con tưởng cõi trần gian chưa bao giờ có mùi thơm đó. Thầy ơi, con cho lục căn lục trần thỏa mãn.

Bạch với Thầy, đó là giả, có rồi không. Nay con thú thật tiến lên bước nữa con không còn mong thấy Thầy bằng thể xác mà con mong gặp Thầy bằng luồng điểm mà thôi. Đó mới là trường tồn vĩnh cửu phải không Thầy?

Bạch với Thầy, ngày nay đầu con và con cảm giác nhẹ, húng hỏ xuống bằng muỗng cà phê, đó có phải gần mở bộ đầu không Thầy? Và ê rằm trên Hà Đào Thành, có phải gần làm ra được điểm không Thầy? Rất tiếc ngày nay con không được gần Thầy như hồi đó chưa biết tu, lại gần Thầy không biết gì để hỏi, học.

Giờ đây con thích muốn gần Thầy hưởng thanh điểm thì Thầy xa con ngăn sông cách núi. Thầy ơi, nhưng lòng con không giờ phút nào quên Thầy. Giờ thiền, con ngồi thấy động, con đọc hai câu thơ:

Phật minh khúc khuỷu lại cười

Ta là vũ trụ người người là ta.

Tự nhiên con thấy bớt động. Bạch thầy, kể từ giờ phút này, con nguyện theo đạo pháp này vĩnh cửu, vĩnh viễn và nguyện giải thoát theo Thầy mãi mãi và mãi mãi. Bạch Thầy bảo cứ tu rồi sẽ có kẻ hiền nó đến với con. Thật đúng vậy. Nay Long Điền nhiều bạn đạo, tự nhiên người đến tìm con, hòa đồng tu học. Thầy ơi, giờ đây con có nguồn an ủi bên bạn đạo thánh thoảng đến với con, ở lại hành thiền. Hồi đó một mình con tu ở Long Điền, Thầy đi xa, ba con chết, con buồn bao nhiêu. Bây giờ con được vui là có bạn đạo dìu nhau để tu hành. Thầy

oi, người bạn đạo mà con mang ơn duy nhất là Đ.T.B., mới có 25 tuổi đời và tuổi đạo bằng con đó Thầy, và người lập công quả khá lắm.

Những bài thơ Thầy gửi thiền đường HVE, người bạn đạo chép, đánh máy cho bạn đạo cùng xem, và người có hạnh đức cho nên ảnh hưởng con và nhiều người bạn đạo Long Điền tự tu tự hành khá đông. Nay con viết thư đến Thầy, Thầy tặng cho người bài thơ nghe Thầy. Tên là Đ.T.B., P.H.Đ., N.T.T.. Tới đây con có đôi lời gửi đến thăm gia quyến ông bà Tám được hạnh phúc triền miên. Cầu chúc bà Di tu hành tinh tấn và cô Tuyết sớm đạt thành chánh quả.

Nếu Thầy có gửi thơ cho chị N., con có đôi lời chúc chị tiến lên sớm trở về nguồn cội. Nhờ Thầy trao giùm, con rất cảm ơn. Thầy ơi, có gì lạ Thầy nhớ gửi về cho con, vô vi hay hữu vi nha Thầy.

Thầy ơi, còn con hiện nay cũng còn ở Long Điền buôn bán để nuôi con và nuôi xác thân tứ đại, ngày hai buổi cơm sáng trưa. Chiều nghỉ ăn để tối có Pháp Luân thiền định cho mau được rạng, để được tiến triển. Thầy ơi, sao con mơ ước.

Bạch Thầy, thơ cũng khá dài nhưng lời còn thích viết, thích thỏa lòng nhớ thương. Nhưng tới đây con thấy hồn con thoải mái, con xin tạm dừng bút nơi đây.

Nay con kính bái Thầy ba lễ.

Hôn lên mà Thầy.

N.T.K.

Montréal, ngày 24/7/80

K. con,

Thơ của con đề ngày 1/1/80, đến ngày 15/7/80. Thơ của con đến quá trễ. Các thơ khác chỉ có 1 tháng là nhận được.

Nay con cảm nhớ thương Thầy,
Tiền duyên quy định ngày ngày tiến lên
Sửa sai giải nghiệp đạt nền
Thơm tho dịu ngọt vững bền tâm can
Một lòng một dạ chuyển sang
Nhớ về tâm đạo lại càng nhớ nhung
Thương con Thầy nhớ vô cùng
Giúp con tiến hóa tự vùng đứng lên
Cảnh đời ngộ nạn chớ rên
Tình thương đạo đức giữ bền có an
Dù cho nghịch cảnh khó khăn
Tan rồi lại tụ ở ăn tạm tình
Hồn con tiến hóa chơn tình
Từ bi hỉ xả tâm linh hợp hòa
Có Trời có Phật có ta
Không ai cắt đứt ta hòa đến nơi
Tâm ta thanh bạch chớ rời
Tự lo giải nghiệp lập đời Phật Tiên
Không nên tiếc của tạo phiền
Người tu gặp nạn nổi liền căn cơ
Hư không chẳng có giấc giờ
Bình tâm tiến hóa giấc mơ siêu phàm
Thế tình tạm cảnh tạm am
Con không cướp giật chẳng làm gì con
Tình thương chẳng có hao mòn
Con tu con tiến con còn trợ trợ
Trời không bỏ đói bơ vơ

Dìu cho con tiến giấc giờ quang minh
Trở về nguồn cội giảm khinh
Tay không buông thả chính mình ra đi
Mẹ con tại thế tạm ghi
Nghệp ai nấy chịu học thì tiến thân
Bình tâm xét rõ mỗi phần
Khé nay từ già tự lần ra đi
Chẳng còn bản tánh sân si
Phật Ngài cứu độ ta thì tiến lên
Chuyện đời tạm gác một bên
Nam Mô thường niệm tự quên cảnh trần
Tu hành đóng góp một phần
Tình thương xây dựng cơ tầng quang khai
Nợ đời gánh nặng hai vai
Không tu khó giải an bài khó khăn
Nay con thức giấc lần lần
Thương Thầy con tiến mở tầng cảm giao
Từ đời qua đạo thấp cao
Trăng sao hòa cảm nơi nào cũng thông
Công bằng có sẵn Hóa công
Có không, không có lòng vòng cũng xong
Lo âu tự cột, tự còng
Không còn lối thoát tơ lòng rối ren
Bình tâm tu luyện Trời khen
Chứng tâm đặc pháp xách đèn dựng xây
Con tu tiến hóa hàng ngày
Thầy con là một thơ ngây thuở nào
Giáng sanh kẻ trước người sau
Chung quy cũng phải thuận màu hóa sanh
Đặt ra đạo luật em anh
Tơ mảnh hóa giải đạt thành hư không
Con vui Thầy thích hòa đồng

Con buồn Thầy lại ước mong con hòa
Tuy Thầy ca cách phương xa
Con Thầy là một giữ hòa tiến lên
Thuận thiên thanh thảo đạo nền
Truyền cho bá tánh tự quên hận thù
Đấu tranh vì bởi tâm mù
Vì không thông suốt khó tu khó hành
Đầu con hành mở đạt thanh
Ơn Trên hộ độ con thành chơn như
Xác thân sống cảnh như người
Tâm không động loạn vẫn cười độ nhơn
Chẳng còn thương ghét giận hờn
Thực hành tiến tới cảm ơn Phật Trời
Chẳng còn mê muội ham đời
Sửa sang tiến hóa mở lời giúp nhân
Tâm là Trời Phật quy hườn
Hư không cần nhứt vượt sơn vượt hà
Thầy con chung sống chẳng xa
Ý chí có một tự hòa hư không
Chẳng còn trong ước ngoài mong
Sanh, trụ, hoại, diệt chuyển vòng đến nơi
Chẳng còn buồn tủi lệ rơi
Thương yêu đạo pháp hưởng đời thanh không
Lẽ đời lý đạo tréo tròn
Tâm minh phá giới phá vòng chấp mê
Thực tâm hướng trở lộn về
Nguyên căn nguồn cội tâm mê chẳng còn
Không còn giả tạm cúi lòn
Chỉ còn trực giác nét son Phật Trời
Nay Thầy phân rõ nhiều lời
Mong con tự học Điển thời giúp con
Dù cho lên núi xuống non

Giúp con hiểu biết đường mòn Thích Ca
Ngài tu buông bỏ xa hoa
Thực thà tiến tới thanh đà giới không
Nay con giải nghiệp một lòng
Lấy không làm đích giải vòng trầm luân
Thầy nay cũng vậy quây quần
Tay không hoàn trả tự lần đến nơi
Từ đời qua đạo nơi nơi
Con đà hiểu thấu cuộc đời Thầy con
Thầy hành trong khổ véo von
Thành tâm kêu gọi các con trở về
Trở về bản chất hương quê
Vô cùng bất diệt khỏi mê cõi trần
Con ơi gắng tạo phước phần
Độ người điu tiến độ lần đến nơi
Tu hành chẳng phải chuyện chơi
Dày công hành pháp ghi Trời công minh
Thực tâm mới rõ tận tình
Khai thông đời đạo chính mình phải lo
Thơ Thầy dẫn giải dặn dò
Giúp con tiến hóa tạo đò con đi
Ngày giờ sắp đặt thực thi
Chơn tâm thức giác ta thì đến nơi
Tu nhứt kiếp ngộ nhứt thời
Rời xa cõi tạm đáp lời nhủ khuyên
Chúc con, các bạn đạt duyên
Tiến về Thánh giới nối liền chơn như
Thầy xin gửi đến nụ cười
Hòa cùng các giới người người chung vui.

Thầy của con,
L.S.H.

Montréal, ngày 24/7/80

ĐẶNG đường tiên hóa chơn tâm luyện
THANH thân muôn vàn kiếp kiếp duyên
BÌNH thức thanh độ tùy thức giác
Thâm tình giải nghiệp pháp phân huyền

Phân huyền trao luyện triền miên
Chánh tâm phát nguyện chuyển xuyên đạo đời
Đạt thông nguyên lý nhứt thời
Cảm minh Trời Phật là nơi an toàn
Hành thiền tự giác chuyển sang
Chẳng còn mê loạn bành hoàng khổ tâm
Chung quy siêu thoát tự tầm
Con đường chánh giác khỏi lầm khổ sai
Thế gian thi thố tranh tài
Giết nhau cũng thế cũng hoài nhọc công
Không tu luẩn quẩn lòng vòng
Có tu mới rõ tréo tròng tạo mê
Thực hành luyện pháp giải mê
Muôn bề quy nhứt đường về chẳng xa
Xác thân tạm sống tạm hòa
Chơn tâm thức giác mới là đạt thông
Triền miên học hỏi Hóa Công
Có sanh có diệt có tông có lý
Lên lên xuống xuống nhiều kỳ
Tùy tâm tu luyện đạt thì giác tâm
Diệu huyền siêu thoát thậm thâm

Thâm tâm trì giới tự tâm đến nơi.

L.S.H.

Montréal, ngày 24/7/80

PHAN giáng trần ngộ cảnh lâm than
HỮU duyên ngộ pháp tự mở đàng
ĐẮC tâm tự giải phần siêu thoát
Ngộ cảnh gặp người vấn vấn an

Vấn an giao cảm mở đàng
Cảm thông đời đạo muôn vàn kính yêu
Yêu đời nguyên lý cao siêu
Yêu đạo thâm thúy yêu nhiều tiến giao
Tâm linh giao cảm sắc màu
Bình tâm luận xét thâm sâu đạo đời
Điển thanh giải pháp tự rời
Con đường động loạn đến nơi ôn hòa
Tiến hành thông suốt gần xa
Muôn màu hòa một muốn hòa đạt thông
Chẳng còn luận xét tréo tròng
Khai thông đời đạo lấy không làm nhà
Chuyện gì phán xét cũng ra
Nguyên lai không có vấn hòa hư không
Chẳng còn ôm ấp lòng vòng
Chỉ còn hưởng thú thông dong đạo đời
Tâm linh hòa cảm các nơi
Do Trời quy định hợp lời phân ban

Khai thông nguyên lý mở màn
Từ đời qua đạo luận bàn phân minh
Hành hương khai triển lịch trình
Trụ hình chơn giác do mình cảm thông.

L.S.H.

NGUYỄN họ triền miên cảnh giựt giành
THỊ hòa học hỏi lý phân thanh
TRÒN von thanh điển nào ai thấu
Pháp lý giải thông lối thực hành

Thực hành lập hạnh đạt thanh
Quy hồn quy vía quy thành chơn như
Thực hành chuyển giải tùy cơn
Minh tâm kiến tánh quy hườn chơn như
Người tu muốn sống với người
Giúp cho người tiến vui cười cảm giao
Thiên cơ chuyển hóa nhiệm mầu
Dạy cho minh đạo thâm sâu chơn tình
Càng tu càng luyện càng minh
Hành trình tiến giải càng tinh hơn người
Tâm linh khai mở nụ cười
Hòa cùng các giới người người an vui
Tâm thời tự luyện rèn trui
Hưởng mùi thanh trực an vui tâm hồn
Chẳng còn suy luận dập dồn
Chung quy phải chết giữ còn đạo tâm
Đạo đời diễn biến uyên thâm

Tâm cho mình đạo khỏi lầm khỏi sai
Thực hành tự sửa đổi mài
Tiền hoài phải tiến tiến hoài không ngưng
Điển minh cảm hóa vô chùng
Độ đời khai đạo mở từng cảm giao.

L.S.H.

TP HCM, ngày 2/12/80

Kính dâng Sư Trưởng,

*Nghe lời giảng dạy của Thầy
Đệ nay học được những bài thật hay
Bé tinh dưỡng khí tồn thần
Đệ xin ghi tạc vào đầu từ nay
Ngày ngày hai bữa cơm chay
Thành tâm tuyệt dục trì trai luyện hành
Quyết tâm liên tục thực hành
Tâm không, không sắc, không hình vô vi
Trau dồi đạo đức một khi
Hiệp tam quy nhứt tâm thì mới an
Thầy đà chấm số bản vàng
Đệ xin quy phục một đàng lo tu
Mỗi đêm đệ đã công phu
Nghe lời Thầy dạy tiếp thu điển lành
Phải nên khứ trực lưu thanh
Pháp luân thường chuyển thực hành luôn luôn
Nguyện là đệ tử Sĩ Hằng
Lương thị phải hết lòng dạ mến thương
Ngà ngọc trau dồi thêm sáng lạn*

Bền lòng diu dặt chốn thập phương
Sĩ người tốt tướng dạ hiền lương
Hằng mong tế độ cánh tang thương
Lương khắp năm châu đều biết tiếng
Cứu người trần tục đến Tây Phương
Dù cho đi đứng nằm ngồi
Cũng thương cũng nhớ cũng đòi gặp nhau
Âm thanh lưu lại trước sau
Tạo thành thanh điển ra vào thiên môn
Thư này đệ tặng huynh hình
Để huynh lưu niệm thâm tình đệ huynh
Huynh trao cho đệ tấm hình
Chụp chung tất cả gia đình mới vui
Nếu huynh đã có sẵn rồi
Trao làm một tấm ôi thôi vui mừng
Đệ mong thư được hồi âm
Huynh đừng cho đệ hoài tâm đợi chờ
Đã thành ông Phật sẵn rồi
Đệ không dám chúc những lời gì đây
Trước khi học pháp môn này
Đệ không viết được như vậy một câu
Công Thầy nghĩa nặng ơn sâu
Tịnh tâm đệ thấy mô ni châu hiện về
Nguyện thường cầu nguyện Phật Trời
Thị thiên mở huệ giúp đời tiến lên
Ngà cần tu luyện cho siêng
Kiếp này giải thoát về miền quê xưa.

Kính bái

Để cùng một thứ với huynh
Nên đệ mới ký giống huynh như vậy

*Kính chúc bửu quyển tu tiến,
Tám
24/6/80*

T.N.,

Thư Ngà đã đến tay huynh
Thương yêu vô tận chúng mình cùng tu
Thấy hai như một an du
Đồng tu đồng tiến trùng tu hoài hoài
Tự do tiến hóa thanh đài
Hai không như thể chính Ngàì Vô Vi
Chẳng còn buồn hận sân si
Vui trong một kiếp thực thi đạo màu
Càng ngày càng hiểu cao sâu
Cha Trời ấn chứng nhiệm màu khai minh
Sống còn trao đổi đệ huynh
Chết rồi tiến hóa chơn tình thượng thăng
Chẳng còn rắc rối cần nhân
Lấy không làm đích cơ cần tiêu tan
Vía hồn thực hiện chuyển sang
Con đường chơn giác tiến an đời đời
Tiện đây huynh gởi đôi lời
Chúc đệ gia quyển tự rời khổ tâm.

Kính thư,
Tám

TP HCM, ngày 28/6/80

Kính gửi anh,

Thư dài em viết chữ hơi nhỏ, anh ráng đọc nghe. Sáng hôm nay em đi lãnh đồ, vì có cái phiếu mới, lãnh ở Tân Sơn Nhứt lận nên phải đi sớm, nếu không thì phải hai ngày mới xong.

3 giờ rưỡi đã thức dậy, ngồi thiền một chút, chào ông Tư như mọi hôm vẫn làm và gửi cái hôn đến Vĩ Kiên xong, em đi thay đồ và 4 giờ bắt đầu đi. Lúc đẩy xe ra thì ôi thôi, bánh xe xẹp lép. Thế là anh Ba hì hục lấy bơm ra bơm, nhưng cái bơm lại hư. Sửa mãi, sửa mãi. Em đã hơi chán, nhưng anh Ba lại mượn được cái bơm của nhà cô Nhứt Ninh và mình bắt đầu đi. Trời 5 giờ sáng mà đường còn vắng lặng ghê. Xe cộ thưa thớt, mọi người hình như còn ngủ say. Xe vẫn chạy và đầu óc mình vẫn luôn nghĩ đến Vĩ Kiên, Vĩ Kiên. Trời còn sáng sớm mà mưa đã nhỏ hột, nhưng vẫn nghĩ đến Vĩ Kiên. Trời ơi, anh biết không? Lúc em tới nơi Phan đình Phùng để lên xe ca đi Tân Sơn Nhứt thì người ta đã cả trăm người rồi. Ôi chao đông vô kể. Biết chừng nào mới tới mình. Nhưng nhờ điểu, điểu ngũ hành đó anh, thế là em được lên xe sớm.

7 giờ lên tới Tân Sơn Nhứt, nộp giấy báo xong, ngồi đợi cả hai tiếng đồng hồ mới tới phiên em nộp hộ khẩu. Họ hỏi tại sao hàng gửi về không có đề số nhà? Dạ tại Ấp, thành ra có vài nhà thôi, thành ra quen rồi, nhiều khi gửi thư không có đề số mà cũng tới. Ông đưa thư ông quen rồi. Nhưng anh biết không, ông này ông ta đâu có quen. Thiếu số nhà là khó lãnh lắm đó. Có lần anh Ba đi lãnh họ không cho lãnh, bắt về phường chúng nhận là ấp này chỉ có một người tên này thôi.

Họ sợ giả mạo, nhưng may quá kỳ này dễ chịu ghê. Ông thông qua, thế là qua bàn thứ hai. Ai gửi cho cô, tên gì? Dạ

không biết nữa. Hình như tên Sanh. Họ gì? Họ Trần. Không phải. Họ Huỳnh. Không phải. Thế là em đứng yên vì quên tuốt cái họ rồi. Trong giấy báo, có ghi mà em quên mất. Vậy họ ở đâu cô có biết không? Dạ không biết nữa. Nhưng chắc ở Pháp? Không phải. Chắc ở Mỹ, Không phải. Ở Canada. Không phải. Ở Phi Luật Tân? Không phải. Thế là em nín khe vì không biết ai ở đâu gởi cho em nữa. Anh ta hỏi tiếp: "Cô có quen ai ở Hong Kong không?" Thế là em thành thật trả lời: Dạ không. Thế là anh ta nhìn em. Chắc có lẽ vì cái mặt ngây thơ cụ của em nên anh ta nói cho em biết: Cái này là ở Hong Kong gởi cho cô, cô không biết sao? Dạ không biết. Tui đâu có quen ai ở Hong Kong đâu. Chắc người bạn nào đó, đi rồi tới Hong Kong họ gởi đồ cho tui, tui đâu có biết.

Mà thiệt anh ơi, em suy nghĩ hoài không biết ở Hong Kong ai mà gởi hàng cho mình vậy cà. Nhưng rồi anh ta cũng thông qua trước khi đóng thuế kho. Chờ đã đời mới xong phần đóng thuế. Cũng 11 giờ rồi. Tới phiên chờ lãnh hàng ra. Nhưng 11g30 thì nhân viên nghỉ trưa. Tất cả mọi người đều phải ngồi chờ tới 1 giờ mới bắt đầu làm lại.

Tới 2 giờ mới nghe gọi tên em vào lãnh hàng. Ở một cái hộp dài dài, nhẹ nhẹ. Cái gì trong này đây, ai gởi vậy ta? Em tò mò đọc trên giấy gởi hàng thấy có một hàng tiếng Tàu nữa rồi có chữ đề bà Tám gởi. Trời ơi, vậy là của anh chị gởi, vậy mà hồi nãy giờ em không biết ai ở Hong Kong mà gởi cho em thế. Chắc anh nhờ A Dí gởi hả anh? Còn tên T.V.S. là ai vậy? Thế là vào khám hàng. Lúc mở ra, em ngạc nhiên quá sức. Trời ơi, một con búp bê nữa anh ơi. Một con búp bê thật đẹp như em thích. Tóc vàng kim nè, nơ đỏ có ren trắng lót hồng.

Trời ơi đẹp quá. Các anh khám hàng nhìn em: Chỉ có một con búp bê thôi sao? Kỳ vậy. Có gì trong này không? Em nói thì anh cứ việc khám đi, con búp bê hơi nặng anh à. Vì có cái máy nhạc ở trong nên họ nghi. Một anh khác tới và bắt đầu

khám con búp bê. Họ vận làm sao mà sút cái mình ra và cái đầu nữa. rồi gắn mãi vào không được. Sau cùng họ để vào hộp cho em để khám người khác. Em lặng lẽ ôm con búp bê ra chỗ bàn khóc anh ơi. Em cố nín cố nín vì người ta đông lắm, nhưng nước mắt cứ tuôn, cứ tuôn.

Một chị nọ đứng gần hỏi em: "Tại sao chị khóc vậy? Chị mất đồ hả?". Có nhiều người bị mất đồ lắm anh à. Em lắc đầu: Đâu có mất gì. Một chị khác lại đến: Ô con búp bê đẹp quá. Chỉ có con búp bê thôi sao? Ai gởi cho chị vậy? Em đáp: của một người bạn. Chị ấy hỏi: Bạn trai của chị hả? Em không trả lời gì hết, im lặng nhưng nước mắt tuôn ra, tuôn ra nữa. Một anh nhân viên chỗ khám hàng đã thấy em khóc liền tới lấy con búp bê ra xem. Em nói không sao đâu. Anh ấy xin lỗi em, anh ấy nói: chúng tôi rất tiếc là làm hư con búp bê. Chúng tôi chỉ được quyền khám hàng nhưng không có quyền làm hư hàng. Cô có gì phiền trách không? Em liền nói: Không sao đâu, về nhà người nhà gắn lại được anh à. Tôi không phải khóc vì con búp bê bị sút ra đâu, mà tại vì tôi nhớ cái người gửi con búp bê này.

Nói tới đây em nghẹn lời và nước mắt lại tuôn nữa. Em nấc lên. Em không biết sao em khóc dữ như vậy. Em cố gắng, cố gắng, nhưng cứ nức lên. Bất đền anh đấy. Ghét cái mặt anh ghê, làm em khóc mãi. Quê quá, trước bao nhiêu người khác.

Một cái anh nọ chọc em: Trời ơi con búp bê đẹp quá. Cái này là của chú rể tặng cô dâu nè. Hết xấy. Em không hiểu tại sao anh ta nói như vậy. Nhưng lúc về nhà thấy trên hộp búp bê có đề chữ To my bride anh à. Và búp bê cũng mặc áo cô dâu, đẹp ghê.

Thế là lên xe ca em vẫn còn khóc đến 3 giờ. Mọi người thấy mắt em đỏ hoe đầy nước mắt ai cũng thương, nhường chỗ này chỗ kia. Anh biết tại sao không? Vì lãnh đồ được rồi, mặt người nào người nấy tươi rói, anh ơi, nói cười vui vẻ. Chỉ có

mình em khóc. Cô ngồi đây đi, con búp bê đẹp quá he. Ai gửi cho cô cái này vậy? Gửi cái này đâu có bao nhiêu. Em trả lời: Chị nói vậy chứ cái này nhiều lắm chị ạ. Chị ta nhìn em không hiểu gì cả. Một con búp bê mà nhiều cái gì. Nhưng làm sao họ hiểu em được hả anh? Một con búp bê đó thôi, nhưng đối với em nó quý giá gấp trăm ngàn lần những thùng to, những món hàng mà họ đã nhận được anh à. Và em càng nghĩ nước mắt em càng rơi, càng thương anh, thương anh quá anh ơi. Lúc tới trạm xe gần nhà em vẫn khóc, bây giờ nhức cả đầu. Mắt và lỗ mũi rất quá, chùi mãi, chùi mãi.

Tối nay em ôm con búp bê và ngủ với nó, nó đẹp quá anh ơi, em thương nó và quên nữa trong hộp búp bê có hai thỏi son. Sáng nay em dậy sớm sau khi thiền, chào ông Tư và hôn anh xong, thay đồ em đã thoa son mới. Môi em hồng hơn mọi bữa. Một lớp phấn trên đôi má nữa, khiến em trông xinh hẳn lên, hơn thường ngày anh à. Như một cô dâu vừa nhận lễ cưới. Em vặn dây thiều và một điệu nhạc cô dâu cất lên. Đôi mắt búp bê từ từ mở ra. Cái đầu nghiêng lại.

Ồ đẹp làm sao. Thương anh quá. Anh ơi! Em không có gì gửi đến anh hết. Cái xác thân ô trước này chỉ là cái phương tiện của tứ đại hợp thành có gì trường cửu đẹp để gì đâu.

Em chỉ có tình thương, em xin gửi đến tất cả tâm hồn thương yêu của em gửi đến anh, nghĩa là gửi đến một người phải không anh?

Thương anh nhiều hơn. Thương mọi người nhiều hơn. Thương em hơn nữa. Ôi tình yêu thương rộng mở, rộng mở. Vĩ Kiên ơi, nhớ Vĩ Kiên quá. Bộ đầu em đang rút mạnh. Anh đó chẳng? Anh luôn luôn ở gần em, khắp nơi khắp chốn. Nghĩ tới anh là có ngay. Nhưng anh ở ngay tim em, anh ở ngay bộ đầu em. Anh là điển. Điển khắp nơi. Thôi, hôm nay là thứ bảy, em phải đi học đàn đây. Mến chào và em đi học nhe. Hôn anh.

Lúc về nhà T. gắn lại được con búp bê cho em. Búp bê vẫn nguyên vẹn như trước không có gì hư cả. Đẹp ghê. Cám ơn anh chị nhiều.

Ngày 4/7/80

Kính gửi anh,

Cả tuần nay em vui sướng vô cùng anh à. Tâm hồn hạnh phúc cả tuần rồi, em không ra khỏi nhà. Em thích ở nhà chơi với búp bê, ngoài những việc lật vật ở nhà và tập đàn, rảnh ra là em chơi với búp bê. Em vặn để nghe nhạc bride con búp bê và thích thú ôm nó mãi và ngắm nó.

Búp bê đẹp lắm anh ơi, gương mặt rất dễ thương, tóc bạch kim, cột nơ đỏ nè, lông mi dài và cong lên, cặp mắt xanh và cái miệng cong cong giống môi anh vậy. Tối em ngủ là cũng đặt nó nằm kế bên. Anh ơi, em muốn đặt cho nó một cái tên mà nghĩ mãi không ra. Anh đặt giùm em đi. Một cái tên thật ngộ nghĩnh anh nhé. Có Vĩ Kiên và có Long Hoa gì cũng được. Nhớ nhe. Nhớ đặt tên sớm cho nó. Và rồi anh chọn cho em một chai dầu thơm loại nào mà anh thích, gửi về em sức cho búp bê của em nghe. Mùi nào anh thích, nhớ đó. Em biết mùi đó là Hư Không. Nhưng đây là trần, em muốn ý trần đó anh biết không? Nhớ nha. À mà đừng gửi về một hộp mà có một chai dầu thơm thôi nhe. Người ta sẽ thắc mắc. Cái gì trong này nữa đây mà chỉ có một chai thôi. Rồi khám, rồi xét, mất công em. Mà nhớ đến số nhà nữa đó.

À hôm qua em có nhận được lá thư của anh và bốn tấm hình có câu:

*Ấu phục vui vẻ sánh với người
Không còn bụng lớn lại cười tươi.*

Lúc này anh ôm lại phải không? Lúc ở Phi anh gửi về đâu có ôm như vậy. Anh khỏe không? Nghe nói sức khỏe anh tốt mà. Nhận được hình anh vui ghê anh ơi. Muốn ôm anh và hôn anh chực cái nhưng anh chỉ nhìn em cười. Anh ơi, lúc này anh làm gì? Anh kể cho em nghe đi. Em muốn biết một ngày của anh. Sáng mấy giờ anh dậy, tối mấy giờ đi ngủ. Có thức khuya lắm không anh? Ở đây 8 giờ là anh đi ngủ rồi, sáng 5 giờ dậy. À mà 5 giờ sáng ở VN thì lúc đó ở Canada mấy giờ hả? Để khi em mở mắt hôn anh buổi sáng là biết đó là mấy giờ, anh đang làm gì. Thương nhớ Vĩ Kiên quá anh ơi. Em nghe nói anh sẽ qua Pháp, có không anh? Thích ghê. Nếu được cùng anh đi khắp thế giới nữa. Thế giới của em bây giờ là con búp bê đó anh. Cả ngày em chỉ chơi với nó.

*Tình thương xây dựng búp bê
Bao nhiêu gắn bó mới nên con người
Chẳng nên bê trễ biếng lười
Tu hành tiến hóa để người cùng vui
Người vui thì ta cũng vui
Vui buồn khổ sướng ta trui luyện hoài
Hình anh tươi trẻ mãi tài
Em đây thương nhớ anh hoài anh ơi!
Cố gắng cố gắng không thôi
Để cùng anh tiến, để bồi ưu phiền
Mong ngày tao ngộ tiền duyên
Anh ơi ngày ấy có liền đâu anh*

*Thương nhớ quá làm sao anh?
Hôn anh,
L.H.*

Sao không có thơ nào anh hôn em hết vậy? Ghét chưa? Không thích hả? Như vậy chắc anh khó chịu lắm hở anh? Em hôn anh nhiều.

Montréal, ngày 11/2/81

K.H.,

THÁI bình trở lại giữa tâm can
KIM bén sanh lòng tạo bất an
HÒA thấu Trời cao thanh diệu đạt
Thực hành chơn pháp lý Trời ban

Trời ban thiên giới mở màn
Đón người tầm đạo chuyển sang quy hình
Hư không chánh pháp chơn tình
Quy hồn quy vía tâm linh đời đời
Tâm thanh chuyển đạt đến Trời
Quy về một cội rõ lời Cha ban
Thế gian cho đến Thiên đàng
Đều do tâm thức tự bàn tự đi
Lời vàng pháp ngọc nhớ ghi
Tâm an nội cảnh khai thì pháp quang
Pháp luân thường chuyển khai màn
Huệ tâm huệ nhãn dững đàng tiến lên
Pháp môn khai mở tạng nền
Quy y chơn pháp vững bền tiến thẳng
Càng tu càng rõ công bằng
Luật Trời sẵn có khai tàng giáo tu

Sống đời chỉ có chữ ngu
Khai minh muôn loại minh tù bản thân
Hồn thời phân liệu tiến lùi
Công bằng bác ái mỗi phần khác nhau
Càng tu kẻ trước người sau
Dạy cho hiểu biết đui đầu khai minh
Lý thông chuyển giải thâm tình
Tâm hòa các giới càng minh hơn nhiều
Lý Trời quả cảm cao siêu
Giúp Hồn tiến hóa đạt nhiều hơn xưa
Thế gian chuyển động nắng mưa
Dạy cho tâm thức sống vừa tâm linh
Khổ không thấy khổ mới minh
Tình thương đời đạo chơn tình quang khai
Không tham học đũngg mới tài
Luật Trời sẵn có ngày ngày dạy tu
Sửa cho hết bịnh bớt mù
Trùng tu nội cảnh an du đời đời
Bịnh vì sân tánh mở lời
Cũng do cái miệng tạo đời bất an
Tánh người sanh bịnh rõ ràng
Tâm người phát tướng mở đàng sửa sai
Bình tâm hưởng lý thanh đài
Càng tu càng tiếng càng ngày minh tâm
Chẳng còn bỡ ngỡ sai lầm
Giữ phần sáng suốt tự tâm tự đi
Bình tâm đạt pháp an nghi
Cần khôn chuyển hóa ta thì tiến theo
Tâm tham vì sợ mình nghèo
Tu hành chơn giác chẳng theo lý đời
Thực hành chơn pháp chẳng rời
Dù cho bão tố giữ lời Cha ban

Cha Trời bảo vệ vắn an
Từ đời qua đạo mở đường mà đi
Dững thời thặng tiền hợp thì
Chẳng còn tằm tối mà nghi chuyện đời
Chúc con tiến hóa không rời
Con đường pháp lý đời đời khai minh
Anh em đạo hữu chơn tình
Đều nhau tiến hóa cùng minh Cha Trời

Kính thư,
L.S.H.

T.B: Uống lá "Sống Đời" cũng bớt lở miệng. Còn về dâm là ác
trược, nếu con dững thì con tự tránh. Nếu yếu thì phải học bài
đó thôi.

Kính Thầy,

*Được một sự dẫn dắt vô hình, con đã từ từ bước vào Pháp Lý
Vô Vi. Con xin thầy cho con một bài thơ để con được mở trí
hơn. Con cố noi gương của Thầy, cũng như của Ngài Địa
Tạng, Ngài Quán Thế Âm. Con của Thầy.*

B.K.

Montréal, ngày 11/2/81

B.K.,

VỖ trụ cần khôn chuyển hóa thường
BỬU dung Thượng Đế luật yêu thương
KHƯƠNG minh đời đạo đồng thanh tiến
Gắng luyện thành công rõ pháp trường

Pháp trường chuyển hóa như sinh
Chơn tình khai hóa tự minh lòng người
Cần khôn vũ trụ tươi cười
Cứu người lâm nạn rưới tươi cơ đồ
Dạy người tự luyện Nam Mô
Giải trừ động loạn ra vô vô thường
Phật Trời lưu lại đường gương
Thương yêu vô tận mở đường tái sinh
Hồn vía gây tội bất minh
Vía kia tự đọa tạo tình trước ô
Quy hồi tại thế nắm mô
Chơn hồn xuất phát ra vô để dàng
Phân minh đời đạo luận bàn
Con đàng chánh giác là đàng quy tâm
Cần khôn vũ trụ chớ lầm
Trung tâm sinh lực càng tầm càng minh
Nay đà sẵn có pháp tình
Thực hành tiến tới chơn tình quang khai
Bửu Khương cũng sẽ có ngày
Minh tâm kiến tánh vui say đạo đời.

L.S.H.

Sàigòn, ngày 16/1/81

Kính gửi ông Tám,

Bấy lâu muốn gửi thơ cho ông Tám, nhưng nghĩ rằng cầm bút lên là ông Tám đã hiểu tâm tư của con rồi.

Thư ông Tám, hôm nay con có đôi lời kính thăm ông Tám và nhờ ông Tám tiếp điểm cho con nhẹ nhàng trong đường tu. Con là một trong những bạn đạo tự tu trong sách vở và chưa hân hạnh được diện kiến ông Tám lần nào. Nhưng con cũng vẫn một lòng đi theo con đường ông Tư và ông Tám đã đi.

Thư ông Tám kính mến, con mới tu gần 2 năm, chưa được biết và thấy. Chỉ là lúc đầu, con có được bà Bảy T.Đ. hướng dẫn. Nhưng mấy lúc sau này bà Bảy ít tiếp bạn đạo, nên con có vài thắc mắc không biết hỏi ai trả lời.

Vậy kính xin ông Tám cho con được gặp ông Tám một lần đặng con yên tâm và phấn khởi trên đường tu của con. Ước mong khi thơ này đến tay ông Tám, ông Tám cho con niềm tin. Hiện nay con đang bị động nhiễu quá về vấn đề quân sự của con cái. Ông Tám ơi, mặc dù con bằng lòng trả nghiệp, gần đây con cũng được chú V.A. giải đáp cho một chút đỉnh về Pháp Lý. Một lần nữa, con kính chúc ông Tám mạnh khỏe để dìu dắt những bạn đạo tương lai, hầu đem lại cho chúng sinh chóng về hầu Phật.

Kính,

P.T.H.C.

Con xin ông Tám một cuốn Vô Vi Pháp.

Montréal, ngày 12/2/81

H.C.,

Vui nhận được thư con đề ngày 6/1/81, được biết con vẫn kiên trì tu luyện và mong sớm hầu Phật Tiên. Sự quyết tâm tự tu tự tiến đương nhiên phải có một ý chí vô cùng thì mới thực hành được điều đó. Tất cả mọi sự việc đều từ cái động đi tới cái tịnh. Chuyện đời tan tỵ tỵ tan đương nhiên phải có. Còn về phần Vô Vi thì vô cùng vô tận. Chúng ta có quyền lập hạnh tự tu, hòa hợp với mọi nơi mọi giới. Không nên sống vì sự chấp mê mà tạo động rước trược vào thân lẫn tâm. Con có thì giờ nên viết thư xin sách tu nơi địa chỉ như sau:

Ông bà H.V.E. ...

Dưới đây ông Tám gửi cho con một bài thơ tự nghiệm và tự tu.

PHAN giảng trần tự luyện trước sau
THỊ hòa các giới minh đường đạo
HỒNG hoa khoe sắc rồi tan rã
CÚC vẫn rêu rao giữ sắc màu

Sắc màu tại thế tạm lưu
Có sanh có diệt có mưu tiến hoài
Thế gian thanh trược hai đài
Tâm thân hai giới dôi mài tự tu
Chuyện đời tạo cảnh khổ ngu
Dạy cho hiểu biết dự trừ tiến thân
Nằm rồi tránh cảnh phân vân
Về nơi ổn định giữ thần tạo duyên
Chẳng còn gieo khổ tạo phiền
Loài người là thế đảo điên hận sầu
Không tu lại kẹt hố sâu
Tạo thêm cảnh khổ nhiệm màu tiêu tan
Có tu minh lý tâm an

Sửa mình tự tiến hôn ban điển lành
Chung quy cũng phải thực hành
Trong đời có đạo đạt thành chơn như
Sống đời trao đổi với người
Chết rồi hận tử người cười người chê
Siêng năng tu luyện trở về
Con đường chơn giác chấp mê chẳng còn
Làm tuồng tạm cảnh nỉ non
Hạ màn chẳng có muốn còn đấu tranh
Duyên lành ngộ pháp thực hành
Tâm lo niệm Phật sớm thành chơn như.

Kính thư,
L.S.H.

Mỹ Tho, Bến Tranh 16/12/80

Kính thưa Thầy,

Từ lâu con muốn viết thư thăm Thầy, nhưng không biết sao con lại ngại quá, vì tự cảm thấy mình u tối chưa làm gì vẻ vang cho Thầy, cho nguồn đạo cũng như cho chính mình được tươi sáng thêm. Con có mặc cảm rồi âm thầm tự tu. Có những đêm xả thiền xong, thấy Thầy, con cũng an ủi được đôi phần, gắng chí luyện trao.

Thưa Thầy, mới đây có các em ở đoàn hát cải lương Tiền Giang đến tìm con do anh Hai Đ., ở Mỹ Tho giới thiệu, vào gặp con trao đổi. Các em khá tiến bộ và có cho con mượn tập thơ của Thầy giảng thêm. Thầy cũng có viết thư cho anh H., chị B., chị A., anh Hai v.v... Có cả chị T.N. thế Thầy lúc Thầy đi giảng đạo ở xa vắng mặt. Viết thư trả lời cho anh Hai Đ., con

mới dọn dĩ cầm bút viết thư thăm Thầy và các anh chị bạn đạo của con ở hải ngoại được bình an.

Thưa Thầy, con thương nhớ Thầy rất nhiều như con thương yêu Cha Bề Trên, cõi vô hình. Con miệt mài cố gắng, con đọc suốt quyển Tôi Tâm Đạo 7, con hiểu thấu trọn vẹn, quý cung nó lắm. Được biết rõ anh Y., chị N. tu ráo riết và cả em V.B. cũng làm công lớn, dịch sách ấy ra anh ngữ, thật niềm vui chan chứa. Kính Thầy, ông L. độ này cũng chưa về.

Mới rồi, chú N., anh L.Đ., bác S.V., chị M. có về Mỹ Tho ghé anh Hai Đ., con có gặp. Hôm sau đi Bến Tre, rồi hai hôm nữa đi Cần Thơ, bảo theo sự chuyển của Thầy, đi hát giảng, họ gọi đoàn hát Sông Giang. Con độ rày, trường chay vì nghe Thầy cũng đã ăn chay trường, phải thế không thưa Thầy?

Ấy thế mà chú N., chị M. Bến Tre bảo con chấp, chấp, chấp... không tiến: và có một lần nữa, anh Hai Đ., LVH, cho con chiếc mùng tròn giăng ở bàn tròn nơi con ngủ và ngồi thiền luôn tới nay, từ 12 giờ đêm, 0 giờ luôn tới sáng ngủ ngồi tới 6:30 tuốt xuống, lo vệ sinh, thắp hương chùa, rồi đi bán vé số, kiếm mỗi ngày một lít gạo ăn để sống với hai đứa con nhỏ đi học. Con gái lớn đi buôn gạo, cám, hoặc đường theo xe, tuần lễ về một lần. Con ngụ tại chùa Ông Quan Thánh, vật chất có khó khăn, nhưng con quyết chí tu hành. Anh Hai cho mùng, con không nhận, anh đem vào, con không thiền được.

Ba hôm sau con đành lợi bộ từ Bến Tranh ra Mỹ Tho tận nhà anh trao lại, 10 cây số giữa nắng trưa gay gắt. Anh và tất cả các bạn đạo bảo con chấp. Anh L.Đ. xuống Mỹ Tho nghe nói, anh hiểu, mới giải giùm cho con, cho các anh ấy hiểu, không còn buồn nữa. Chị M chê con: một tu tại gia, hai tu tại chợ, ba tu tại chùa. Chị L. tu tại chùa nên còn chấp nhiều không tiến được và chị bảo ở chùa phần âm nhiều lắm, chị xuất hồn, không dám tu nhà chùa vì âm khí nặng nề! Chị bảo con tu được bao nhiêu thanh điển đều mất hết. Con nói vì không có

nhà trú ngụ tôi ở chùa lo tu sửa mình chứ đâu phải thích muốn ở.

Bây giờ phải làm sao? Chị bảo chỉ nói với ông Tám xin giải giùm. Thế rồi chị lánh mặt con đến khi L.Đ. về gặp chị, chị bảo con qua nhà chị ở Bến Tre một đêm ngủ đất, ngủ đó chị sẽ giải cho. Con chỉ cười và bảo chờ dịp khác, có cơ hội hỏi ý anh L.Đ. thì anh nói đi làm chi cho tốn tiền, mất sức khỏe và bệnh, mất thì giờ, ở nhà tu, lo cho con. Anh dặn thêm: "Một tự tu tự tiến, hai không cần tha lực, ba lo làm ăn giữ gìn sức khỏe".

Con đã y lời anh L.Đ. dặn và mỗi buổi sáng dậy, hai mươi phút sau đó, sau khi ngủ dậy phải uống cho được một lít nước lạnh, đi bán hoặc ra khỏi nhà bỏ theo mình một trái chanh để ngừa. Trước khi ngủ, uống một ly nhỏ nước chanh đường và tới giờ công phu ngủ ngồi luôn tới sáng. Má, chị và em con ngủ ngồi bị bắt ngựa ngã hoài. Riêng con thì vững vàng tới sáng, lòng nghe nhẹ! Thưa Thầy, chị M. bảo giờ âm từ 12 giờ trưa tới 24 giờ đêm không nên thiền, sợ bàng môn tả đạo ngoại xâm, không cần niệm Bát Chánh. Con thắc mắc có hỏi anh L.Đ., anh bảo niệm Bát Chánh ba vòng rồi nghỉ.

Thưa Thầy, vậy có đúng không? Thưa Thầy, độ này con hay làm thơ và tự tâm tự tu tự tiến. Con nghĩ và viết những câu này là trước, thưa Thầy xét có hại không? Hay có nên không? Cha là linh điển! Mẹ là tình thương! Phật là sự sáng! Thầy là giới hạnh! Bạn là hòa cảm! Ta là phần hồn hành hương và học hỏi. Kính thưa Thầy, như vậy con có phạm thượng chăng? Còn con không nhà ly thân cũng chậm về quê. Xin ở chùa Ông làm từ thấp hương sống với hai đứa con gái và trai nhỏ 14 tuổi. Cháu này không ở với cha, theo con bao năm rồi, xin cho con đi học, mỗi đêm bắt thiền. Với con gái nhỏ cũng học chữ, gái lớn đi buôn, có hại không? Mà sao chị M. nói có nhiều phần âm, có quỷ chùa? Bảo con cầu xin ông Tám dạy

cho. Nhân đây, Thầy thương xét thấu dạy cho con. Thành kính cảm ơn Thầy.

Nguyện tròn mối đạo Vô Vi
Cầu cho thế giới đường đi yên lành
Vạn niên chỉ một phút thành
Vật đời sao đổi hội lành Long Hoa
Thái dương chiếu rạng sơn hà
Bình tâm tu luyện gặp Cha Thầy mừng
Xin trên Thầy Phật chứng minh
Giúp ban con trẻ tiến lên thanh đài
Thầy thương chỉ dạy hằng ngày
Và trong đêm vắng miệt mài con tu
Các con khờ dại từ lâu
Anh đi được trước dắt hầu em sau
Chị em tiến bước mau mau
Bạn hành hòa cảm gặp nhau hội này
Đạo Trời tỏ rạng phân bày
Ở đâu cũng bỏ điện đời an quang
Nơi nơi khắp chốn rõ ràng
Hải sơn bốn biển, rạng danh pháp truyền
Ngoại lai chẳng dám xuất hành
Được đi xứ Phật là trang sĩ hùng
Bình minh chiếu rạng tâm trung
An ban quốc độ chúng sinh vui hòa
Tinh ba kết lại một nhà
Tấn lên lễ Phật ơn Thầy đền ngay
Thành lòng lễ Phật nguyện cầu
Tâm ghi ơn tạc dạ sâu soi hồn
Kinh điển thiên định chớ nôn
Bái tạ đánh lễ xuất hồn siêu thăng
Thầy thành Phật vượt siêu nhân

*Phan xin con học thoát trần theo sau
Kim luyện thành đạt tiến cao
Liên đài an vị Thầy trao con truyền
Bái Vô Vi Pháp Lý diệu huyền
Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp,
vô biên nhiệm mầu.*

P.K.L xin kính bái,

*Má và anh P.K.H. con có gửi lời hỏi thăm với các bạn đạo
ngoại quốc được bình an khỏe mạnh. Má con nói không biết
chừng nào ông Tám về bên VN?*

Montréal, ngày 12/2/81

KL,

Vui nhận được thư con đề ngày 16/12/80, được biết con vẫn
chấp nhận hành khổ, luyện tâm lẫn thân, hướng pháp mầu
Trời ban. Con sống khổ Thầy càng khổ. Ngày đêm cầu xin lối
thoát cho các con, thực hành trong tự giác, Thầy không bao
giờ quên các con.

Dù cho xuống núi lên non
Tâm Thầy vẫn nguyện cứu con cơ hàn
Cùng Cha Thầy đã luận bàn
Giúp con tiến hóa khỏi đàng trước ô
Tâm con thức giác Nam Mô
Tâm Thầy cũng thế nơi mô cũng hòa

Tuy Thầy sống ở phương xa
Điển Thầy vẫn chiếu chan hòa cho con
Càng tu lý luận càng tròn
Vô cùng Chân lý tâm con tiến hoài
Trời ban chẳng có ở xa
Điển Thầy vẫn chiếu chan hòa cho con
Càng tu lý luận càng tròn
Vô cùng Chân Lý tâm con tiến hoài
Trời ban chẳng có làm sai
Sống trong cực nhọc ngày mai vui hòa
Lý tròn chẳng có ở xa
Trong con sẵn có tự hòa tiến lên
Nghiệp căn thu hút tạo nên
Dạy cho hiểu biết còn đền Trời cao
Khổ hành đạt tới ước ao
Nơi nào cũng thế cũng cao thấp tầng
Thực hành tu luyện mới minh
Hồn xinh tâm đẹp đệ huynh hợp hòa
Còn Trời còn Đất còn nhà
Còn ta sửa tiến còn hòa các nơi
Ngày nay con hiểu lý Trời
Ngày mai con ứng lập đời Tân Dân
Thế Thiên hành Đạo một phần
Nuôi con khôn lớn khai tầng cứu nhân
Đường đi vượt mức hải sơn
Điển thanh hòa cảm quy hườn hư không
Công bằng luận xét Hóa Công
Nơi nào cũng thế cũng cùng với gông
Xét xem tận đáy cõi lòng
Chính ta chậm trễ lòng vòng diu thân
Tu thời thực hiện chuyên cần
Một lòng một dạ góp phần dựng xây

Thầy xin Trời Phật đêm ngày
Ban cho các giới tự quay hướng về
Cha Trời mọi cõi hương quê
Đồng tâm nhất trí giải mê cõi trần
Thầy nay vẫn luyện chuyện cần
Khai thông đời đạo mở phần cảm giao
Bao năm sống cũng như nhau
Sống vì thiên hạ giải sầu giải mê
Quyết tâm dẫn tiến trở về
Quy y Phật pháp hương quê của Hòn
Sống cùng nguyên lý sanh tồn
Chẳng còn mê chấp giữ hồn tiến thăng
Dù cho gặp phải khó khăn
Tâm ta vẫn giữ cơ cần tiêu tan
Do mình vạn sự vẫn an
Lấy không làm đích mở màn mà đi
Các con cương quyết tu thì
Trời ban thanh phước chuyển ghi tiến hoài
Thầy đà gởi thuốc anh Hai
Nhờ anh chuyển hộ con Thầy bán ăn
Tuy Thầy sống cảnh khó khăn
Nhưng tâm vẫn mở khai tầng giúp con.

Thầy của con
L.S.H.

Ngày 25/12/80

Kính ông Tám,

Bao chua xót bẽ bàng cùng ngao ngán thế thái, con thấy như đã mất mát những gì quý báu của cuộc đời mình. Người ta nói ta bỏ vài cuộn giấy bạc, vài cái nhà lầu, xe hơi cùng thân xác đàn bà, để tìm lại kho tàng quý báu của tâm linh chớ ta đâu có hy sinh gì. Ngày nay con đi ngược lời nói thâm sâu đó để kiếm vài tờ giấy bạc, bữa cơm trưa, để nuôi bản thân. Buồn nản khi tìm kế sinh nhai, nhìn cảnh giành giật từng chén cơm một, từng trái quýt một, rồi từng chén nước mát một. Lòng con ê chề muốn xa lánh tất cả, tìm nơi nào hoang vắng, ngụ tại đây để tìm hạt minh châu quý giá, mà bao năm qua đã quên lãng. Buồn chán khi thấy, nghe được sự bạc bẽo của con người. Dầu giúp và thương người, không nệ hà sự nghèo khổ của mình, cũng như chẳng cầu người đền đáp, nhưng vẫn nghe tâm mình xót xa khi hiểu được sự bội bạc đó. Lời nói như sét đánh ngang tai, ngơ ngẩn vì không hề nghĩ đến sự việc người nhận sự giúp đỡ vật chất lẫn tinh thần của mình mà có thể buông một câu nói quá bạc đãi. Thấm thía đời phũ phàng nhiều, thưa ông Tám. Tâm con như biến đổi và muốn trở thành ác độc và tàn nhẫn.

Nhưng nghĩ như vậy chứ con không thể nào tàn nhẫn, con quá yếu mềm nên mới có lắm chuyện phiền não đến với con. Giờ đây, trước tình đời thế đó, con phải có quan niệm khác và con phải cứng rắn gạt phăng những gì mang lụy đến thân. Con nghĩ chẳng nên sống vì tình cảm nữa, cũng chẳng thương người và giúp đỡ người nữa để lụy vào thân. Con rất sợ những ai đến với con lắm và con muốn trốn chạy tất cả những người gọi là tu hành lắm.

Con hiểu tự tu, âm thầm tu và âm thầm tiến, rồi đâu phải tu là oang oang cái miệng khoe khoang ta đây. Càng tu chừng nào thời càng lặng lẽ chừng nấy, để tự học hỏi lấy và tự liệu định lấy đường đi của mình.

Thưa ông Tám, con nào dám quên Cha Trời, bị kéo réo, bị réo gọi của đấng Cha lành. Yêu Cha, thương Cha và tưởng nhớ đến Cha, phải chăng là yêu thương, nhớ tưởng luồng điển của Cha, và Cha trên cao đang nhìn chúng con chớ chẳng phải xác trần của Cha. Nghĩ thế, hiểu thế, đúng hay là sai? Hiểu với Cha hay bất hiểu với Cha? Kính thưa ông Tám con quá nghèo nàn nên chẳng phương tiện nên không được nghe lời giảng dạy của ông Tám qua những cuốn băng ghi âm gửi về VN. Thôi thì vài dòng chữ cùng một vài tấm ảnh vậy. Phần số vô duyên bạc phước cam đành nào dám ước mơ xa vời. Lặn lộn tìm vài đồng bạc tự nuôi bản thể mình còn khó khăn thay, huống hồ những lời thuyết pháp của Đấng Đại Giác lại càng khó tìm nghe được hơn nữa.

Kính ông Tám, có một ước mơ không biết ông Tám giúp con thành tựu được chăng? Ông Tám thường xuyên gặp gỡ các bậc Bề Trên, con tha thiết khẩn cầu ông Tám nói hộ một tiếng là xóa sổ bộ đời con đi. Hủy diệt kiếp sống hiện tại của con đi. Sống như con quá vô ích và chán nản quá chừng thôi. Thấy người chỉ nói tu cái miệng, nhưng chơn tu không có. Đã vậy còn xảo trá lẫn nhau. Tu mà như vậy thì còn thua xa những kẻ chẳng biết đến chữ Tu là gì. Sự tu hành bây giờ với con quả rất khó khăn và con kể như bị hủy diệt phần Hồn rồi. Như thế sống cũng bằng thừa mà còn tốn cơm gạo của thế gian. Thà chết đi, xác này trả lại cho đất để làm phân bón đặng mai sau đất màu mỡ, giúp cho thân nhân gian thêm sức sống, kiến tạo một tương lai sáng lạn.

Con chán lắm, chán tất cả. Nghĩ đến cái chết nghe lòng con ảm đạm và an ủi vô cùng. Bơ vơ lạc lõng cũng hoang mang nên mong cái chết đến thật sớm với con, để giải quyết một kiếp người xấu số.

Kính ông Tám, xuân đến với trần gian, mang tươi lành cho chúng sanh. Cây đạo ông Tám vun trồng nay đã trở bông

*thơm ngát cả vùng trời Âu Mỹ, còn con héo hắt ủ rũ chờ ngày
ngã xuống bên đường và không đủ sức làm bóng mát cho
chính con và cho khách bộ hành nữa. Nên theo luật đào thải
của Tạo Hóa, con phải tàn để cây khác tươi xanh và giúp cho
nhân thế hơn con. Xin dâng lên ông Tám tấm lòng thành
khẩn kính thương của con.*

*Xin kính chào ông Tám,
Kính thư,
H.T.P.*

Montréal, ngày 7/21/81

P.

Thơ nói rằng khổ lắm ơi,
Trần gian chỉ có cuộc đời tôi đau
Xét xem từ trước đến sau
Học bài phải trả càu nhàu làm chi?
Vươn lên giải quyết lối đi
Trở về tâm thức thân thì mới an
Hành hương đã được nửa đàng
Khổ đau lặn đạn mở màn thăng hoa
Thấy người mới rõ tánh ta
Tham dâm mới rước họ hòa với ta
Ấy là cũng ý của Cha
Thử xem ta phải là tà hay chơn
Nếu tà tiếp tục giận hờn
Nếu chơn ngược lại cảm ơn người đời

Hành ta khổ cực thấu Trời
Thương yêu cũng vậy hiểu đời tạm thôi
Bàng hoàng đi đứng lại ngồi
Hồn ta vẫn tỉnh biết tôi biết sang
Sao không tự sửa cho an
Trách người mang tội tạo đàng tối tăm
Chuyện đời có chuyện Quan Âm
Ngài ôm bao khổ vẫn tầm đến nơi
Thị Phương chút ít kêu Trời
Đòi xin bỏ xác vậy đời còn ai?
Hồn và ý chí chơn tài
Vươn lên tận dụng đón ngày vinh quang
Tu hành trong khổ mở đàng
Phá mê phá chấp chuyển sang cảnh Trời
Dù cho thiên hạ mở lời
Xuyên qua xéo lại cũng đời tạm thôi
Sanh Lão Bệnh Tử phục hồi
Mỗi căn mỗi nghiệp mỗi hồi khác nhau
Đóng tuồng kẻ trước người sau
Hạ màn sẽ biết chuyển tàu chậm mau
Vui lên hòa hợp trước sau
Muôn màu hợp nhất chẳng đau chẳng phiền
Giữ Hồn giữ xác sống riêng
Tâm tư cứu độ chẳng phiền một ai
Thế gian chẳng có ai tài
Cùng chung học hỏi đời mài tiến lên
Trở về nguyên lý đạo nền
Vô cùng thương nhớ Bề Trên hợp hòa
Dù cho thử thách ta bà
Tâm ta giữ vững hiểu hòa nơi nơi
Cảnh đời trường học của Trời
Dạy cho hiểu biết lý lời cảm giao

Ngài đang lưu trú nơi nào?
Nằm trong hơi thở tùy màu chuyển khuynh
Thế gian tạm cảnh tạm tình
Tan rồi lại tự trụ hình rã tan
Chẳng cần phân xét luận bàn
Chỉ cần sửa chữa mở đàng tự đi
Chẳng còn sầu hận sân si
Trăm đường quy một chung thi học bài
Tu hành thực hiện khai đài
Minh tâm kiến tánh tiến hoài không ngừng
Sửa mình dẹp bỏ lòng kình
Quy hồn quy Vía tâm bùng sáng choang
Sợ nghèo kêu réo oán than
Còn Trời, còn Đất, còn đàng tiến thân
Học bi, học dũng giữ phần
Ác ôn cho kẻ mất phần tâm linh
Dù cho Hồn Vía vẫn xinh
Xác phàm vô nghĩa tạo tình đa đoan
Con nên cương quyết chuyển sang
Tâm linh vô tận con đàng phải đi
Chớ nên hủy diệt thân thì
Hồn ma uy hiếp khó đi khó bàn
Đây là cơ hội mở đàng
Tu cho đắc pháp Phật bàn giải tâm
Chớ nên suy nghĩ sai lầm
Hồn con vô tận tự tâm tự đi.

Kính thư,
Ông Tám

Ngày 7/7/80

Kính gửi anh,

Hôm nay em đã lãnh được gói hàng của anh gửi. Nhờ có người quen nên lãnh mau ghê anh ơi, có một tiếng là xong. Thế là em đi học bài bán quần, bán thuốc. Hộp thuốc em bán được 470 đồng, 2 cái quần 350 đồng. Có người nói sao em bán rẻ vậy, 2 quần cũng 400 đồng, nhưng đâu sao hả anh? Cũng của Cha cả! Em có tiền xài thì người khác cũng có lời một chút, có sao đâu, cũng vô đó! Tánh em thích thà mình thiệt còn hơn để người khác thiệt. Có lần em bán món gì đó, mà cũng rẻ hơn, anh Ba la quá chừng: "Em chẳng biết buôn bán gì cả, cái gì cũng bán rẻ mạt! Đi mua thì mua đắt mà bán thì bán rẻ". em cười chọc tức: "Kệ tôi vậy! Đó mà có tiền xài hoài. Người ta bán hay làm việc gì cũng mong lời còn tôi, tôi bán lỗ vậy mới siêu chứ, siêu thượng thừa đó anh!" Vậy là anh Ba nín luôn.

Thế là bậy quá, tapis mà vậy đó hả? Mía mai người ta vậy đó hả? Vậy mà tu đó hả? Không quá mà, học ngu không học, đòi làm khôn! Vậy là em bắt nó xin lỗi anh Ba và bắt nó từ đây không được nữa, không được mả mai ai nữa. Tapis em vẫn cứng cứng mềm mềm phải không anh? Nhưng em sẽ cố gắng, cố gắng... để nó phải thật sát đất và mềm mềm. Vĩ Kiên ơi, thế là em học bài bán quần và thuốc xong! Cũng thú lắm anh à! Hồi đó tới giờ mình đi mua không, bây giờ đi bán, cũng vui, biết thêm đủ trạng thái. Em sẽ chờ ra vài trăm mua gạo và mai em và T. đi ăn tiệm một bữa.

Anh biết không, cả tuần nay ăn chay không hà! Tàu hủ với rau mại, cái mặt em bí xì! Không thích làm việc, mà hít pháp luân cũng chả vô. Trong người cảm thấy như nó thiếu, thiếu một cái gì.

Ăn chay chừng một tuần là em vậy đó anh à, anh Ba vẫn chay trường, còn em dở quá, chắc cái tánh trần của em nặng lắm!

Anh biết không, cảm nang cấp cứu của Cha là phải cố gắng: Công phu, ăn chay trường, và niệm danh Cha mới mong qua được Long Hoa! Còn em, ôi khổ chưa, công phu đã ít, ăn chay không được, mà niệm danh Cha cũng không luôn. Thế là kẹt nổi đó anh ơi, mà em nói cho anh biết, em mà kẹt lại là em réo tên anh mãi, réo mãi, réo hoài, kêu hoài. Sức mấy mà anh đi lên trên đó luôn với Cha được. Họa may làm giấy tờ khác, đổi tên đổi họ, em không biết kìa, còn nếu biết là em kêu mãi. Sợ chưa? Lo kiếm tên khác để đổi đi. Mà có kiếm tên khác thì cũng lòng vòng trong càn khôn này, thế nào rồi em cũng gặp. Em sẽ kêu nữa, kêu mãi, kêu hoài! Chết chưa tapis của em lại nổi cơn chọc phá rồi đó. Nhưng không sao, đối với anh, với luồng điển thanh tịnh, với Phật tánh của anh, em sẽ được ảnh hưởng tốt lành.

Vĩ Kiên ơi, thật ra thì em đang cố gắng tu lắm anh à! Cái tu của em không phải là cố ngồi thiền cho thật lâu nhưng mà tu bổ sửa đổi lại những tư tưởng ô trược nặng nề của em. Em tập thương mọi người, hòa ái cùng mọi người, thông cảm cùng mọi người và em cảm thấy nhẹ nhàng, thanh tịnh ghé anh ơi, trong những lúc tình thương yêu rộng mở. Em cảm ơn anh rất nhiều những gì anh gửi về cho em, vật chất lẫn tinh thần. Anh đã lo nghĩ những gì cho em, em phải đem tập như vậy đối với mọi người khác xung quanh em. Anh là tấm gương để em soi và em sẽ cố gắng làm sáng tấm gương mình hơn nữa. Cảm ơn anh rất nhiều.

Thương nhớ anh càng hơn, Vĩ Kiên ơi. Hôn anh.

 10/7/80

Anh Vĩ Kiên kính yêu,

Hôm nay em lại nhận được một cái thơ của một bạn đạo gửi về nói rằng có được nghe ông Tám đọc cái thơ của M/M gửi ông Tám và cô Tuyết. Anh ta chọc em, tu cao rồi mà sao còn ham muốn đủ thứ. Đòi búp bê tóc vàng nè. Đòi ăn 4 kí lô nho đen nè. Trời ơi, tức chưa, tôi nói ăn 1 kí nho vậy mà bây giờ thành 4 kí. Mai mốt có thư gửi về sẽ nói tôi ăn 40 kí luôn cho biết. Họ may cái bụng tôi to bằng cái bụng phệ của ông mới ăn nổi 4 kí nho. Ghét cái mặt ông ghê, tam sao thất bổn. Tôi cắn ông một cái đau điếng cho biết. Nhưng thôi, tôi đang tập hạnh. Cắn ông đau quá, ông mét Cha tôi bị đọa thì không còn ai để chọc ông hết, ông buồn tội nghiệp.

Ông bụng phệ đầu trọc của tôi ơi, sao tôi thương ông quá đi. Lúc này tôi đang cố gắng thực tập câu ông nói. Có 6 chữ thôi mà sao tôi khoái ghê: "Không nên làm cho ai buồn". Tôi nghĩ làm được 6 chữ này thôi cũng đắc đạo rồi. Không cần bi trí đúng hay tam công tứ lượng, công quả, công trình gì đó. 6 chữ này nó cũng bao gồm bi trí đúng, tam công tứ lượng trong đó rồi, phải không anh?

Vì sao? Vì không làm cho ai buồn cả tức là mình đã hạ cái ngã mình xuống, không chỉ trích ai, không nói nặng ai, không nên xỏ, mỉa mai ai, mà nâng họ lên. Họ buồn vì mình chạm tự ái họ. Còn bây giờ mình hạ cái tự ái của mình xuống và nâng tự ái của họ lên. Khó lắm chứ.

Nhưng Vĩ Kiên ơi, em đang tập 6 chữ đó. Khi em định làm cái gì, trong đầu em chữ 6 chữ liền hiện ra: "Không nên làm ai cho ai buồn". Và rồi em nâng họ lên, không một chỉ trích, một mỉa mai, một phê bình ai nữa, dù họ có mặt đó hay không. Em đang tập Vĩ Kiên ơi.

Và thích thú với mọi người, vì mọi người được vui và em cũng vui. Nhưng còn anh thì em vẫn còn phá anh hoài. Anh có buồn không? Nếu buồn thì em sẽ stop ngay. Phá ông không lỗ lại lời. Vĩ Kiên kính yêu ơi, anh biết không, từ ngày nhận cái

búp bê tới nay, tâm hồn em vui vẻ vô cùng anh ạ. Tâm tư thanh tịnh, một con búp bê cô dâu thật xinh, còn chú rể ở đâu hả anh? À anh. Ôi, nhìn búp bê mà em càng cố gắng tu hơn. Càng yêu anh nhiều, càng cố gắng tu sửa hơn nữa.

Trong một bài thơ anh gởi về có một câu: "Viết nhiều viết ít cũng sai". Yêu anh cũng là sai, nhưng có sai sẽ có đúng phải không anh? Có động mới biết có tịnh. Yêu anh cũng là động, nhưng trong động đó, em sẽ học sự thanh tịnh. Cảm ơn anh rất nhiều những gì mà anh dạy dỗ, giáo dục em. Đối với luồng điển thanh tịnh sáng suốt của anh, cái trò tình yêu của em đối với anh quá ấu trĩ, ô trược phải không anh? Anh có yêu em, thì chỉ là yêu một chúng sinh còn quá ngu muội vô minh, chiếu sáng cho nó thêm một chút rồi thôi, như bao chúng sinh khác. Và em, em cũng biết là em đang trong giai đoạn học bài YÊU. Và rồi sanh trụ di diệt, một ngày nào đó rồi cũng phải hết. Còn thương nhớ anh, còn khóc quá xá, động rồi. Em sẽ cố, cố gắng tranh đấu với tư tưởng mình. Nhưng Vĩ Kiên ơi, hiện giờ em đang yêu anh kinh khủng.

Lúc trước Cha có nói cho phép em yêu anh đó. Cha đã nói trước vậy người tính sao, câu thơ của anh. Vậy bao giờ anh mới về với em đây? Muốn gặp lúc nào tùy tâm thức. Ôi em nhớ cả những gì anh viết cho em nhưng sao em muốn quên để được yêu anh.

Anh Vĩ Kiên kính yêu của em, Vĩ Kiên biết không ai cũng biết anh gởi búp bê cho em.

Một đồn mười, mười đồn trăm, có người đặt câu hỏi: "Tại sao ông Tám gởi về con búp bê nhỉ? Có ý dạy gì?" Em chỉ cười và nói: "Tại bà Tám hỏi em muốn mua cái gì? Thì em trả lời là muốn mua một con búp bê thật đẹp, cho nên ông Tám gởi về chớ có gì đâu". Thế là mọi người hơi hơi chấp nhận.

Thôi đã hết giấy, em ngừng bút nha anh. Hôn anh. Thương yêu vô cùng.

L.H.

Có một cái thơ của một bạn đạo nhờ em gửi kèm theo đây.

Tokyo, ngày 20/8/80

Kính gửi L.H. và T.S.

Hai thơ lại đến một lần
Ngày 7, ngày 10 giải phân đủ điều
Thương yêu tu luyện đạt siêu
Cha đà dìu tiến yêu nhiều hơn xưa
Dạy cho hiểu biết nắng mưa
Dạy cho hiểu biết tình vừa lý chơn
Chẳng còn nhàm lẫn giận hờn
Trong không mà có minh ơn Cha lành
Tu đi gắng giữ thực hành
Năm châu nổi tiếng thơ em anh hòa
Nằm trong ý chí của Cha
Phá mê phá chấp trung hòa giúp nhân
Triển khai tiến hóa lần lần
Nằm trong đời đạo góp phần dựng xây
Nhớ thương người đạo hàng ngày
Làm sao quên được những giây hữu tình
Tình Cha thuận thỏa giúp mình
Vươn lên tự tiến điển xin nhiệm mầu
Thế gian vật chất cơ cầu
Học cho rõ lý nhiệm mầu thiên cơ

Chọc ai cần chọc bây giờ
Ghét ai phải ghét hợp cơ thiên đình
Chung quy phải sống một mình
Búp bê hầu hạ làm thính ứng hầu
Liên Hoa xúc tiến mau mau
Thị Sang đang học trước sau dung hòa
Yêu đời yêu đạo yêu Cha
Vĩ Kiên mở trí tâm hòa với tâm
Khóc nhưng rõ pháp diệu thâm
Tu cho đầu trọc bụng ngâm khó hòa
Đến lần cũng chẳng có xa
Long Hoa Đại Hội tâm ca nhạc Trời
Ngày mai 21 phải rời
Manila trực chỉ lập nơi giảng đường
Vòng quanh thế giới yêu thương
Đọc thơ xét thấy người đương thực hành
Ngày kia phân giải rõ ràng
Giải mê phá chấp đạt thành chơn như.

Kính thư,
L.S.H.

Thương kính tặng ông Tám,

Kính gửi:

*Mênh mông ngàn dặm mây Trời
Thầy nơi đất khách trò nơi bụi hồng
Đã từ không có, có không
Thầy cười, trò cũng thông dong tháng ngày
Nào đâu hướng nọ phương này*

Càn khôn một hội sum vầy triền miên
Thầy làm Phật, trò làm Tiên
Phật Tiên Tiên Phật đẹp duyên đại đồng
Đeo bầu sảng khoái tâm không
Mặc Trời nắng Bắc mưa Đông mặc Trời
Lâng lâng trong thanh ngoài thơ
Điểm thanh thanh điểm rạng ngời hào quang
Đời đâu xa cách thiên đàng
Thiên đàng đâu cách xa ngàn đời đâu
Thiên đàng đã tự bể dâu
Bể dâu đã tự nằm sâu thiên đàng
Trước là gốc của thanh nhàn
Trời mà thiếu trước sao tòa giác tâm
Rõ lòng Tạo Hóa thậm thâm
Nghe thương, thương suốt ngàn năm thương hoài
Thương cùng khắp hết trần ai
Thương cây cỏ, thương muôn loài đệ huynh
Nhờ thiền tỉnh giác vô minh
Mới hay khắp cõi thâm tình ruột gan
Cảm ơn Thầy dạy pháp vàng
Cảm ơn Cha Mẹ lâm phạm đổ khuyển
Mở nguồn phẫn bốn quy nguyên
Thấy trong cát bụi cơ duyên nhiệm mầu
Thủng sâu một lỗ bộ đầu
Rõ thông Chân Lý tướng hầu rói ren
Luật Trời thấu lẽ trắng đen
Chánh tà, tà chánh một then chuyển vần
Long Hoa chen với Long Vân
Hội càn khôn, hội muôn lần mãi thôi
Không ngừng hóa hóa, để rồi sanh sanh
Ác là gốc của thiện lành
Thiện lành là gốc tam bành khác chi

*Người xưa vẫn đã khoa thi
Nghìn sau vũ trụ vẫn thì tranh đua
Cơ Trời thua được, được thua
Được thua, thua được cũng vua cơ Trời
Đệ huynh nào muốn thành thoi
Lưu thanh khứ trước nhẹ người là xong.*

*Xóm Gà, 11 giờ khuya 24/5 Canh Thân
1980 – T.S.K.G.*

Tokyo, 20/8/80

Thư nhận được lại không thì giờ
Mang theo ấm áp giải giấc mơ
Thương người tại thể chưa thanh tiến
Rơi lụy thâu đêm vẫn chực chờ

Chực chờ tiến hóa thiên cơ
Hồng trần ép xác dẹp mơ nghiệp trần
Hành trình đời đạo bao lần
Sống trong lặn ngụp tự lần tiến lên
Không gian chuyển động lập nền
Trong không mà có vẫn bền giữ tâm
Kỳ III là cảnh tiến thềm
Thương yêu vô tận do tâm pháp hòa
Hòa cùng muôn loại cùng Cha
Xét xa cũng thể tự qua nghiệp trần
Khuyên lơn dạy bảo nhiều lần
Mỗi phần mỗi tiến phải tầm đến nơi

Khai thông càng rõ ý Trời
Giúp người tiến hóa chẳng lời chấp mê
Dục tâm phải trở lộn về
Năm châu thay đổi giải mê nghiệp trần
Chạy theo vật chất một phần
Tâm linh khai triển chẳng cần bận tâm
Duyên đời tình đạo thậm thâm
Ngâm nga thi phú thân tâm hợp hòa
Chung quy luận xét Di Đà
Đơn sơ sáu chữ vậy mà minh tâm
Sanh rồi lại diệt chẳng làm
Vô cùng tiến hóa siêu tâm đạt thành
Vòng quanh thế giới thực hành
Dạy cho thiên hạ rõ rành đường đi
Tu là chịu học chịu thi
Chẳng vì lẽ mọn nhưng vì tâm linh.

Kính thư,
L.S.H.

Ngày 10/8/80

*Ngả nghiêng cười chụp gởi về ta
Một bụng cần khôn quá xá a
Bộ đầu tròn trọc như khối điển
Tay cầm chuỗi hột nhiều việc a*

*Nhiều việc a ông sẽ phải làm
Nhưng mà tâm chẳng vướng chút phàm
Khăn sạch che sơ thân tứ đại
Miệng cười tươi trẻ chi cũng làm*

*Chi cũng làm chuyển hóa càn khôn
Giúp Cha dẫn tiến bao phần hồn
Càng làm càng định tâm càng sáng
Sáng rồi thấy nợ cả càn khôn*

*Càn khôn biết nợ nên không nợ
Vấn trả vấn cười tâm không sợ
Vấn đi vấn nói tâm luôn Phật
Ông là Phật còn tui ôi đầy nợ!*

M/M

Lâu ghê không được thơ anh, hơi buồn buồn, bỗng nhận được thơ anh với 2 cái hình đầu trọc, bụng phệ! Vui ghê khi nhìn hình anh ngồi ngả nghiêng, miệng cười tươi trẻ. Anh biết không, tháng 7 Âm lịch này, em bắt lỵ căn lỵ trần của em phải ăn chay một tháng, ôi tội nó buồn buồn nhưng em phớt tỉnh Ăng Lê. Tội nó chắc cũng không dám phạm luật đâu! Mai này là mừng 1 tháng 7 rồi đó! Tội nó sẽ được "khoái ăn sang!" Anh biết "Khoái ăn sang" không? Là "Sáng ăn khoai" đó anh! Khoai mì nè, khoai lang nè! Ăn ngon phải biết. Lúc này nhà nước ta hết bột mì rồi anh à. Cho nên bánh mì rất hiếm và rất mắc. Ta về ta tắm ao ta! Hết bánh mì thì ăn khoai cũng ngon vậy, phải không anh bụng phệ của em? Khi nào em đói bụng, dòm cái bụng phệ của anh là cũng no rồi đó! No hơi đó! Nói chơi vậy đó chứ, em chưa có đói đâu. Vẫn còn no anh à! Khi nào ăn nho, nhớ ăn giùm em vài trái nhé! Vĩ Kiên ơi! Nhớ Vĩ Kiên lắm! Em vừa viết mà vừa khóc đây anh à! Con búp bê nó đang dòm em. Không biết nó nghĩ gì khi thấy em khóc. Anh biết không, có mấy bữa rày trời mưa dữ lắm! Hình như có bão thì phải. Mưa to dữ lắm. Cây cối ngã quá chừng.

Cái càn khôn của Cha cũng chưa toàn thiện. Khi nắng gắt, khi mưa dầm, nên em vẫn còn cười khóc mãi, thương nhớ anh vô cùng!

Manila, 22/10/80

M/M:

Ngửa nghiêng nghiêng ngửa giống nước nhà
Một bụng tràn đầy điển phát ra
Đầu tròn tròn vo chuyển chuyển hóa
Tay lần chuỗi hạt kể như pha

Việc nhiều hay ít phải chuyên làm
Tâm vẫn hòa tan chẳng lý phạm
Khăn sạch thương tình nay trợ tá
Miệng cười tươi đẹp ý chẳng tham

Chẳng tham chuyển hóa cả càn khôn
Hợp tác cùng Cha trợ tiểu hồn
Càng gánh càng tịnh tâm sáng suốt
Minh rồi trả nợ cả càn khôn

Càn khôn có nợ nhưng không nợ
Vẫn trả vẫn cười chẳng ước mơ
Vẫn nói vẫn đi tâm Phật độ
Tâm là chơn Phật hợp thiên cơ.

Tám

Thơ đề ngày 10/8/80 – Nhận được 21/10/80

L.H.,

Lâu cũng như mau, nay lại được đọc thơ của L.H. cho hay là Khùng đã đến tận tay L.H.! Phê phán đủ thứ để tìm ra Chân Lý và ẩn ý của Đảng Cha Lành. Mừng 1 tháng 7 Âm lịch là ngày bắt đầu phóng thích tội phạm ở côi Hư Âm, cũng nên ăn chay để độ niệm cho những phần hồn còn mê muội.

Khi thay đổi tập quán thì phải có sự bất bình. Hình như mất món gì đã quen thuộc. Đó là đương nhiên phải có! Khoai cũng là phần hồn tan rã, đang lập hạnh hỷ sinh. Biết được tánh chất của củ khoai là biết rõ Đạo lý, lúc đó mới dùng được câu “Khoái ăn sang”! Bụng phê đã từng chứa nó và đã khen nó, tặng cho nó bằng vàng lúc còn ở kinh tế mới. Ở đời này, cái gì rồi cũng hết. Nó đến rồi nó sẽ đi! Chỉ có tâm linh là không bao giờ hết và mất cả. Có dưng thì không có đói. Còn hèn thì ăn no cũng than. Sự vĩ đại và kiên cố mà ai không nhớ và không hướng về nó! Nước mắt thường chảy cũng là thanh tịnh! Búp bê chẳng động cũng là thanh tịnh! Sự nhiễu động của càn khôn cũng là thanh tịnh theo chiều hướng của nó.

Nếu tâm ta tịnh, mọi việc rồi cũng sẽ tịnh!
Nhớ thương người hiền là Hạnh phúc!

Kính thư,
Tám!

Ngày 11/8/80

Kính gửi Thầy,

Con tên là N.T.S., kính gửi đến Thầy và xin Thầy dạy cho con một vài điều con đang thắc mắc. Kính thưa Thầy, chúng ta tu theo Pháp Lý Vô Vi này, khi xuất hồn, xuất hồn thật sự, có trở lại bản thể để tiến hóa nữa hay không? Con nhớ khi trước Thầy có nói là Hồn Thầy ở bên trên, chỉ liên kết chiếu xuống cho phần Vía làm việc bản thể thôi, còn bây giờ thì sao? Như vậy Hồn riêng, Vía riêng? Mà Hồn Vía chưa hợp nhất, âm dương chưa tương ngộ thì sao gọi là Phật?

À, Phật là tâm! Tâm thanh tịnh là Phật! Nếu vậy những buổi giảng pháp của Thầy, những trả lời thơ đạo của Thầy là của Phật à? Khi chúng ta xuất hồn được, có thật sự chúng ta thoát ngũ hành không? Như trường hợp của Thầy, con không biết tâm Thầy ra sao nhưng hành động Thầy, bản thể Thầy vẫn ảnh hưởng ngũ hành, vẫn là công cụ của Thượng Đế! Như vậy bao giờ chúng ta mới thật sự độc lập tự do? Độc lập đúng thực nghĩa.

Chúng ta là chúng sinh của một vũ trụ và phần Hồn vũ trụ đó là Ngọc Hoàng Thượng Đế! Như vậy có một vũ trụ này thôi, một càn khôn này thôi, hay có nhiều càn khôn nữa? Con nghĩ là phải có nhiều càn khôn. Mà có nhiều càn khôn phải có nhiều Ngọc Hoàng Thượng Đế, hàng hà sa số. Nhưng theo lời Cha thì chỉ có một mà thôi! Và Cha làm chủ tế mà thôi. Đúng. Nhưng chủ tế của càn khôn này thôi. Phải có những càn khôn khác nữa chứ? Con nghĩ là tư tưởng con đúng, nhưng trật, rồi đúng, rồi trật! Ôi con nhúc cả đầu. Kệ nó! Có mấy càn khôn cũng được, có mấy ông Ngọc Hoàng thì cũng kệ ổng luôn! Mình phải làm sao biết Ngọc Hoàng của mình nè! Cái càn

khôn của mình chưa hiểu hết nè! Nhưng sao con cứ nhức cả cái đầu? Thầy ơi, phân tách cho con đi! Đừng trả lời ba phải nhé! Đừng làm cho đầu con nhức thêm nhé! Máy bữa rày con nhức cái đầu ghê. Chắc sắp sửa xuất hồn để bay qua Canada thăm Thầy đó! Mà nếu không xuất hồn được, có ngày con sẽ xuất xác đi thăm Thầy luôn!

À, con còn một điều nữa. Con còn nhiều điều hỏi Thầy lắm nhưng giấy ngắn, con sẽ hỏi bộ đầu con và Thầy sẽ trả lời một điều là con là học trò Thầy, mà là học trò lại đi yêu Thầy! Vậy có phạm luật ngũ hành không Thầy? Sao con yêu Thầy quá! Con xin họa lại bài thơ mà Thầy đã viết sau lưng tấm hình nha!

*Lấy ai bụng lớn lại tròn vo
Lần chuỗi không câu lại gác giò
Mắt sáng miệng cười gieo ý niệm
Trùm khăn một miếng sổng không lo*

*Yêu ai đâu kể bụng tròn vo
Mén chuỗi thương luôn cả cái giò
Mắt miệng thương yêu ngàn ý niệm
Khăn sạch thêm duyên đâu có lo*

Con nghe tin Thầy đang ở Phi Luật Tân. Kệ con cứ viết. Chắc khi nào thơ này đến thì Thầy cũng sẽ vừa về. Thầy đọc thơ con trước nhe! Thương yêu Thầy vô cùng tận.

NTS

Manila, ngày 23/10/80

T.S. con,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 11/8/80. Được biết con muốn học thêm vài điều mà con đã học từ lâu. Người nào tu theo Pháp Lý cũng phải đi đi lại lại trong bản thể suốt cả hành trình tu luyện, đến lúc hoàn tất là chuyển hóa đến nơi khác. Lấy gì làm bằng chứng? Con bình tâm nghiên ngẫm lại từ lúc khởi đầu con tu cho đến nay, bao nhiêu trạng thái đã ẩn hiện trong đầu óc của con? Nhiều khi con cảm thấy đầu con bé mà tại sao lại có nhiều tư tưởng lạ thường, do đâu mà có? Có phải nhờ thực hành Pháp Lý không?

Ban đầu lâu lâu thay đổi và bây giờ tiến tới từ phút từ giây. Có đi, có lại. Khi hòa đồng với càn khôn vũ trụ, khi thu hẹp trong phạm vi của thể xác. Trong chu trình học hỏi đó, đến ngày nay, con mới biết yêu và hòa hợp! Còn về phần Thầy, phần của Thầy, thì Thầy mượn xác này, thực hiện những điều gì hữu ích cho các con. Không có ngũ hành thì làm sao hiểu Đạo? Có Đạo mà không ngũ hành thì lấy đâu mà dạy Đạo? Thư Đạo của Thầy và sự sáng suốt, mượn ngũ hành, thơ văn, đại diện là Vía! Con yêu thể xác của Thầy là con yêu cô gái đẹp hơn con. Thành thử con thấy con trai thương Thầy, con gái lại càng thương hơn! Con nên cố gắng tu để đạt tới kết quả như Thầy. Con sẽ là một thư sinh xinh đẹp, tâm hồn siêu diệu, yêu tất cả muôn loài vạn vật, cảm động vạn linh và đem lại sự thái bình cho mảnh đất phù sanh này. Khi con hiểu rõ một nguyên căn thì con sẽ rất rõ tất cả. Giữ mình để tiến trong muôn một. Con yêu Thầy, con nhớ Thầy là con nhớ nguồn cội hư không!

Yêu Thầy bốn góc điển tròn vo

Lên tiên vươn lên chẳng mỗi giờ
Mắt miêng thông đều thành huệ nhãn
Nhớ Thương vô tận vượt quanh co.

Thầy của con,
L.S.H.

Ngày 18/8/80

Kính gửi anh Vĩ Kiên,

Vĩ Kiên anh ơi, em nhớ anh quá, nhớ kinh khủng, nhớ muốn điên lên luôn, em không hiểu tại sao giai đoạn này em khủng như vậy? Khủng quá sức! Luồng điện nào đang se em, trận ngũ hành nào đang vây em, mà tối ngày em cứ nhớ đến anh, cứ nghĩ đến anh? Lúc này em rất ít nói chuyện, thật ít, ít đi đâu nữa. Chỉ thích ngồi êm lặng một mình, đầu óc miên man suy nghĩ về anh, tưởng tượng về anh.

Như hôm nay em phải đi học đàn, em đi bộ, tính đi cyclo nhưng em thích đi bộ, với anh bên cạnh, em nói thao thao với anh, theo những tư tưởng trong đầu em tuôn ra! Em chả thấy xe cộ nào cả, người nào cả, nhà cửa nào cả, chỉ thấy anh! Anh và em cùng đi dạo, trò chuyện và cứ thế em đi bộ thật xa mà chẳng mỏi chân gì cả. Đi mãi, đi mãi! Đầu óc miên man, miên man!

Ồ không biết anh có mỏi chân không anh? Anh đi bộ giỏi lắm mà! Nhưng bây giờ bơ sữa quá rồi, đi xa thì có phi cơ, đi gần đã có xe hơi, đi lên đã có thang máy, đi xuống lại dùng thang cuốn, anh đâu còn có dịp đi bộ dài như em nữa! Lúc này em chả thích đi chơi đâu nữa, ngoài hàng tuần phải ra khỏi nhà một lần để đi học đàn. Chả buồn xem xi nê! Chả đi phố! Hồi

đó đi phố là em mua này mua kia, đủ thứ gì cả. Bây giờ thì phớt tỉnh, đi ngang luôn. Em tự nghĩ không hiểu em hết thích những món hàng đó, hay là tại túi em không còn tiền? Có lẽ tại cả hai! Nhưng nếu bây giờ em có thật nhiều tiền, em cũng chả thích mua cái gì cả. Em thấy em rất đầy đủ rồi! Chỉ còn thiếu một thứ, thiếu anh, anh ơi!

Ồ, nhưng cũng đâu có thiếu. Anh luôn luôn ở gần em mà! Bằng chứng là em đi đâu cũng thấy anh bên cạnh. Anh đang ở ngoài những gì em thấy, và cũng ở trong em, ngay tim em! Ôi anh Vĩ Kiên yêu dấu ơi, tại sao em yêu anh nhiều vậy, không biết nữa. Người con gái lại tỏ tình cảm của mình ra nhiều quá là xấu ghê phải không anh? Họ phải kín đáo, nghiêm nghị lại. Nhưng anh ơi, qua anh, người tình của em, em còn thấy anh là người anh của em, người thầy của em, người cha của em. Cho nên em phải viết, viết để đọc, để thấy Thầy hiểu em, để Cha biết rằng tư tưởng em luôn luôn như bão sóng, nó tràn tới, tràn tới hết làn sóng này đến làn sóng khác, ào ạt tới. Đôi khi làm em mệt mỏi quá, em phải giải ra luôn.

Những lúc nhớ anh quá, em phải khóc, khóc thật nhiều. Em nhớ lúc trước có lần anh nói, anh rất ghét người nào khóc, vậy mà em... Trời ơi, em dở quá! Em phải cố gắng mới được.

Những tư tưởng em bây giờ như một người bị tù, mất cái phao, trôi đi, trôi đi theo những dòng tư tưởng của em. Quay cuồng, quay cuồng trong xoáy nước thương yêu. Bao giờ ngừng đây? Bao giờ tới bờ đây? Em hiểu trong định luật Cha Trời Sanh Trụ Di Diệt, vinh rồi nhục, thịnh rồi suy, thương rồi ghét. Bây giờ em đang thương anh đây. Một ngày nào đó, em sẽ ghét anh sao?

Trời ơi, em tức tới, em vùng vẫy trong cái định luật của Cha. Em muốn phá tan cái ngũ hành này. Nhưng không, không thể được. Em không phá tan nó được. Em phải đưa nó lên, chiếu

sáng nó hơn, để rồi thăng hoa lên, thoát khỏi sức hút của hồng trần, thoát cái ảnh hưởng ngũ hành vây hãm. Em không ngu muội, xách thiết bản lên tận cung Trời đánh cho Ngọc Hoàng phải chạy. Mà em phải ẩn nhẫn, đeo vòng Kim Cô, theo dắt ngựa phò Tam Tạng, chịu gian khổ để thỉnh kinh vô tự.

Ôi anh ơi! Em đang gian khổ. Những bài học, những kích động đến với em luôn. Em cảm ơn tất cả những người dạy dỗ giáo dục. Phóng tư tưởng tốt lành đến cho họ, cảm ơn họ nhiều. Và còn bài học đối với anh, em đang luôn luôn suy nghĩ về nó. Khi em yêu anh, đó là tình yêu gì? Em đã ý thức những gì? Đã tiến hóa tư tưởng ra sao? Đã sáng lập ở chỗ nào hay vẫn còn tăm tối ngu muội? Tình yêu phàm và tình yêu Phật khác nhau ở chỗ nào? Em thấy tâm em vẫn còn động quá anh à. Vẫn nhớ thương anh nhiều, vẫn khóc, vẫn mơ mộng. Em nghĩ tình yêu vẫn là nằm trong ngũ hành. Vậy nó đã sanh ra tức là phải có diệt. Vậy tình yêu nào mới là trường tồn?

Thế gian này có tình yêu đó chẳng? Em đang sử dụng YẾU, cũng là tính chất của DỤC. Em phải sử dụng DỤC sao đây cho em tiến hóa? Ôi, em còn trần trọc lắm. Em chưa sử dụng nó thật trọn vẹn. Em sử dụng YẾU, em yêu anh qua mọi người. Một người nào đó thương yêu em, em thương yêu họ lại. Đó là chuyện thường tình. Còn bây giờ, một người kích động em, hành động xấu với em. Đáng lẽ em giận hờn bực tức họ. Nhưng họ là Vĩ Kiên mà, tại sao mình lại bực tức Vĩ Kiên? Thế là cơn giận em tan mất. Và yêu Vĩ Kiên thế là em yêu họ. Em nhìn họ bằng cặp mắt thương yêu. Chúc cho họ những lời tốt đẹp sáng suốt. Nhưng anh ơi! Em sử dụng chưa trọn vẹn lắm. Vì em còn yêu Vĩ Kiên này nhiều hơn Vĩ Kiên kia. Thấy Vĩ Kiên này còn khác Vĩ Kiên nọ. Ôi, không! Em phải thấy mọi Vĩ Kiên đều là một. Thương mọi Vĩ Kiên đều bằng nhau, không

còn cách biệt Vĩ Kiên ở Canada hay Vĩ Kiên ở Saigon. Mà tất cả là một, thương yêu như nhau, phải vậy không Vĩ Kiên? Anh ơi, anh có thương yêu mọi người bằng nhau chưa? Có thấy mọi người là một chưa? Em chưa làm được như vậy. Anh ơi, nhưng em sẽ được. Nhứt quyết như vậy. Em phải sáng, phải sáng lên, phải không anh? Để gần anh hơn, để trở về khối sáng suốt vì vô minh, chúng ta bị tách ra. Vĩ Kiên ơi, thương nhớ anh vô ngần, tỏa ra sao cho hết. Hàng ngày, hàng ngày, đầu óc em luôn luôn nhớ đến anh. Sáng mở mắt ra là em đã gọi tên anh. Tới lúc lên giường ngủ, em cũng nhớ đến Vĩ Kiên. Trước khi thiếp vào giấc ngủ, tên anh vẫn lờn vờn trong đầu óc em. Mong sao gặp anh mỗi đêm, nhưng có lẽ anh bận lắm. Hay là em động loạn quá đi, em không gặp anh được. Vĩ Kiên ơi, thương nhớ anh vô ngần. Gửi đến anh nụ hôn thương nhớ.

L.H.

Manila, ngày 24/10/80

LH,

Trong thương có ghét, trong ghét có thương, Chân Lý luôn luôn thông suốt cả hai. Hiểu được hai thì mới Quân Bình. Yêu là độ, yêu vô cùng tận là hòa tan với các giới. Sự trung thành của Trời Đất là yêu thương. Người tu trên đà phát triển về Chân Lý thì phải niệm tình yêu thương đối với bậc Chơn Giác. Sự ảnh hưởng vô cùng tận sẽ dẫn tiến êm dịu trong cuộc hành hương. Có tức thì mới có tiền. Có thương yêu thì mới rõ

điều du dương của Trời Đất. Cha yêu con nhiều hơn con yêu Cha, thương yêu nhân loại vô cùng, nhớ thương 24/24. Loài người thực hiện thương yêu giới hạn và ích kỷ, thành thử còn phải học bài thương yêu trong thắc mắc. Bình tâm xem xét mọi sự bao trùm cả càn không vũ trụ, thì chỉ có thiếu sự sáng suốt của hành giả mà thôi. Yêu người hiền là Hạnh Phúc. Thế Thiên hành Đạo thì mới rõ nguồn căn.

Nhớ thương thương nhớ nhớ nhiều ngày
Sóng tình bộc khởi nhớ Thầy, xét ta
Thương ai cũng cảm thấy hòa
Thương Cha lại cảm trong ta có tình
Càng yêu càng rõ tâm linh
Suối tình tuôn chảy chơn tình đạt thông
Khóc cho cảm động cõi lòng
Yêu cho khai triển muôn vòng tiền căn
Đồng hành từ bước chậm nhanh
Chẳng còn xa cách tịnh hành đến nơi
Vì ai phải hiểu Cha Trời
Vì ai thương nhớ mở lời nhủ khuyên
Vì ai phân rõ tiền duyên
Vì ai lập hạnh nối liền tiền căn
Vì ai khen tướng chị Hằng
Vì ai dạy dỗ mỗi tầng mỗi khai
Liên Hoa đã sẵn có tài
Thương người trợ giác dồi mài thương yêu
Yêu Trời, yêu Phật, yêu nhiều
Ngày kia rõ Pháp là điều thực thi
Chẳng còn buồn hận sân si
Vì mình, vì họ, ta thì tiến lên.

Kính thư,

Kính gửi anh Vĩ Kiên,

Hôm nay đi học về, nghĩ đến anh, đầu óc em lâng lâng sung sướng lạ kỳ. Hạnh phúc tuyệt vời đến với em. Em đạp xe chậm chậm, tâm hồn vui vẻ. Những cảnh vật có đó như không có. Đối với em không có xe cộ nữa, nhà cửa gì, không ai cả. Chỉ có em, em và anh. Vĩ Kiên ơi, sao hôm nay em sung sướng vui vẻ quá.

Nhớ lại thời gian qua, em hay buồn khóc dữ lắm. Càng nhớ anh, em càng khóc. Càng thương anh, em càng buồn. Có lúc sân si nổi lên. Yêu anh nhiều chừng nào, em sân chừng đó. Em tức giận, sân si, vì không được gần anh. Anh đi xa, em bực tức, em đau khổ, em muốn đập tan một cái gì, phá tan một bức tường vô hình nào đó đang ngăn cách em và anh. Nhưng không được. Em đau khổ, em bực tức vì nhớ thương anh. Còn bây giờ, em cũng nhớ thương anh, nhưng sao vui quá, hạnh phúc quá. Càng nhớ anh càng vui. Té ra cũng là trạng thái của yêu.

Yêu làm cho chúng ta tham, sân, si, dục. Nhưng biết yêu, chúng ta biết thêm những trạng thái của yêu, của thất tình lục dục hơn. Hiểu hơn, chúng ta sáng hơn. Sáng hơn, chúng ta sẽ làm chủ nó được. Chúng ta sẽ điều khiển nó, chi phối nó, chứ không phải để nó chi phối chúng ta nữa.

Vĩ Kiên ơi, em vẫn còn bị thất tình chi phối em. Như bây giờ em đang vui, cái vui này nó hay hơn cái buồn chẳng? Hay hơn cái sân chẳng? Nó cũng vậy mà thôi. Buồn rồi tới vui. Vui rồi cũng hết vui. Lại buồn. Sanh Trụ Di Diệt. Cái vui này làm em sung sướng hạnh phúc. Nhưng em biết rằng nó cũng không

phải là mục đích của em. Em không đứng dừng ở đó, mà em phải tiến hóa nữa kia. Ôi, yêu anh quá! Tình yêu giúp em tiến hóa, sáng suốt hơn. Vĩ Kiên ơi! Em đang vui đây. Anh hãy chia sẻ với em nha anh. Anh yêu mến, buồn vui gì em cũng đều kể cho anh nghe, anh có mệt không? À, có một cái thơ anh có nói: Mặt em khôn lắm phải không?

*Mày khôn lắm đó mặt mi
Thở than than thở cấp thì điển tao*

*Chứ sao? Tui làm con của Cha mà, tui phải giống Cha tui chứ. Tôi khôn là lẽ thường tình. Còn khi nào tôi ngu đó là tại tôi giống ai đó. Ai mà tên là Vĩ Kiên đó. Ngu cho nên làm tapis cho người ta đập lên. Ngu cho nên tu thành Phật. A, mà sao tôi khoái ngu ghê. Ngu giống như vậy, nên ngu tu thành Phật. À, còn tiếp theo, thở than than thở cấp thì điển tao. Ha, ha! Ông nói vậy mà nghe được hả? Ai thèm ăn cấp điển của ông? Điển của càn khôn vũ trụ chớ bộ. Bữa nào tôi thông thì tôi thâu được. Bữa nào kẹt thì tôi ráng chịu. Cũng của càn khôn chớ bộ. Ai mà thèm ăn cấp điển của ông. Thương ông thì có. Thử ông làm bộ cho tôi đi, coi tôi thèm lấy không cho biết. Ha ha! Quê quá ta ơi! Quê một cục. Phật bị quê anh tức không? Nếu tức có giới phóng điển về chọc tức ta đi. Ta sẽ không thèm tức và nhà người bị quê nữa! Hai cục! Vĩ Kiên ơi! Hôm nay em vui quá, phá anh một bữa tưới bởi hoa lá, anh vui không? Em mong rằng anh sẽ vui khi đọc lá thơ này và rồi anh hãy cười đi. Hãy nở nụ cười Di Thiện Tối Lạc đi. Em đang ngắm nhìn nụ cười anh đây, anh ơi.
Cười xem biết Lão là ai? Ha ha! Cười xong ta biết Lão là ai rồi. Ta đang học luồng điển của Lão đây. Hỡi nụ cười Di Lạc. Kính chào Lão. Hôn cái càn khôn Lão một cái.*

L.H.

Manila, ngày 25/10/80

L.H.

Kích động yêu thương lại muốn hòa
Nhớ ai lại nhớ cả phương xa
Tâm bình học đạo say mê mùi đạo
Nhớ kẻ không nhà sống với Cha

Sống với Cha vạn sự hòa
Thương yêu vô tận dù xa hay gần
Công bằng lập sẵn cán cân
Phân ra đời đạo mỗi phần tương giao
Quán thông muôn sắc muôn màu
Tình thâm đạo pháp trước sau dung hòa
Thương yêu xa cách chẳng xa
Cha con là một cùng hòa tiến lên
Lý kia luận xét vững bền
Tâm kia hồi hộp mở nền đạo tâm
Càng tu càng rõ diệu thâm
Muôn vàn đạo pháp tự tầm tự đi
Vui cười tự đạt một khi
Hư không chánh pháp ta thì an tâm
Chẳng còn suy luận thì thâm
Hướng về một cõi thậm thâm hợp hòa
Sống cùng chung cảnh chung nhà
Sanh trụ di diệt thực thà tiến lên

Sống hoài tâm thức chẳng quên
Đạt nền chánh pháp vững bền tự tu
Luân hồi nhiều kiếp học ngu
Nhường cho thiên hạ an du tâm tình
Sửa mình tiến hóa là xinh
Vô cùng tinh tấn biết mình là ai
Liên Hoa tươi đẹp tươi hoài
Gieo mùi tâm thức lập đài tự tu
Thức tâm hiểu biết mình ngu
Trùng trùng phức tạp tâm mù tại ta
Xét xem Chân Lý chan hòa
Tình thương đời đạo do ta đạt thành
Mặt tiền hóa hóa sanh sanh
Dù thành hay bại cũng hành đến nơi
Bình tâm phán xét nơi nơi
Trong ta có sẵn cõi Trời thương yêu
Yêu lên cố gắng yêu nhiều
Cười cho hòa hợp những điều ước mơ.

Kính thư,
L.S.H.

Kính gửi ông Hai Không – Tám:

Hôm nay tôi vui ghê, vui ghê vì cười quá chừng anh biết tại sao không? Em đang ngồi trong phòng em, ngắm dung nhan anh, bỗng nghe ở phòng khách có một bạn đạo, bà đang kể chuyện của em bà ở bên Mỹ cho anh Ba nghe. Bà nói: "Em tui đó, bây giờ nó tu dữ lắm. Tối ngày lo việc đạo không hề! Nó nói từ ngày ông Tám qua, được nghe ông Tám giảng, nó tu tiến lắm. Mà ông Tám cũng thi tui nó dữ lắm. Cho tui nó học

đủ bài hết, tham nè, sân nè, si nè, rồi ghen nữa nè! Ôi cha đủ chuyện, học đừ luôn. Mà học xong thấy nhẹ lắm!”

Ôi bà ta kể thao thao đủ chuyện. Khi đó tự nhiên em thấy nụ cười trong tấm hình anh và em phát cười.

Cười thôi quá chừng! Cười không ngưng được, cười nôn cả bụng! Cười chảy cả nước mắt! Ha ha ha ha! Em thấy cái mặt anh tức cười ghê! Nhất là nụ cười. Một nụ cười đang cười thiên hạ! Một nụ cười ẩn tàng một cái gì đó! Tức cười lắm! Nói ra không được! Trong bụng em nghĩ: Cái ông này nhiều chuyện ghê ta. Ông cho người này người kia học đủ thứ bài. Mình đang bị điển yêu, chắc cũng ổng chứ ai! Ông còn gởi hình cười về cho mình nữa! Ông cho mình học rồi ông cười mình hè. Ha ha! Tức cười ghê! Ông cũng nhiều trò lắm!

Thế gian này toàn một lũ làm trò, lớn làm trò theo lớn, nhỏ làm trò theo nhỏ! Cha cũng trò! Phậ cũng trò! Ta cũng đang trò! Ha ha ha! Tức cười quá! Nhưng không sao! Tưởng ai khảo ta, cho ta học bài, thì ta sợ, chứ ông Hai Không Tám cho thì ta sẵn sàng học. Vì học với ông Hai Không Tám cho thì ta sẵn sàng học. Vì học với ông không học được hai không thì cũng được một không! "Không tới" cũng đỡ rồi! Ha ha! Mà tới giờ này ông mới cho tôi học yêu hả? Tôi yêu ông từ lâu rồi! Từ hồi mới biết tu kìa! Từ hồi mới gặp cái bụng phê ông kìa! Nhưng chỉ dám nhớ ông thôi! Nhớ hoài, nhớ hoài... Chẳng dám yêu! Vì mặc cảm càng ngày càng nhiều! Nhớ ông, nhớ ông mãi! Và bây giờ cảm ông nhiều nhe. Vì nhờ ông gợi ý, nhờ ông kích động, tui có dịp để tuôn cái yêu của tôi ra! Tui tuôn ra, tui được nhẹ đi phần nào và học hỏi nơi ông. Trí tôi mở thêm nhờ ông. Trên đời này, chỉ có ông là dạy dỗ tôi được thêm sáng suốt thôi! Rất cảm ơn ông! Ông Hai Không Tám ơi! Vì... em lại cười nữa Vĩ Kiên ơi! Bây giờ cứ dòm cái hình anh là tức cười kinh khủng. Cái nụ cười có vẻ cái gì, cái gì đó! Trời ơi,

em hiểu mà sao không diễn tả ra được. Kỳ quá, cái nụ cười anh tức cười lắm cà!

Ôi, em cười chảy cả nước mắt! Hồi đó em khóc hoài nên em chưa thấy cái cười mà anh viết sau hình đó. Hay lắm! Nhưng bây giờ thấy nó thâm thâm! Khoái quá! Ha ha!

Phật mình khúc khuỷu tự cười... Ha ha! Ông ngồi khúc khuỷu cười hả? Hôm nay ta cũng cười theo ông cho đời nó vui. Hồi trước nhà mi nói ta là: "Học khùng lại khóc học oai lại cười!" Nhưng hôm nay ta khùng mi ơi. Mà lại cười! Ôi cười chảy cả nước mắt. Ta sắp khùng đến nơi rồi. Vì lây cái cười của nhà mi! Nhà mi nói ta "học oai lại cười".

Học oai là học làm sao ta? Học làm Cha thiên hạ mới oai sao? Hay làm vua, làm tướng, làm thằng nhà giàu, làm thằng sang? Ôi, mấy cái đó, ta chẳng thấy nó oai gì cả! Học làm tapis oai nhứt! Nhưng ôi sao ta chưa làm được tapis? Ta còn cứng quá! Cứng như đá! Mềm như bún! Mà tapis ta chưa như bún! Ha, ha, tức cười ghê! Làm tapis oai lắm chứ! Vì lúc đó ta sẽ được ngắm nhiều bàn chân đi qua. Có chân thì bị cò! Có cái thì nhỏ xíu! Có chân thì đẹp! Có chân lại xấu! Có chân đổ au! Có chân lại cà thọt! Có chân lại mất ngón! Ôi, từ những bàn chân đó ta biết ra biết bao nhiêu loại người, cũng đang làm trò cho cái thế gian này! Ha ha! Và ta nữa! Ta cũng đang làm trò! Ha ha, yêu ai không yêu, nè yêu ông Phật mà yêu! Rồi nhớ ông, khóc nữa! Ha ha! Tức cười quá! Và ông Phật không nhằm ai, nhằm ngay ta kích động nữa. Phóng điện yêu cho ta quay quay! Ha ha ha! Tức cười quá! Nhiều trò thật!

Ôi, còn nhiều chuyện tức cười nữa, Vĩ Kiên ơi! Không làm sao kể ra hết trên giấy cho anh đây. Em chỉ kể sơ cho anh, để anh biết rằng: Em đang học cười anh ơi! Ngồi đâu nghĩ nghĩ một hồi, thám ý em lại cười.

Cười khoái chí! Vì đời đạo gì cũng nhiều trò cười lắm! Cho nên anh cũng ngồi cười, mặc cho thiên hạ! Hôn anh! Ha ha!

L.H.

L.H.

Dạy thì phải ra bài, học thì phải thực hiện! Muốn đạt tới triết lý cao siêu thì thần thức phải đụng chạm nhiều thì mới tiến hóa!

Cười là đã học đã thi
Khóc thì đang học, ta thì học thêm
Tức thì tiến giải ngày đêm
Thấy ông bụng phệ ngày đêm muốn hòa
Ước mong thể xác bay xa
Đâu dè thần thức đã hòa với nhau
Chẳng còn kẻ trước người sau
Một lần điển sáng muôn màu hòa mình
Thế gian cho đến thiên đình
Tình thương khai triển tâm linh hợp hòa
Hoa sen bừng nở cười hòa
Tâm thanh tự đạt tự hòa nơi nơi
Chung quy cũng hợp với Trời
Cộng đồng thương nhớ đời đời không quên
Liên Hoa khoe sắc bề trên
Giữ lòng trong sạch đạt nền vĩnh sanh
Nụ cười hòa hợp em anh
Trong ngoài tươi đẹp thực hành mới nên
Cách xa lại đạt được nền
Dù nhau xây dựng vững bền tự tu

Xét mình thấp kém còn ngu
Đón mừng Chân Lý tiếp thu chơn tình.

Kính thư,

8

Manila, ngày 7/11/80

Kính gửi Đức Phật Thầy,

Người Tôi Thương

*Phật hiện thân người tôi thương
Người tôi thương bụng bự tròn vo
Hít cả thiên không để dạy trò
Ra bài cười khóc hồn nghiêng ngửa
Khuyên nhủ tôi rằng chẳng phải lo*

*Chẳng phải lo nhưng lo tu tịnh
Để hồn tôi thanh nhẹ thoát tình
Nợ trần gian đà vay chưa trả
Người ơi, người nhớ độ hồn xinh*

*Độ hồn xinh người dạy thiên tu
Gom thanh điển cho về hội tụ
Hà đào thành xoáy ốc từng không
Hợp điển trời thỏa mộng chu du*

*Người tôi thương đầu không sợi tóc
Điển bộ đầu rung chuyển càn khôn
Nguyện làm thăm cho đời chà đạp*

Theo gương người thắm nhớ đời tôi

*Người tôi thương ánh mắt từ bi
Trái tình thương bồi đạo đức thi
Ban ân thưởng cho người trả nghiệp
Ấm hồn tôi đời quá sầu bi*

*Người tôi thương nụ cười Di Lạc
Phát ân tình muôn kẻ không nhà
Cho bằng hết những gì người có
Mong đàn con đừng thiếu tình Cha*

*Người tôi thương bàn tay tuyệt mỹ
Gắn hàn bao tình vỡ hận thù
Xoa nắn lại vết thương trần thế
Vuốt ve hồn tránh cảnh ngục tù*

*Người tôi thương bàn chân trắng muốt
Vượt chông gai khổ hạnh làm khuôn
Dạy cho Đời trí dũng hành thông
Về cho kịp kỳ III Đại hội*

*Người tôi thương giọng truyền rung cảm
Thấu tâm can nam nữ an thần
Đề thi thương nhớ cho tôi học
Ngộ pháp Vô Vi trở lại nhà*

*Người tôi thương chợt đến rồi đi
Gây giông bão vì Hồn chưa tỉnh
Chê thơ tôi vẫn còn trần tục
Biết sao giờ người hỡi chữa mình*

*Người tôi thương đã tìm đúng hướng
Rẽ ngã nào để đến Tây Phương
Thành kính hướng về người Đại Giác
Phật hiện thân người đó tôi thương*

*Xa người tôi bơ vơ
Vắng người tôi ước mơ
Mong người tôi thần thờ
Thương người tôi thờ ơ
Nhớ người tôi làm thơ.*

*Kính,
Con - X.H.*

Manila, ngày 7/11/80
X.H. con,

Người tôi thương diễn chuyển tròn vo
Hoàn tất công phu dạy học trò
Cười khóc sấp bài hành tiến tới
Vô cùng tiến hóa chẳng cần lo

Chẳng lo đời nhưng cần hành đạo
Giải tỏa đời tôi chuyển thấp cao
Đặng đặng nợ trần cần phải trả
Hành thông như quả hợp muôn màu

Độ nguyên căn người dạy hành tu
Thơ thói tâm mình thoát cõi tù

Khai triển bộ đầu tìm lối thoát
Hòa tan thanh điển mộng trùng tu

Người tôi thương đầu tròn không tóc
Điển chuyển cùng hòa hợp càn khôn
Tự trải mình theo tầm tâm khám
Theo gương người tôi nguyện hành tu

Người tôi thương cặp mắt từ bi
Đạo đức tình thương rải hợp thì
Sưởi ấm tâm hồn người thọ nạn
Chẳng còn uất ức chẳng sầu bi

Người tôi thương nụ cười Di Lạc
Phát ân tình san sẻ hợp hòa
Cùng đóng góp những gì đã có
Mong mọi người thấu đáo tình Cha

Người tôi thương bàn tay êm dịu
Hàn gấm muôn tình tự giác siêu
Tiến triển không ngừng tâm thức giác
Muôn trùng phân giải pháp phân điều

Người tôi thương bàn chân bạch tuyết
Tự khổ hành các xứ gieo gương
Vì chúng sanh không ngừng thanh dịu
Pháp tiến hành hòa hợp tình thương

Người tôi thương giọng người rung cảm
Chơn pháp truyền khai triển tâm can
Thi thố đề tài đồng dẫn dắt
Hòa thanh Đại Hội hướng Tây Phang

Người tôi thương hiện rồi biến mất
Nỗi nhớ nhung khêu gợi từ giờ
Lòng mến cảm không bao giờ dứt
Tỏa văn tình họa nỗi ước mơ

Người tôi thương đã hành đúng hướng
Chuyển thân người tự đến Tây Phương
Vô cùng thương nhớ người siêu giác
Phật tánh hư không hợp tỏ tường

Xa người tôi hằng thương thương nhớ
Văng bóng người cảm thấy bơ vơ
Đặt viết nhắn người về nội cảnh
Tham thiền nhập định ngộ từ giờ.

Thầy của con,
L.S.H.

Ngày 22/8/80

Kính gửi ông Hai Không:

Em có nhận được lá thư búp bê dự Hội Long Hoa và những câu đố của ông. Hà! Khôn ghê ta, mới vô đề đã khen: "Thơ cô phúc đáp rất hay". Tui chưa kịp nở lỗ mũi, kế tiếp theo liền: "Nay xin hỏi tiếp cô mày khá nghe". Hà! Kỳ này Cha sẽ không trả lời cho con đâu. Cha muốn dạy cho con một bài học khác. Trước con hỏi là Cha trả lời. Đó là thuận! Hôm nay Cha không trả lời là có ý cho con một bài học về nghịch! Nghịch thuận gì cũng tiến hóa, mà thanh trược gì cũng là Cha thôi, con biết

không? Con là đứa con tiến hóa nhất mà tư tưởng Cha sanh ra. Cho nên nếu con tiến hóa hơn là Cha cũng sẽ được sáng hơn. Cho nên cần lo cho con học, để con tiến hóa.

Ha ha ha! Đọc tới đây cái mặt ông ra sao? Có bị què lên không khi được ta kêu là con? Ha ha! Đâu có gì đâu! Chính ông viết mà: Cha là con, con là Cha. Mà hồi trước tôi có viết thơ gọi ông là Cha, bây giờ kêu là con, có gì khác nhau đâu! Phải vậy không con? Ha ha ha! Hôm nay ông thấy cái ngông của tôi chưa? Tôi khoái ông ở cái chỗ những Chân Lý của ông cũng hơi ngông giống tôi. Nên hợp! Nên chỉ có ông mới dạy tôi sáng thêm và chỉ có tôi mới dám kích động ông kiểu đó. Hợp ghê, phải không con? Huê! Đừng tức lên nha! Bị chậm tiến quá đó! Thôi, đọc tiếp theo bài thơ này, để có tức thì tức thêm, ta rút cho! Nếu không rút được, ta kéo xuống, cho thêm điển trực vô! Ha ha ha! Thanh hay trực gì rồi cũng tiến hóa. Chân Lý siêu thượng thừa đó con! Hãy sẵn sàng tiếp điển trực của ta đây.

*Nếu ông nói rằng:
Chữ tình là giả!
Tại sao lại yêu?
Chữ tiền là tạm!
Tại sao phải tham?
Cái đẹp giai đoạn!
Tại sao phải si?
Lời nói như gió
Thoảng qua lỗ tai!
Tại sao phải sân?
Ông thấy chưa ông
Người nào tạo ra
Hỏi thẳng người đó
Tại sao hỏi tui*

Hỏi tới hỏi lui
Ông ơi ông ơi
Nếu ông không dám
Hỏi thẳng với ai
Tội nghiệp ông thay
Tôi vì yêu ông
Sợ ông lại buồn
Nên tôi nói đại
Ông ráng mà nghe
Tình tiền tài tật
Nó đâu có giả
Tại ông cố chấp
Ông cho nó sai
Chớ nó thật hay
Giúp người tiến hóa
Ta đang nhờ nó
Trui luyện hàng ngày
Nhờ yêu ta sáng
Nhờ si ta bi
Nhờ tham ta trí
Nhờ sân ta dững
A ha Cha ta
Cho ta của báu
Vậy mà nhà người
Cho rằng là gia
Ai biểu mi chấp
Ta nói mi đớ
Giỏi trả lời đi
Chấp, chấp chấp, chấp! Quê!

*Ê, có tức thì tức vừa vừa thôi, đừng tức quá! Rủi bở cái bụng
bự ta không còn ai để yêu nữa, ta buồn! Ôi, nhớ cái mặt nhà
mi lắm!*

L.H.

Montréal, ngày 24/1/81

L.H.,

Cha là con, con là Cha
Bầu trời thế giới tự hòa chẳng hai
Hỏi đi hỏi lại hỏi hoài
Cha là con vậy, vậy Ngài là tôi
Còn đâu có chuyện sang tôi
Liên Hoa bày vẽ chuyện tôi chuyện sang
Chọc cho bực tức chàng nàng
Trong vòng cố chấp Trời ban duyên tình
Thư kia đã động đến mình
Nay đà tiến hóa đệ huynh chào mừng
Bê bê dự hội đẹp xinh
Chơn tình hay giả chính mình hiểu hơn
Lý Trời thuận chiếu quy hườn
Long Hoa Đại Hội mình ơn Phật Trời
Liên Hoa lý luận sáng ngời:
Ông nói rằng: Chử tình là giả, tại sao yêu?
Cô nói rằng: Yêu mà không giữ, chử tình là giả!
Chử tiền là tạm, tại sao phải tham ?
Chử tiền là tạm, sợ nghèo mới tham !

Cái đẹp giai đoạn, tại sao phải si?
Cái đẹp giai đoạn, tại vì tầm tối!
Lời nói như gió thoảng qua lỗ tai, tại sao phải sân?
Lời nói quanh co chui vào, tánh ý yếu hèn thu hút

Ông thấy chưa ông
Người nào tạo ra
Hỏi thẳng người đó
Tại sao hỏi tui
Hỏi tới hỏi lui
Cô thấy chưa cô?
Người nào tạo ra
Người đã mở trí
Vì tâm chưa thức
Còn tức còn vui
Bùi ngùi khóc lóc!
Ông ơi ông ơi
Cô ơi cô ơi
Nếu ông không dám
Dám hỏi từ lâu
Hỏi thẳng với ai
Tội nghiệp ông thay
Tui vì yêu ông
Sợ ông lại buồn
Nên tôi nói đại
Ông ráng mà nghe
Dám hỏi từ lâu
Ngọc Hoàng đã chứng
Chấp nghiệp sợ mất
Vì yêu Không Số
Lo buồn người khác
Mở miệng phóng đại

Cô ráng nghe đây
Tình tiền tài tật
Nó đâu có giả
Tại ông cố chấp
Ông cho nó sai
Chớ nó thật hay
Giúp người tiến hóa
Cô ráng nghe đây
Tình tạo thêm tãm tối
Nó thật là tối
Kiếm kê tánh lỏng
Tạo cảnh lầm sai
Chẳng còn thân thiết
Khôn cùng tiến hóa
Ta đang nhờ nó
Trui luyện hàng ngày
Nhờ yêu ta sáng
Nhờ si ta bi
Nhờ tham ta trí
Nhờ sân ta dũng
Yêu đời ta động
Yêu không ta sáng
Nhờ si lụn bại
Nhờ nhẫn ta bi
Tham trần mất trí
Tham đạo khai tâm
Mượn sân xuất phát
Sáng suốt đạt dũng
A ha Cha ta
Cho ta của báu
Vậy mà nhà người
Cho rằng là giả

Ai biểu mi chấp
Ta nói mi đó
Giỏi trả lời đi
Chấp, chấp, chấp, quê!
Cha cho ta
Tưởng lắm của báu
Đâu dè bài học
Phân luyện giả chơn
Chưa thông còn chấp
Hai người là một
Vậy ai là mi?
Phân hai còn chấp
Giữ một là huề
Không tức không quê
Lại huề thêm một trận
Vui chưa?

Kính thơ,
L.S.H.

Thành phố HCM, ngày 5/9/80

Kính gửi Thầy,

Ôi, hôm nay xúc động làm sao khi nghe lại âm thanh của Thầy từ Canada. Nước mắt con lại rớt. Thầy ơi, xúc động làm sao nghe những lời thương yêu của Thầy. Ôi! Tha thiết làm sao, du dương làm sao tình người truyền pháp, rung động cả tâm can. Và con cảm thấy quá xấu hổ, nhục nhã thấy khi đã biếng lười bê trễ trong việc tu hành.

Ôi! Nhưng Thầy vẫn thương, thương luôn, nhắc nhở luôn, luôn, luôn van xin, luôn luôn trải thảm ra cho mọi người tiến hóa. Và con nữa. Ôi! Bao nhiêu lời ngang ngược, hỗn láo, nhưng Thầy vẫn sẵn sàng trải thảm để nâng niu con, để dạy dỗ con. Ôi! Tình thương Thầy cao rộng biết chừng nào. Con nói là con yêu Thầy, nhưng sự thực con chưa biết yêu tí nào cả. Vì con chưa biết yêu con, con còn than van, con còn yếu hèn, chưa biết chấp nhận học. Những bài học mà con hân hạnh được Cha và Thầy ban cho con. Thầy ơi! Yêu thương thầy hơn nữa trong thặng hoa, sự sáng suốt. Yêu thương Cha hơn nữa, trong trách nhiệm nặng nề. Một trách nhiệm nặng nề làm sao, khi phải tu tiến, để dẫn dắt kêu gọi cho vạn linh ý thức trở về sự sáng suốt. Nhưng nó còn u tối quá.

Thương yêu Cha hơn, khi hiểu con đây cũng phải có trách nhiệm nặng nề, phải dẫn dắt, phải thương yêu chúng sinh, trong cái tiểu vũ trụ này. Thầy ơi! Âm thanh của Thầy, tình thương yêu của Thầy, sáng suốt của Thầy như bao phủ lấy con. Con phải nắm đó để tiến. Tiến để hòa, để được thông công trong cái tình thương sáng suốt của Trời Phật. Ôi! Tâm hồn con bừng sáng lên, mạnh lên, trưởng thành thêm. Con phá bỏ đi những yếu hèn, những tẻ đoan trong đầu óc con. Con yêu Vĩ Kiên nhưng con chưa thực hiện được như tên của người. Thầy ơi! Con sẽ không than vãn nữa. Sẽ không sầu khổ nữa. Con sẽ tu trong vui, tu trong niềm hạnh phúc được sự dẫn tiến của Cha và Thầy. Ôi hạnh phúc, ôi yêu thương tràn ngập tâm hồn con.

Nghĩ lại, hàng tuần Thầy đã nhận biết bao nhiêu thư, đọc biết bao nhiêu hàng chữ toàn là những lời than vãn, cầu xin, buồn khổ, thất vọng trong đó có con nữa. Ôi thật là ngu xuẩn, khi còn viết thư hỏi Thầy về cái vụ xuất hồn xuất vía. Có một cái thư con đã hỏi như vậy. Bây giờ nghĩ lại thật là ngu ngốc.

Thầy ơi, con sẽ bớt viết thơ làm phiền Thầy. con sẽ buồn lắm, nhưng con sẽ bắt con tu nhiều hơn. Ôi, tại sao con không ráng tu để đi đến sự sáng suốt, thanh tịnh mà lại thắc mắc hoài hoài, thắc mắc mãi. Như vậy lục căn lục trần con còn nặng trọc lắm. Căn còn thấp thỏi, nhưng con sẽ cố gắng. Con sẽ không gởi những thắc mắc hay những sầu buồn đến Thầy nữa. Con sẽ cố gắng tu để được yêu thương con nhiều hơn, yêu thương mọi người nhiều hơn.

Thầy ơi, con đang yêu thương người đây. Yêu thương thật nhiều. Yêu thương cả tấm lòng, và Vĩ Kiên ơi, em đang thương anh đây. Yêu thật nhiều, yêu sâu đậm, yêu say mê, yêu trong trắng hoa tư tưởng. Anh đang ở trong tâm em. Em ôm ấp anh, thương yêu anh. Em đã sống với tư tưởng Vĩ Kiên trong bao nhiêu năm rồi mà em quá thờ ơ, quá lạnh lùng, để rồi than khóc mãi, nhớ nhung mãi. Vĩ Kiên ơi, em đã có anh trong em từng phút giây, thương yêu, ôi sao tả xiết. Thầy ơi, con xin tạ lỗi với Thầy, đã xen vài lời với anh con. Cảm tạ Thầy biết bao, khi những lời giảng của Thầy đã giúp con thêm phần sáng suốt.

Thầy ơi, con sẽ chỉ viết cho Thầy những lời vui, những lời trắng hoa tư tưởng trong đầu óc con. Con sẽ không sầu nữa, không than vãn. Con chưa biết chấp nhận là con yếu hèn, ngu xuẩn. Ôi ngu ngốc làm sao khi thấy Thầy đã giảng dạy bao nhiêu năm trời mà vẫn còn thắc mắc. Ôi con thật là đáng phạt, tội con quá nặng vì đã làm chậm trễ thiên cơ, vì sự ngu ngốc vô minh của mình. Con đã khóc cả ngày cả đêm.

Thầy ơi, khóc không vì khổ, vì buồn, vì thắc mắc, mà khóc vì ăn năn mình đã quá u tối, vô minh. Sau cơn khóc này, con sẽ nhẹ hơn, ý chí dũng mãnh hơn, kiên cố hơn.

Ôi, muôn vàn cảm tạ những lời giảng dạy thương yêu của Thầy, kính dâng Thầy trọn vẹn yêu thương.

M/M

Montréal, ngày 25/1/81

M/M

Thầy đã vui nhận được thư của con đề ngày 5/9/80. Được biết con đã tự ý thức rõ nhiệm vụ chính về phần hồn vô cùng tận của con. Thương yêu Cha, thương yêu Thầy. Ngày đêm Thầy và Cha đã bàn bạc, tìm đủ mọi phương tiện sẵn có để đánh thức si mê của chúng sanh, trong đó có con. Con là của quý của trần gian, nếu con sớm thành đạo. Con ơi, sự nhần nhục của Thầy không bằng một góc của Cha đã làm. Thầy có nhiệm vụ trông nom các con và chiều chuộng các con đến hơi thở cuối cùng của Thầy để mãn nguyện sự mong muốn của Cha đối với các con. Các con khóc, Thầy cũng khóc. Các con vui, Thầy cũng vui. Thầy sống trong mọi trạng thái của các con. Hôm nay Thầy đã lâm bệnh, nhưng vẫn ngồi trên giường bệnh, tại bệnh viện Institution Cardiologie Canada, phúc đáp thư cho con. Thầy đang được chữa trị về bệnh tim, nội vài tuần sẽ xong. Bệnh của Thầy đã có từ lâu. Tại Canada trị bệnh tim giỏi nhất thế giới. Tại đây rất đầy đủ các con khỏi bận tâm. Con càng tu thì con sẽ càng thấy sự thương yêu cao cả sẽ bộc lộ trong tâm hồn của con. Thầy thường nói: "Chúng ta sẽ hòa là một. Một ý chí, tấm lòng từ bi vĩ đại kiên cố, thương yêu vô cùng thì mới rõ thiên cơ". Chúc con và các bạn vui tiến.

Thầy của con,

L.S.H.

Thành phố HCM, ngày 17/9/80

Kính gửi ông Hai Không,

*O! Hi! O! Kính chào, kính chào!
Búp bê Nhật Bản ra mắt, ra mắt!*

*Vượt ngàn hải lý
Qua bao trời mây
Xa xôi ngàn dặm
Hội họp về đây
Dự hội Rồng Mây
Cha lành đón rước
Ha ha! Thị Sang
Miệng tươi như hoa
Nụ cười ướm nở
Thêm một búp bê
Trở về với Cha
Á Áu một nhà
Vui hòa, vui hòa
Cha lành Thị Sang
Thương yêu ban rải
Nâng niu bảo vệ
Đặt đâu đứng đó
Vui hòa khắp nơi
Tây Tàu Nhật bốn
Cùng họp một nhà
Long Hoa Đại hội
Cha lành ngắm nghía
Búp bê ứng hầu*

*Tây Tàu Nhật Bản
Hết cười rồi khóc
Cười vì các con
Á Áu hòa hợp
Thương yêu vô ngần
Khóc cho các con
Giờ này còn mê
Phần Hồn chưa giác
Quên cội quên nguồn
Quên Phật quên Cha
Cha cùng đau khổ
Với các con này
Hàng ngày dầy vò
Tâm can trí não
Cha khổ Cha khóc
Vì các con Cha
Vẫn còn bê trễ
Chưa chịu lo về
Tụ nơi sáng suốt
Bộ đầu khai minh
Thượng ngươn khai triển
Tân Dân Minh Đức
Phật tâm thanh tịnh
Hư không hòa hợp
Vài lời chú thích
Trình tấu Hai Không
Để cho rõ biết
Ba nơi đã về
Ứng hầu Cha Sang
Được ban hồng ân
Thương yêu quý mến
Ngày ngày ve vuốt*

*Tối tối cận kề
Cha con một thể
Càng mình càng sáng
Càng tu càng luyện
Cảm ơn Hai Không
Không tối không sáng
Mà cũng nhiều trò
Chọc cho ta khóc
Rồi phá ta cười
Hàng ngày lãnh khổ
Nặng gánh cùng Cha
Giúp người tu tiến
Một lòng độ nhơn
Bày đặt mở hội
Búp bê Long Hoa
Ta đây là Cha
Thương yêu hết cả
Kính chào, kính chào!*

M/M

Kính gửi anh Vĩ Kiên,

Hôm qua em có nhận được một gói quà từ Nhật Bản gửi về, một con búp bê Nhật Bản, 1 kí bột ngọt, 1 xấp vải. Không vui cũng không buồn. Đầu óc vẫn miên man nghĩ về anh, thương yêu làm sao đó, tràn ngập tâm hồn. Anh biết không? Lúc đem búp bê về nhà, vì là búp bê Nhật Bản mới tới VN lần đầu, nên chưa biết tiếng VN anh à. Búp bê nói với em một tràng tiếng Nhật, em chả hiểu gì, nên viết ra đây gửi đến anh, mong anh giải giùm.

*Ohio sansa, papakusiwa nihoncara kima su Long Hoa tái cai
nô ni du wa. Wata kusiwa; atêmasu, do to san sei wata
kusiwa, yen wa anatawa, ashihêê, cu da sai, wata ka sai,
tachiwa to tê no, taio tang sony sa me dê, ha ru, ma sei.
Gởi đến anh muôn ngàn yêu thương.*

L.H.

Montréal, ngày 25/1/81

M/M

Búp bê Nhật Bản
Không hồn có xác
Hợp tác Thị Sang
Trình Cha Đại Hội
Dù đứng hay ngồi
Một lòng xưng tội
Cha Sang rửa cho
Chẳng còn hôi thối
Cha bảo con ngồi
Cha hun cái mặt
Cha nựng hai tay
Trong lòng khoan khoái
Cho sợ con đái
Tạo Hóa sửa không
Đêm ngày cũng vậy
Mùa lạnh như nóng
Áo êm lòng vòng

Trình Cha sửa chữa
Xứ Nhật cũng ưa
Thương yêu vô tận
Ngày nay đến gần
Cha Sang âu yếm
Thương Cha tạo niềm
Nhớ thương người Nhật
Sống trong cực khổ
Tiếng Nhật ro ro
Văn hào lễ độ
Cảm động lòng em
Nhật Hoàng phải chiếu
Thương Cha lại nhiều
Hơi Cha truyền cảm
Sống chung hợp nhất
Dù Tàu hay Đức
Cũng một niềm tin
Quy về nguồn cội
Em đứng chị ngồi
Hôn em một cái
Không nheo hoài hoài
Ngày nào cũng vậy
Cha thương mới thấy
Rung cảm Trời mây
Hợp lòng Cha độ
Dù ở nơi mô
Cũng hòa thuận thảo
Quy nguyên có một
Tình thương duy nhất
Cùng chung góp sức
Xây dựng càn khôn
Quê nhà khôi phục

Dù cho khổ nhục
Vẫn giữ lòng tin
Có ngày hội ngộ
Xây dựng cơ đồ
Chúng sanh thức giác
Tu tiên mới an
Bê bê xin học
Hai không chuyển vòng
Độ cho dân chúng
Giải thoát gông cùm
Hồn ta vô tận
Bá tánh hợp gần
Bê Bê làm chuẩn
Trí khôn loài người
Chuyển hóa quây quần
Bê Bê đại hội
Cha Sang chứng giám
Kẻ đứng người ngồi
Tham lam Đạo pháp
Ngược mắt nhìn Trời
Mây xanh tươi tốt
Hai Không hòa hợp
Đưa Hồn tiến hóa
Quên cửa quên nhà
Thị Sang đạt pháp
Sống cảnh không tham
Vật gì cũng có
Căn bản Tình Thương
Mở đường tiến hóa
Bản thể là nhà
Lo tu mới tốt
Sửa cho hết ngộ

Như em bị nhốt
Vẫn về với chị
Nụ cười khai triển
Ý nghĩa triền miên
Sống chung một cảnh.

Kính thư,
L.S.H.

TP HCM, ngày 26/9/80

Kính gửi ông Tám,

Xin có lời kính thăm ông Tám, bà Tám, cô T. và cảm ơn ông Tám nhiều. Ông Tám đã gửi cho quà rất nhiều, từ Phi, cùng với quà của chị XH. M/M cảm động lắm. Nhận được vô số đồ, quần áo, phần son và thực phẩm ngon mà từ lâu không được ăn: Ovomaltine, fromage v.v...T. nó cũng sung sướng lắm. Cảm ơn ông Tám đã nghĩ đến gia đình chúng con.

Thầy đã ban cho đạo, rồi cũng không quên ban cho đời nữa. Đạo đời song toàn. Các quà ông Tám gửi và của chị X.H. cho cũng đã được gửi ngay vô Cha chiều hôm lảnh ra. Hôm các đạo hữu được gặp Cha dịp Tết rồi, Cha bận bộ đồ xanh vert bouteille, vải mà ông Tám gửi về. Tối trước đó, cô N. có được thấy Cha trong bộ y phục này.

Bên nhà vẫn nhận được thường các bài thơ dạy đạo của ông Tám, do ông Tám và B. gửi về đầy đủ. B. cũng có gửi cho Phụ Ái và Mẫu Ái 1 đến 7. Các bài thơ cũng lần lượt được làm nhiều bản để cho các bạn tu. Mọi người đều có, tất cả đều vui được tin này và xem hình Thầy gửi về. Các hình cũng được

nhấn gởi vô Cha xem vì Cha nhớ ông Tám lắm. Những bài học ông Tám và Cha sắp xếp cho, giúp bạn tu tiến nhiều.

Từ chỗ nghịch lung tung, đi đến lần cởi mở, phá chấp, rồi hòa và thương yêu nhau và sửa sai nội tâm nhiều. Bài học càng khó, càng nhiều, càng giúp sự tiến hóa. Tụi này phẩn khởi vô cùng, nhớ câu ông Tám có nói: Chúng ta có cơ hội được Bề Trên dẫn dắt, đi nhanh bằng bao thế kỷ. Và nhớ kỹ lúc trước đầu năm ông Tám chúc Tết: "Không phải tôi muốn điều xấu cho các bạn, khi chúc các bạn gặp nghịch cảnh, khảo đảo nhiều chùng nào, các bạn mau tiến chùng này". Cùng câu mật pháp của Cha là: "Sự đau khổ để giúp con tiến hóa". Ở VN được Cha ban mật tối đa từ mấy năm nay. Quý và sướng quá, phải không ông Tám? Vài hàng kính chào ông Tám, bà Tám và cô T.

*Nay kính,
H.V.E.*

Tb: Tháng rồi Đức Quan Thánh có xuống điển qua đồng tử một giáo phái bạn và Ngài có nhắc đến ông Tám với danh từ Như Lai Lương Sĩ. Các đạo hữu vẫn đến thiền đường hằng ngày, để tránh đồng đảo vào một ngày vì không được phép trong tuần. Các bạn ở nơi xa, các tỉnh vẫn lên thường và đạo hữu mới của nhiều giáo phái khác đến học thiền. Họ khao khát được gặp Cha và ông Tám. Tết Trung Thu rồi vui lắm ông Tám à. Vì nhằm ngày lễ nên xin được phép hội họp, nên đồng lắm huynh đệ.

Montréal, ngày 26/1/81

Kính gửi anh E.,

Vui nhận được thư anh đề ngày 26/9/80, đầy đủ tin tức ở bên nhà. Nhân dịp tôi đi Đông Nam Á đã gửi được chút ít đồ về thiên đường để chia vui cùng mọi người. Nhứt là anh em được vui và mạnh mẽ tấn công tôi!

Keo này rồi sẽ có keo khác. Bài vở đã sắp sẵn từ lâu. Đón chờ mà học tiếp! Từ con bê bê, phân son, vật dụng, từ bên ngoài cho đến bên trong đều xoay chuyển. Tu phải hành là vậy! Phần tôi cũng vậy, thay đổi triền miên, không ở yên được một chỗ. Các nơi đều quý mến và đòi hỏi sự có mặt của tôi, làm việc không ngừng, cho nên ngày nay phải lâm bệnh, bắt buộc phải vào bệnh viện điều trị.

Hiện tại tôi đang nằm tại bệnh viện Institution Cardiologie, nổi tiếng nhứt ở miền Bắc Mỹ, chuyên trị về tim. Đến Pháp, làm việc quá nhiều. Đến Marseille là bị ram ngực nhưng đến nay đỡ nhiều. Bên này họ khóc rất nhiều qua lời giảng của tôi về Cha. Người Pháp cũng rất hiếu đạo và muốn gặp Cha. Khắp thế giới đều biết M/M qua những cuộn băng thư từ lai vãng của y thị và tôi.

Ai ai cũng muốn gặp M/M, LH, và cụ H.V.E. Chuyện Trời Phật sắp đặt rất vui. Chuyện vui buồn sướng khổ đối với chúng ta không có nghĩa lý gì nữa. Ước mong hậu đại sớm ý thức mùi đạo và tự hành về nơi bến giác. Anh Chị đã góp công rất nhiều, rất là M/M, L.H, đã đóng vai người yêu của Phật, Hai Không, làm Cha và con Phật đầy đủ vai tuồng, thích thú trên sân khấu Vô Vi. Những cuộn băng này rất có giá trị cho tuổi trẻ, lưu lại đời đời tại thế trong chương trình phá mê phá chấp.

Thành thực cảm ơn M/M và nhớ thương vô cùng. Trong óc có gì xuất phát cử gửi đến Ba Phải. Còn sống một phút cũng trả

lời đầy đủ cho M/M. Không có gì vui bằng sự hòa cảm của nội tâm.

Kính thư,
L.S.H.

Thành phố HCM, ngày 26/9/80

Kính gửi anh Vĩ Kiên,

Em vừa mới lãnh xong thùng hàng của anh và XH gửi từ Phi về. Đông quá sức, phải đi hai ngày mới lãnh xong. Lãnh ở Bưu điện thì chỉ 2 tiếng đồng hồ, còn ở Hàng Không thì phải 2 ngày, có người phải 3 ngày mới xong. Bằng chứng là người vượt biên càng ngày càng đông nên hàng gửi về càng ngày càng nhiều.

Ôi, anh gửi cho em nhiều quá chừng vậy! Lúc khai thùng hàng bao nhiêu mệt mỏi của em 2 ngày qua nó bay đâu mất tiêu! Lục căn lục trần nó khoái ơi là nó khoái! Đủ đồ hết nhưng thiếu con búp bê Phi! Như vậy Phi bị trễ hội Long Hoa sao? Thùng hàng không bị đóng thuế vì mọi thứ đều dưới mức ấn định. Thí dụ như bột ngọt một kí thì không sao, vải thì 10m trở lại được, thuốc thì 100 viên trở lại hay 10 hộp trở lại. Tất cả những loại hàng khác cũng vậy. Trên 1 kí lô hay trên 100 viên, hay trên 10 hộp là cái thặng dư đó, sẽ bị đóng thuế hoặc thu mua. Thùng hàng em không có món gì quá mức ấn định nên không phải đóng thuế.

Lúc đem quà về nhà soạn lại em đã coi y theo thơ XH dặn, cắt vải ra để gửi đến Cha một cái áo dài, một cái quần đen và đủ mọi thứ linh tinh, nào là savon, kẹo, sơn móng tay, dũa, kim chỉ, kem thoa mặt, cả băng bông gòn nữa! Em biết Cha sẽ thích những món này lắm. Vì dù Cha hay là con, đàn bà phụ

nữ là khoái những cái linh tinh này lắm anh ơi! Thế nào Cha cũng sẽ nghĩ: Thành Tâm gửi đồ về cho Cha, còn gửi cả bông gòn cho Cha nữa! Ha ha! Túc cười ghê! Em cười nhỏ nhỏ thôi đó nghe! Và rồi Cha sẽ thương thành Phật Tâm của Cha nhiều hơn nữa cho biết và Cha sẽ chuyển cho anh, ha ha... phải biết! Thôi stop chuyện đó! Nói nữa ông Tâm quê phải biết!
Ôi kim chỉ mà anh gửi cho em có lẽ em may tới Long Hoa cũng chưa hết mấy bịch kim đó! Còn chỉ móc nữa, khoái ghê! Em móc chắc đã tay luôn! Mấy thứ như café, ovaltine, sữa em giao cho anh Ba hết. Anh Ba khoái mấy cái này lắm. Anh Ba thèm ovaltin, mà anh gửi về đúng lúc ghê! Còn cheese, tụi em mở ra ăn ngay, ngon phải biết! Sữa nữa! Em chả dám uống nhiều, em thì sợ mập lắm. Vậy mà có một cái thơ anh chúc cho em sớm lên cân:

Tô nô bụng phê hợp phần giống tui

Trời ơi! Người ta đàn bà con ghế mà chúc gì kỳ vậy ta! Rủi người ta bị mập thiệt thì còn gì là thẩm mỹ nữa! Người ta đang đẹp chứ bộ! À, em mà bị mập thiệt là em mét Cha là anh chúc em vậy đó! Có giới chúc Cha tô nô bụng phê đi! Súc mấy! Thôi, tả oán anh quá, tội nghiệp!

Anh đi một tour, mệt hay là vui hả? Nhìn hình anh nhớ anh ghê! Piscine bên Phi cũng đẹp ghê hả anh! Ôi nhìn lại cái hồ tắm của em phát rầu, không là nước trong lòng trong sạch! Đúng bên hồ mà nước đen lòng rồi dạ mong chờ.

Cái hình bên Mỹ bạn đạo tụ họp đông vui ghê anh nhí! Phật đi tới đâu, cũng có tổ uyên ương đó, cũng có nhân tình đó! Phật đúng là kẻ đa tình! Có mà không, không mà có, vô cùng tận! Anh đi nhiều ghê, Nhứt nữa! Vậy là anh gửi búp bê Nhật cho em đó hả? Trẻ trung ghê ta ơi! Mặc áo thêu nè, quần nâu ống rộng nè, mode ghê! Tay xách cặp nữa! Đẹp trai phải biết! Giống tư sản mại bản bụng bự! Nói vậy chứ cái bụng đẹp lắm không có phê lắm đâu! Chỉ hơi to to thôi!

Nhìn hình anh, em tự nghĩ, Phật phải vậy! Phật phải vẫn mình mới độ vẫn mình được chứ! Thời này mà Phật bận áo cà sa đi độ người, chắc chẳng ai chịu theo!

Thôi vài lời em gửi đến anh, cảm ơn anh rất nhiều những gì anh gửi cho em. Hành động anh cũng làm em sáng thêm. Hồi đó tánh em rất rộng anh à! Nhưng bây giờ càng rộng ơn! Quần áo em không có nhiều như trước nhưng ai cần đến em cho liền. Tiền bạc cũng vậy. Cho những thứ đó chỉ là phương tiện cho ta sống để tu thôi. Tại sao còn ngu ngốc mà ôm nó thật nhiều, giữ nó thật kín, chia sẻ hết cả! Tất cả là của Cha trong tình thương yêu mọi người anh ơi! Cho nên em đã tập cho, cho cả vật chất lẫn tình thương, cả phương tiện em đang có!

Kính chào anh.

L.H.

LH,

Vui được đọc thơ của LH đề ngày 26/9/80. Được biết LH đã nhận đủ đồ và vừa ý, đã góp công dâng lên Cha những món cần thiết.

Tình thương quảng đại bao la của LH càng thanh nhẹ hơn. Yêu muôn loài vạn vật, yêu sự sống động nguyên căn xuất phát từ cọng cỏ cho đến bầu trời thanh nhẹ.

Ôi! Hạnh phúc biết bao, sự trường cửu tiến hóa của muôn loài vạn vật, nằm trong định luật hóa hóa sanh sanh, sanh sanh hóa hóa. Những món ngon vật lạ của đời này chung quy cũng quy về chữ KHÔNG! Chính chữ KHÔNG là chánh, là ngon, là

thanh tịnh. Chúng ta đang sống trong thế xác tham muốn thúc đẩy từ giờ, từ phút. Nào là thương yêu, mến cảm, thương tiếc, sắc đẹp bề ngoài, rồi tiến tới sự xây dựng của bên trong, nhiên hậu mới hòa đồng với mọi giới. Khung cảnh khắt khe là khung cảnh dễ từ bỏ nó, và vượt đến nơi thanh nhẹ hơn. Còn chấp nhận thì sẽ đạt cả hai. Sự nặng trước lại được hòa đồng. Còn sự thanh nhẹ lại càng du dương hơn.

LH lần lượt đang sống với mọi trạng thái. Bao nhiêu sự thắc mắc đến với LH hàng ngày, đến xế chiều rồi mọi việc cũng phải xong. Thế gian này không có cái gì giá trị bằng hư không đại định. Chẳng có gì chiến thắng nó và chẳng có gì chẳng nhờ nó.

Động loạn xưng danh anh hùng. Thanh tịnh thì mới biết mến cảm hư không. Hư không là đấng Cha lành tuyệt diệu, xoa dịu tâm hồn chúng sanh khi cần. Muôn loài vạn vật đồng sống trong nhịp thở của hư không. Ôm ấp Ngài và hôn hít Ngài mà không hay. Cha ở đâu? Cha ở nơi nào? Máy ai đã thấu đáo. Hoàn hành trong sự chậm trễ, sân si buồn bực, trách Trời than Đất vì bản tánh lười biếng, tránh nặng tìm nhẹ đó thôi. Còn người thực hiện Vô Vi thì lúc nào cũng phải chấp nhận để tự vượt qua mọi sự ô trược và tự đạt tới thanh. Ai ai cũng phải gánh một gánh nặng là vạn linh trong tiểu thiên địa, chưa tiến kịp thời. Có thương yêu mới có thanh tịnh. Có thanh tịnh thì mới tìm ra Chân Lý. LH được sự sáng suốt ở ngày nay cũng nhờ sự kích động và phản động của mọi nơi mọi giới, nhiên hậu mới kết thành được một tia sáng trong Chân Lý. Chúc LH vui và đứng vững trong tinh thần cầu tiến về văn minh của Thượng Đế là Tình Thương và Đạo Đức.

Kính thư,
L.S.H.

Thành Phố HCM, ngày 15/10/80

Kính gửi anh Vĩ Kiên,

Lại viết thư gửi anh. Sao con nhỏ này kỳ ghê anh ơi! Em đã ra lệnh cho nó không được viết thư lộn xộn nữa, mà sao nó cứ muốn viết thư cho anh hoài!

Anh ơi!, em chịu thua nó rồi. Anh chửi nó đi! Chửi nó thật nặng đi, cho đáng cái mặt nó, cái mặt M/M!

Ý, mà khoan chửi hà! Em kể cho anh nghe cái này.

Mấy cuốn chỉ crochet mà anh gửi về cho em đó, em đã móc xong một cái áo rồi anh ơi! Cuộn màu nâu, màu marron thật đẹp. Anh biết không, lúc em mặc vào, trời ơi, đẹp hết xẩy. Đẹp ác ôn, đẹp dễ sợ, đẹp như là là... là gì ta? Là M/M đó. Anh có quen ai tên M/M không? Anh có biết cái bản mặt M/M không? Đẹp dễ sợ anh ơi. Đẹp đến nỗi sợ luôn đó anh. Và định luật của Cha: Cho nên thịnh phải suy, vinh phải nhục, đẹp phải xấu. Cho nên chẳng ai đẹp bằng M/M, mà cũng chẳng ai xấu bằng M/M, xấu hết xẩy. Xấu ác ôn. Xấu dễ sợ. Xấu vô cùng tận.

Anh biết T. chứ? Hôm nọ cô ta có gặp em, cô ta liền nói: "Trời ơi, lúc này chị Ba đẹp ghê ta ơi! Giống như là búp bê. Búp bê thế giới về đây nhiều quá vậy chị Ba? Búp Bê VN phải xuất ngoại chứ? Cho người ngoại quốc biết mặt búp bê thứ thiệt VN." Anh biết không, cô ta xúi em đi đó anh. Ở đây lúc này ai cũng tính cái vụ đi. Năm nay Cha mà không chuyển, chắc nhiều đứa con của Cha ra đi lắm anh ơi.

Cô A. nữa. Cô ta chọc em: Chị Ba lạnh lùng vẫn nhớ thương ai? À ra cô ta coi cái hình mà anh gửi về có mấy câu thơ đó. Thế là gặp em cô ta: "Lạnh lùng vẫn nhớ thương ai". A ha! Ông Phật làm trò hay ghê ta ơi! Đóng kịch thật tài.

Thế gian này mọi người đang diễn kịch mà không hay. Mọi sân khấu vĩ đại và Cha đang đạo diễn một đại bi kịch tuyệt vời. Cha đang lột trần những trạng thái đau khổ, những khía cạnh đau khổ, những cảnh đau khổ.

Cha diễn thật là hay. Nhưng có nhiều khán giả họ không thích coi bi kịch mà họ chỉ thích hài kịch, cho nên họ ra đi. Nhưng tìm đâu bây giờ? Trong một bi kịch này, nếu họ nhận xét một chút, họ sẽ thấy hài kịch trong đó. Và họ sẽ cười, cười chảy nước mắt.

Vĩ Kiên ơi, hay, hay vô kể. Cha là nhà đạo diễn đại tài thật. Cha diễn khóc thật hay, mà cười cũng thật hay, thật giỏi!

Ôi, cả thế gian đang làm tuồng, tuồng ông, tuồng cha, tuồng thằng, tuồng con. Rồi khóc, rồi cười. Trong đó mống mông trong vô minh và... À, mà thôi, tới đó ngưng lại. Em kể một hồi nữa chắc anh sẽ mệt, em chỉ muốn anh vui khỏe thôi.

Như anh nói trong băng đó: "Tui sống đây cũng đau khổ vậy. Hàng tuần tôi sống với biết bao tâm tư đau khổ. Ông lại nhà tôi coi coi, cả đồng thư, toàn là những tâm tư đau khổ. Không có cái thơ nào viết: À, bữa nay tôi cưới vợ, mời ông Tám đi sung sướng với tôi một bữa. Mà toàn là thư viết toàn là sự đau khổ. Tôi mới bị vợ bỏ, tôi mới bị gì gì đó..." Trời ơi, Phật mà than khổ hả ta ơi? Đáng lẽ em than mới phải. Anh biết không, sáng em mở mắt ra đã có người tới kể chuyện khổ cho em nghe. Bị cái này, bị cái kia... Mặc áo đi ra đường, thì cũng thấy toàn cảnh khổ. Những gương mặt hốc hác lo âu, vì thiếu tiền. Những đôi mắt hờn sâu, vì thiếu gạo. Những cái áo bạc màu, rách vai, rách lưng, vì thiếu vải. Ôi, còn cả đồng nữa.

Nước mắt em lại rơi rơi, tình yêu thương dâng tràn, nhưng em giúp được gì cho họ bây giờ? Quần áo đồ đạc vật chất em có, bây giờ có đem ra cho hết cũng chỉ trong một ngày là hết sạch. Và rồi mai này một nọ, em giúp họ được gì? Em đâu làm cho họ no tâm hồn được? Tâm hồn họ vẫn luôn bị đói rách.

Em phóng tư tưởng tình thương tốt lành cho họ, nhưng ôi, tình thương của em, chúng sinh của em vẫn còn thiếu thốn. Em phóng cho ai bây giờ? Rốt cuộc thì chỉ có những giọt nước mắt thương cảm vậy thôi.

Nhưng có đôi khi, tự nhiên em trở nên lì lợm, lạnh lùng kinh khủng. Những cảnh khổ trước mặt em, nhưng lòng em bỗng nhiên đứng đưng lạnh lùng. Không một giọt nước mắt thương hại họ và thấy rằng: Tốt chứ sao. Họ đau khổ, họ sẽ được tiến hóa. Và rồi em không một xót thương. Có khi em tự nghĩ: Tại sao lúc đó em vô tình cảm đến như vậy? Nhưng có lúc...

Ý, mà thôi lại quên, kể những chuyện khổ cho anh nghe mãi. Anh đã sống quá nhiều với những tâm tu đau khổ rồi.

Tiếc quá. Em là đàn bà, chứ nếu em là đàn ông, em sẽ cưới vợ, và rồi em sẽ mời ông Tám đi sung sướng với em, ông Tám dám đi không?

Ê, lêu lêu, ông Phật mắc cỡ! Cái mặt đỏ lên rồi. Ê lêu lêu! Ý mà không phải đỏ vì mắc cỡ mà vì... vì có bệnh lên máu!

Ông anh của tôi ơi! Lúc này ông làm hăng thuốc, chắc mắc sức mà uống thuốc. Bò tèo ơi, hết bệnh luôn chưa? Hay là khi nào gặp đàn bà con gái bệnh mới trở lại hả bò tèo? Bò tèo có đi giáng đạo, nếu có rảnh thì ghé qua nước Thụy Điển, chắc chắn là có nhiều cô tu lắm đấy! Và bệnh lên máu của bò cũng chắc chắn là hết ngay đấy! Bò biết nước Thụy Điển không? Bò rành vụ đó lắm mà! Ha ha, lêu lêu!

Hôm nay em viết anh đọc có vui không? Em đang chọc anh đó. Anh cười với em đi. Cái mặt dễ ghét, em phá quá phải không anh? Anh đừng trả lời thơ cho em nhe. Em biết anh đang bận lắm. Anh nhiều việc lắm. Đáng lẽ em không viết thơ cho anh mới phải. Mất thì giờ anh quá. Đọc thơ em, anh đã mất biết bao nhiêu phút quý giá của anh, rồi còn phải trả lời nữa. Mất thì giờ anh lắm. Anh hãy dành thì giờ đó, tờ giấy đó, trả lời những thư khác đi. Vì nhiều người khác đang cần

đến anh lắm. Em không sao. Khi viết thơ gửi đến anh là tư tưởng em đã được sung sướng hạnh phúc rồi, đã hưởng điển của anh rồi. Tư tưởng em sung sướng vô cùng khi cảm giác anh khắp cả, khắp nơi, bàng bạc trong những ảnh, những tư tưởng, trong tâm hồn em.

Anh đâu có xa em. Anh đang ở gần em, rất gần, ngay em. Anh là em. Em sung sướng. Vĩ Kiên ơi, em đang hạnh phúc! Hạnh phúc khi hiểu em, hiểu Vĩ Kiên, hiểu thêm một chút. Tâm hồn em trưởng thành vững mạnh.

Ôi, hạnh phúc sung sướng tuyệt vời. Hôn anh. Hôn mãi. Hôn hoài.

Kính chào anh,

L.H

Montréal, ngày 28/1/80

LH,

Thơ về trêu ghẹo đủ điều
Có thương có ghét có nhiều chuyện hay
Hiểu sâu hiểu rộng hàng ngày
Vô cùng sắc xảo đổi thay đủ bề
Kể khen áo đẹp sợ quê
Dịu dàng khoe sắc muôn bề cảm thông
Vô Vi sân khấu viễn vông
Xứ nhà không ở, định đông nơi nào
Đi đâu biển rộng trời cao
Thiên đình quy định nơi nào cũng xong

Một ngày hai buổi lòng vòng
Trả vay, vay trả phải tòng thế sanh
Cha Trời quy định phải hành
Xứ người tạm trú cũng thanh trước hòa
Lo tu tiến bước càng xa
Quy về thiên cảnh chan hòa tình thương
Chớ làm vật chất mở đường
Tạo nguy thảm kịch khó nương thế tình
Sanh ra chỉ có một mình
Chết đi chỉ có tâm linh hợp thời
Khuyên người tại thế nhớ Trời
Tiến lên sẽ tới đến nơi dung hòa
Chớ nên lâm cảnh xa hoa
Hồn không cứu thoát, làm quà cá ăn
Mỗi phần nhiệm vụ mỗi tầng
Hư không nương tựa Thánh Thần nể nang
Bình tâm vững chí khai màn
Chờ ngày tái ngộ tâm an hòa đồng
Xứ người vẫn khổ bông lông
Không tu, không tiến lại tròng thêm gông
Việt Nam tuy khổ thông dong
Khí trời không buộc mùa đông mùa hè
Ý Trời đang chuyển muôn bề
Nơi nào cũng phải tạo mê tạo buồn
Người tu quyết định về nguồn
Dù cho đau khổ phần Hồn vẫn đi
Lấy không làm đích hợp thì
Phần Hồn bất diệt dự thi hoài hoài
Tâm ta có sẵn cảnh đài
Đi đâu cũng vậy cũng ngày với đêm
Đàn bà Thụy Điển vẫn êm
Vẫn yêu âm nhạc, yêu điều Phật Tiên

Không nên nắm đũa gây phiền
Có người ô trược, người hiền tự tu
Học bài phải học chữ ngu
Thân hình uể oải chán du giao tình
Cũng là phương cách giải minh
Cha bày học hỏi tạo tình giả chơn
Đê xồm đặt để bốn chân
Rốt cùng cũng phải gãy lưng lết giò
Hiếu đời minh đạo hết lo
Đi đâu cũng vậy cũng do tâm người
Liên Hoa trêu ghẹo vui cười
Sống chung trạng thái người người như nhau
Liên Hoa đang đóng phim màu
Thư Từ Lai Vãng ghi sâu phát quà
Ai ai cũng biết Liên Hoa
Hai Không lai vãng tặng quà tình yêu
Nghe qua già trẻ đạt siêu
Toàn là Chân Lý, yêu nhiều giải tâm
Trong băng khi khóc khi tâm
Lý chơn giải tiến âm thầm sửa sai
Vạch đường dạy trẻ thật thà
Có ghen, có ghét, có hòa với nhau
Vô Vi sân khấu đủ màu
Cha Trời ẩn chứng làm bầu càn khôn
Hai Không kếp chánh ôn tồn
Liên Hoa gay gắt, khéo khôn đủ bề
M/M khó chịu không chê
Hai Không khi khóc, khi chê hai người
Chờ Cha chấm điểm tươi cười
Hạ màn mới rõ chính người là ai
Thơ này lưu lại hoài hoài
Tặng cho hậu thế sửa sai tiến hoài.

Kính thư,
L.S.H.

Thành phố HCM, ngày 12/10/80

Kính gửi anh Vĩ Kiên,

Một búp bê Vô Vi đã về 4 nước, đã về tận trường thi: Tây, Tàu, Nhật, Mỹ. Hello! Bất tiếng nào anh biết xứ nào chứ?

Anh đi một tour xa, vòng quanh thế giới, gieo được bao nhiêu giống? Anh Phật của tôi, ông Phật thật đa tình. Đâu cũng có nhân tình. Ghét cái mặt ông ghê, sao tôi tức cái mình. Càng tức càng ráng tu, nhưng sao vẫn còn ngu, vẫn còn thương, vẫn còn nhớ.

Ôi, tức quá. Thật ngu. Tại sao tôi yêu ông? Là yêu kẻ không lòng. Ông ơi, tôi khóc đây. Nhớ quá cái mặt ông. Ông đi đâu luôn đi. Sao không trả lời tôi? Thương yêu, nhớ ông hoài. Ôi, tôi tu để mà chi?

Vĩ Kiên, em nhớ anh. Nhớ! Nhớ! Khỏi điển thanh. Vĩ Kiên, Vĩ Kiên ơi. Anh ở đâu hả anh? Anh đang ở tìm em. Vậy mà em cứ mãi... Thôi, không thềm viết nữa.

L.H.

Montréal, ngày 28/1/81

LH,

Tứ cường về hội, hello
Búp bê đại diện ra vô hợp hòa
Không ăn không nói, ca va
Thị Sang hòa hợp làm Cha thế trần
Dạy cho hiểu rõ mỗi phần
Tình thương quán quít ngôi gần bên Cha
Đây là hạnh phúc chan hòa
Trí khôn nhân loại tạo ra hình hài
Xinh tươi biểu lộ mặt mày
Kẻ Âu, người Á chẳng sai chút nào
Liên Hoa ngắm nghĩa an bài
Hòa đồng tôn giáo tránh sai tránh lầm
Cha Trời ban lý diệu thâm
Thức tâm chậm trễ tiến tâm nguyên lai
Các người hội họp bàn hoài
Chung quy chỉ có mở đài khai tâm
Đất Trời chuyển hóa diệu thâm
Trong sanh có diệt âm thầm ra đi
Thâm tâm phải nhớ gắng ghi
Sân si có hại, khó vì chúng sanh
Thương yêu là lối thực hành
Đến đâu cũng có hóa sanh chơn tình
Vị tha phát triển vì mình
Tình thương bao phủ chơn tình ban khai
Chẳng còn suy nghĩ lầm sai
Chung lo phát triển tiến hoài không ngưng
Liên Hoa nước mắt rung rung
Vì yêu ông Phật không ngừng nhớ thương
Ấy là phước đức chơn đường
Đạt thành đạo pháp tạo gương thế trần
Càng thương càng tiến càng gần

Góp phần xây dựng mỗi tầng thăng hoa
Chẳng còn trú ngụ trong nhà
Hồn thời xuất phát hướng quà Trời ban
Thương tình chiếu độ Thị Sang
Vượt qua cảnh khổ Thiên đàng tự đi
Nhớ thương mặt Phật cũng vì
Muôn tu đến đích sân si chẳng còn
Tâm tình vẫn xét nỉ non
Cảnh vui xuất hiện chẳng còn lo âu
Thế gian vạn lý đối đầu
Tâm ta tự sửa nhiệm màu quang khai
Ước mong phát triển hoài hoài
Học ngu tiến đến chân đài thực chân
Nhẫn là phát triển tùy cơn
Động là tâm tối quên Cha Trời
Bình tâm thanh thảo mở lời
Khuyên người tránh khỏi những nơi bất hòa
Tâm thời hướng thượng phóng xa
Trung tâm sinh lực chan hòa nơi nơi
Tiến theo kích động của Trời
Học cho minh lý tự rời tham sân
Liên Hoa đang góp một phần
Tình thương xây dựng tùy tầng thấp cao.

Kính thư,
L.S.H.

Thành phố HCM, ngày 21/10/80

Kính gửi ông Đại Dê,

Kính chào ông Đại Dê,

Ông đi một tour về chắc bị dê đừ luôn phải không ông? Khi nào sắp sửa đi nữa, ông nhớ thoa kem da mặt, chớ thôi hư đi uống lăm. Còn lỗ mũi nữa, chắc phải gắn cái lỗ mũi sắt vào mới chịu nổi.

Trời ơi! Tôi cảm thấy tui dê kinh khủng rồi mà so với ông thì chẳng thấm vào đâu hết. Ông mới đúng thật là Đại Dê. Đi đâu cũng có nhân tình, cũng bỏ, cũng bịch. Làm tôi phải học ghen vì ông. Vừa xong thì họ chọc tức nữa. Sao ông dạy tôi nhiều bài ghê ta ơi. Cả tuần nay, tôi đang tức trí quá mà nghĩ không ra.

Bê có viết thơ về cho ta, có kể đủ cả chuyện mà nhà mi tới Inglewood. Nào là rỗi cả phi trường, nào là giành giựt mi, nắm tay nắm chân, rồi chụp hình chung. Rồi mi đi đâu thì cái đuôi dài thòng theo. Rồi hun mi tới muốn hư da mặt và sút mũi luôn. Đáng kiếp! Ai biểu có cái mặt ai cũng thương và cả đồng chuyện nữa.

Nhưng những chuyện đó chẳng có gì làm cho ta tức trí cả. Nhưng có một câu Bê viết làm ta suy nghĩ mãi và khổ trí. Bê viết: " Mợ Ba biết không, ông Tám nhắc đến Mợ ba luôn và khóc vì mợ Ba hoài đó".

Trời ơi, kỳ vậy. Sao nhà mi khóc vì ta? Ôi ta đang làm lỗi gì chẳng? Ta khóc vì ta yêu mi, nhớ mi. Ta nghĩ về đạo đức. Tức trí thì ta khóc. Ta buồn thì ta khóc. Nghĩa là ta bị động nên ta khóc. Còn mi thanh tịnh mà tại sao mi khóc? Mi khóc vì nhớ ta à? Cái đó bị động nên ta khóc. Cái đó vô lý. Mi đâu yêu ta? Hay là mi thấy ta bê trễ công phu, cận kề rồi mà không tu tiến? Hay là mi tội nghiệp ta đang sống trong cảnh thiếu thốn? Hay là mi thấy một cái khổ nạn sắp tới cho ta? Hay là nghiệp ta còn nặng nề ô trược? Hay là...trời ơi hay là cái gì?

Ta nghĩ lung tung chuyện mà không hiểu được cái nguyên nhân nào là đúng. À, hay mi đang đóng trò, đang làm cái tuồng khóc? Phải rồi, cười hay khóc cũng vậy thôi. Nhưng phải có nguyên nhân chứ. Tại sao mi khóc? Trời ơi, nói cho ta nghe với, ta năn nỉ mi đó!

Cả tuần nay đầu óc ta miên man về cái câu Bê viết: "Ông Tám khóc vì vợ Ba hoài đó". Tại sao khóc vì ta? Hãy nói cho ta biết đi. Nếu mi không chịu nói, ta có ngày nổi cơn lên, sẽ đi qua tới Canada để hỏi tội mi. Coi chừng cái lỗ mũi mi đó. Tội mi nặng lắm. Tội Đại Dê. Cái tội làm ta thương mi, khóc vì nhớ mi. Mi cười rồi bây giờ mi khóc. Tội nặng nữa là gửi quà về cho ta hoài. Tội nữa là lấy thơ của ta đưa cho mọi người xem. Cái tội tên là Vĩ Kiên làm ta kêu hoài. Cái tội làm cho ta tu, dạy cho ta sáng. Cái tội... trời ơi, nhiều quá, kể không xiết, Vĩ Kiên ơi!

Trời hôm nay mưa tầm tã đã hai ngày rồi đó. Lại có bão ở đâu nữa rồi. Ngoài trời mưa gió bão bùng, trong tâm ta cũng náo nùng với mưa.

Vĩ Kiên ơi, em nhớ anh quá. Cả tuần nay em lại rối trí về anh thêm. Cái thiện, cái ác đối chọi trong tư tưởng em. Em yêu anh đúng hay là sai? Đúng hay sai gì cũng là giả. Nhưng sống trong cảnh giả phải bị giả. Tư tưởng em nhắc đến anh hoài. Làm anh bị lôi kéo vào cái động loạn của em chẳng? Em yêu anh, có làm những người khác thương anh hay thương em họ buồn chẳng? Hoang mang chẳng?

Đối với những phong tục xứ khác thì em yêu anh là việc thường tình. Nhưng phong tục VN, ôi bao nhiêu trói buộc. Hành động này, tư tưởng này phải dứt bỏ. Hay cứ yêu? Phải dứt bỏ yêu anh. Ôi đau khổ. Còn cứ việc yêu anh? Không sao đâu Vĩ Kiên ơi! Em có đang làm lỗi không anh? Nói cho em biết. Xin anh đừng nuông chiều phạm tính của em. Nếu sai, em sẽ sửa sai. Vĩ Kiên ơi, em luôn khổ trí về bản tánh yêu của

em. Một loại đàn bà quá lãng mạng. Lãng mạng có xấu không anh? Em luôn khổ trí, Vĩ Kiên ơi! Tại sao anh khóc? Hãy nói cho em nghe đi. Trời thì có cười, có khóc. Nhưng Phật là thanh tịnh mà anh.

Thôi em ngừng bút.

Rất mong thư anh.

LH Bê Bê

TB- Không dám hôn anh vì sợ da anh còn đau lắm. Vuốt bụng bự anh một cái nhẹ. Nhè nhẹ thôi. Không xẹp bụng đâu mà sợ.

*Đầu trọc, bụng phệ, sao ta thương tề?
Thật đúng Đại Dê, ai cũng không chê!*

Đổi lại đi!

Montréal, ngày 29/1/81

LH,

Khóc vì nhớ kẻ u mê
Không lo tu tiên, lo bề thương yêu
Biết tu thật sự là yêu
Khai thông thể xác là điều đáng yêu
Có đời có đạo mới siêu
Chờ hoài chẳng thấy tạo điều giác tâm
Liên Hoa học gánh, học tầm
Con đường Chân Lý siêu âm thoát phàm

Trời mây hóa cảm luận đàm
Giúp cho người tiến tự am hiểu tình
Lý Trời quả cảm đẹp xinh
Liên Hoa cũng đẹp tự mình tiến lên
Làm thính chớ vội siết rên
Con đường tiến hóa vững bền mà đi
Phá mê, phá chấp hợp thì
Lãnh thêm nhiệm vụ tự ghi tiến lần
Đi cho ngũ tạng cân phân
Pháp luân sáng suốt góp phần khai tâm
Chẳng còn cố chấp sai lầm
Sửa mình là chánh mở tầm đến nơi
Trời mưa là chuyện ông Trời
Ta lo tự sửa sớm rời thế nhân
Làm sao tránh khỏi cán cân
Công bằng phân xử mỗi phần khác nhau
Lo tu chớ có cầu nhàu
Trời cho là có, trước sau dung hòa
Bình tâm chấp nhận thăng hoa
Thử ta đủ thứ vẫn hòa với mi
Hai người là một nhớ ghi
Đồng hành chơn pháp ta thì tiến lên
Vun bồi ý chí vững bền
Tâm thanh tự đạt chẳng quên Cha Trời
Liên Hoa ý chí như Trời
Cứ lo phát triển lập đời Tân Dân
Vượt buồn, vượt hận rõ cân
Công bằng Tạo Hóa thăng trầm nơi nơi
Lý kia luận xét mở lời
Cha Trời ban dạy đời đời chuyển xoay
Chung quy cũng một ông Thầy
Ngày đêm dạy dỗ cô mây thăng hoa

Tâm hồn thẳng trưởng vui hòa
Cả nhà khoan khoái phân qua việc đời
Chẳng ai hung dữ hơn Trời
Nhưng Ngài vẫn đợi người người sửa sai
Liên Hoa tự sửa vui hoài
Chờ Ngài đón tiếp thiên đài mền yêu.

Kính thư,
L.S.H.

VÔ VI
Ấn Tống và Kính Biểu

**Muôn thỉnh kính sách hay phát tâm ấn tống,
xin liên lạc:**

VÔ VI

Điện thư: kinhsachvovi@gmail.com

Printed for Free Distribution / Not For Sale

website: <http://www.voviphatphap.org>

ISBN 978-1-933667-28-7

9 781933 667287

Các sách xuất bản:

- Chơn Kinh (Lương Sĩ Hằng).
- Địa Ngục Du Ký (Đào Mộng Nam & Lương Sĩ Hằng).
- Luân Hồi Du Ký (Đào Mộng Nam).
- Nguyên Lý Tận Độ (Lương Sĩ Hằng).
- Nhân Gian Du Ký (Đào Mộng Nam).
- Kinh A Di Đà (Đỗ Thuần Hậu).
- Phụ Ái Mẫu Ái (Lương Sĩ Hằng).
- Sách Nấu Ăn Dưỡng Sinh Ohsawa (Thu-Ba).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '96 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '97 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '98 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '99 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm 2000 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm 2001 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm 2002 (Lương Sĩ Hằng).
- Thiên Đường Du Ký (Đào Mộng Nam & Lương Sĩ Hằng).
- Tuyển Tập Thư Từ Lai Vãng 1980 (Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng '96 (Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng '97 (Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng '98 (Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng '99 (Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng 2000 (Lương Sĩ Hằng).
- Thực Hành Tự Cứu:
 - *Pháp Hành Thiên Đồi Đạo Song Tu* (Lương Sĩ Hằng).
- Thượng Đế Giảng Chân Lý (Kim Thân Cha).
- Tôi Tâm Đạo (Hồ Văn Em).
- Tuyển Tập Đỗ Thuần Hậu (Đỗ Thuần Hậu).

VÔ VI
Ấn Tông và Kính Biểu

Printed for Free Distribution / Not For Sale

website: <http://www.voviphatphap.org>

VÔ VI

ISBN 978-1-933667-28-7

9 781933 667287